DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 129 | I Legislatura | Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 65

Quarta i darrera reunió,
tinguda divendres 25 de març de 1983

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i deu minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament.

Intervé el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC, per formular la ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autonomia dels ingresos i les despeses de la Seguretat Social*** *(p. 3951). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3952). Replica l'H. Sr. Espasa (p. 3953). L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social li respon (p. 3953). Replica de nou l'H. Sr. Espasa (p. 3954). El M. H. Sr. President fa uns aclariments (p. 3954).*

El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental*** *(p. 3954). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3954). El Diputat I. Sr. Alay replica (p. 3956). Li respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 3957).*

Pren la paraula el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC, per formular la ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'obertura de nous hospitals pertanyents a la Seguretat Social*** *(p. 3957). Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3958). El Diputat H. Sr. Espasa replica (p. 3960). Li respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 3961).*

Intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, per formular la ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació i les diferents llengües d'Espanya*** *(p. 3961) Li respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3962). El Diputat I. Sr. Ribó replica (p. 3963). Li respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 3963).*

El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, formula la ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre política agrària*** *(p. 3964). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3965). Replica el Diputat I. Sr. Vives (p. 3966). L'H. Sr. Conseller li respon de nou (p. 3967).*

Intervé el Diputat I. Sr. Planellas, del G. p. del PSUC, per formular la ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre la distribució de subvencions per a activitats juvenils durant l'any 1983*** *(p. 3967). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3968). Li replica el Diputat I. Sr. Planellas (p. 3969). L'H. Sr. Conseller li respon de nou (p. 3969).*

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, per defensar la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de traspassos de competències*** *(p. 3970). Intervenen, per manifestar l'opinió de llurs Grups, els Diputats I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3970), H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 3971), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3972).*

Intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, per al·lusions (p. 3973).

Es passa a la votació de la ***Moció****, que és aprovada per unanimitat dels presents (p. 3973).*

El Diputat I. Sr. González, del G. Socialista, fa la defensa de la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua a l'escola*** *(p. 3973). Hi presenta una* ***esmena*** *el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3975). Intervé el Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió, per retirar l'****esmena*** *presentada pel seu Grup, a favor de l'****esmena*** *del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3976).*

*La Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC, pren la paraula per manifestar l'opinió del seu Grup (p. 34976. Intervé el Diputat I. Sr. González per indicar que el seu Grup accepta una part de l'****esmena*** *presentada (p. 3977).*

El Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per al·lusions (p. 3978).

Es fa la votació de la ***Moció****, que resta rebutjada per 36 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 3978).*

El M. H. Sr. President planteja una qüestió d'ordre (p. 3978).

Per defensar la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'establiment d'un pla de prevenció i extinció d'incendis*** *intervé el Diputat I. Sr. Ferreiro, del G. Socialista (p. 3978). Se'n fa la votació, i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 3978).*

Tot seguit se suspèn la sessió a tres quarts i vuit minuts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts i dos minuts de cinc de la tarda.

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Guitart, del G. Socialista, per defensar la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'atur a través de la creació de cooperatives autònomes de treballadors (p. 3978).***

Intervenen, per presentar-hi esmenes*, els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3980), Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 3980), i Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3980).*

El Diputat I. Sr. Guitart intervé per indicar les ***esmenes*** *que accepta i llegir el text esmenat de la* ***Moció****, el qual lliura a la Mesa (p. 3981).*

El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, demana votació separada del ***punt 1*** *de la* ***Moció*** *(p. 3982).*

Es vota el ***punt 1*** *de la dita* ***Moció****, que és aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 3982). Els* ***punts 2 i 3*** *també són aprovats, per unanimitat dels presents (p. 3982).*

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, per defensar la darrera de les mocions, la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Tercer Canal de Televisió*** *(p. 3982). Hi presenta una* ***esmena*** *a la totalitat la Diputada I. Sra. Calvet, del G. p. del PSUC (p. 3982). Intervé el Diputat I. Sr. Camps i Vallejo, del G. p. de Convergència i Unió, per presentar una* ***esmena*** *de* ***supressió*** *(p. 3983).*

Manifesten l'opinió de llurs Grups respectius els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 3984), i Clotas, del G. Socialista (p. 3984).

El Diputat I. Sr. Alay pren la paraula per indicar quines ***esmenes*** *accepta el seu Grup (p. 3985).*

Es passa a la votació de la ***Moció****, amb les* ***esmenes*** *incorporades, la qual és aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3986).*

El M. H. Sr. President informa la Cambra que ja hi ha preparat el text refós de les resolucions subsegüents al debat de política agrària, tingut pel Ple els dies 22, 23 i 24 de març (p. 3986). Intervenen per indicar el seu acord amb l'esmentat text, en nom de llurs Grups, els Diptats I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes (p. 3986), Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3986), i Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3986).

En començar el darrer ***punt*** *de l'ordre del dia,* ***Preguntes amb resposta oral****, el M. H. Sr. President planteja una qüestió d'ordre (p. 3986).*

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, per formular la ***Pregunta al Consell Executiu sobre quins han estat els motius per a fer cessar el gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut*** *(p. 3986). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3987). Replica el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 3987). L'H. Sr. Conseller li respon de nou (p. 3988).*

Intervé el Diputat I. Sr. Robinat, del G. p. de Convergència i Unió, per formular la ***Pregunta al Consell Executiu sobre la situació en què es troba l'Hospital de Tàrrega*** *(p. 3989). Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3989).*

Atès que el Diputat no adscrit I. Sr. Lorca, que havia de formular la tercera pregunta, no és a la Cambra, es passa a la següent, ***Pregunta al Consell Executiu sobre les accions empreses per a impedir el tancament de*** **Canigó**, *que formula el Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 3989). Li respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3990). El Diputat I. Sr. Folch replica (p. 3991). L'H. Sr. Conseller li respon (p. 3991).*

Intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Lorca per formular la ***Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre unes declaracions del Diputat H. Sr. Joan Reventós a Castelló d'Empúries*** *(p. 3992). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 3992). El Diputat I. Sr. Lorca replica (p. 3992).*

Pren la paraula el Diputat H. Sr. Reventós, del G. Socialista, per al·lusions (p. 3993). Intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Lorca per fer uns aclariments (p. 3993).

El Diputat H. Sr. Armet planteja una qüestió d'ordre (p. 3993). Li respon el M. H. Sr. President (p. 3993).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, per formular la ***Pregunta al Consell Executiu sobre la contaminació de l'aire i de l'aigua a la ciutat de Tarragona*** *(p. 3993).*

El M. H. Sr. President abandona la Cambra i és substituït a la Presidència per l'I. Sr. Vice-president Segon (p. 3994). Intervé l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social per respondre la pregunta del Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora (p. 3994). Li replica el Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora (p. 3995). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 3995). S'aixeca la sessió quan manquen cinc minuts per a les set de la tarda.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i deu minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels Srs. Vice-president Segon, Secretari Primer, Secretari Segon i Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i pel Lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Justícia, de Cultura, d'Ensenyament, de Treball, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Sanitat i Seguretat Social.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autonomia dels ingressos i les despeses de la Seguretat Social

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuant amb les interpel·lacions, correspon ara la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autonomia dels ingressos i les despeses de la Seguretat Social, que formularà el Diputat Honorable senyor Ramon Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com recordaran, la Llei 8/82, que modificava la Llei del Pressupost de la Generalitat per al 1982, Proposició de Llei signada per tots els Grups a instàncies d'una esmena a la totalitat en els Pressupostos del Grup parlamentari del PSUC, recollia la voluntat de tots els Grups de reconèixer l'autonomia en els ingressos i en les despeses dels recursos provinents de la Seguretat Social, i a pesar que el Projecte de Pressupostos per al 1982 havia estat mal confeccionat pel Consell Executiu, en la mesura que havia inclòs com una partida més la de la Seguretat Social, es va haver de recórrer a aquesta figura parlamentària de fer una llei immediatament després d'aprovada la Llei de Pressupostos que corregís aquest error que havia introduït en els Pressupostos el Projecte presentat pel Govern.

Tenim, doncs, una legislació a Catalunya, congruent amb la legislació de l'Estat, que reclama que els ingressos i les despeses de la Seguretat Social formin un tot únic, adjunt i tutelat per l'Administració pública, per l'Estat —en aquest cas, per la Generalitat—, però de manera diferenciada, separada, i, sobretot, amb una completa estanqueïtat. És a dir, que no pot haver-hi traspàs de recursos des de la Seguretat Social cap al patrimoni fiscal de la Generalitat, cap al patrimoni estatal —en aquest cas, com saben, per al Grup parlamentari del PSUC, la Generalitat, el Consell Executiu, és també Estat; per tant, quan m'estic referint a Estat m'estic referint a la Generalitat.

El gener del 1983 vam poder saber per la premsa —i després hem tingut ocasió de comentar-ho amb l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social— unes diferències de criteris quant a les valoracions en matèria de transferències per serveis de la Seguretat Social, diferències entre les estimacions del Departament, del Consell Executiu i del Ministeri, aproximadament de 7 000 milions respecte al que es pensava rebre, al que es necessitava per a finançar els serveis transferits.

Però, d'altra banda —aquest és el nucli de la interpel·lació i el seu motiu— tenim coneixement que, amb data 3 de desembre de 1982, és a dir, al final de l'any 1982, després de tot un any d'exercici d'aquestes transferències, les intervencions delegades de la Seguretat Social a Catalunya —per tant, intervencions que són sota la superior vigilància i tutela de la intervenció general de la Generalitat, aquestes quatre intervencions delegades, dirigides per funcionaris traspassats en virtut del traspàs de serveis de la Seguretat Social, el 3 de desembre de 1982—, senyores i senyors Diputats, fixin-se bé en aquesta data, a final d'any no tenien, no havien rebut cap instrucció per a realitzar la comptabilitat consolidada de l'exercici pressupostari del 1982 per als béns i recursos de la Seguretat Social. A més a més, aquests interventors delegats declaraven desconèixer completament totes les segregacions que hauria pogut fer, per centre de cost, la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social en els pressupostos de despeses de la Seguretat Social per al 1982, dels serveis transferits. I reconeixien que això els portava a dir que no estaven en condicions de poder fiscalitzar l'estat dels diferents saldos dels recursos de la Seguretat Social. En definitiva, doncs, estem en un sistema d'ingressos i recursos que està tutelat per la Generalitat, però que és separat, que té la seva pròpia dinàmica i que ha de tenir el seu propi equilibri pressupostari entre ingressos i despeses que, a final de l'any 1982, uns dels funcionaris —no dic els únics— que més directament hi han de treballar, els interventors delegats del sistema de la Seguretat Social a Catalunya, no tenen cap instrucció, no han fet res per a tenir la comptabilitat consolidada de 1982, i som al 3 de desembre. Nosaltres no demanàvem ni demanem, en aquest moment, que, a final d'any, fos ja feta la comptabilitat de l'any, però que, el 3 de desembre de 1982, aquests interventors delegats reconeguin i reclamin instruccions per a poder procedir a aquesta comptabilitat consolidada per a poder saber què s'ha gastat, com s'ha gastat, on queden ròssecs, on queden romanents, etcètera, no hi ha res d'això. En definitiva, senyor Conseller d'Economia i Finances, si això és així —i en aquest sentit l'interpel·lem—, li preguntem si això és així, si això és veritat, si és cert que l'interventor general de la Generalitat no ha donat cap instrucció el 3 de desembre del 82 perquè les intervencions delegades de la Seguretat Social que depenen de vostè —en depenen en la mesura que vostè hi té la intervenció delegada de la Generalitat, per sobre d'elles—, si no havien rebut cap instrucció per a fer aquesta comptabilitat, vostè estaria incomplint la Disposició Final Quarta de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que diu que «mentre no s'aprovi una llei específica a Catalunya que reguli l'articulació del sistema de la Seguretat Social amb el sistema de la Tresoreria de la Generalitat, s'estarà al que dictin les disposicions generals» —i fixi-s'hi bé, senyor Conseller— «i específiques» —vol dir, normativa, des d'ordres a circulars— «del sistema de la Seguretat Social.» Com que no hi ha aquesta Llei encara aprovada a Catalunya, la Disposició Final Quarta, senyor Conseller, l'obliga a complir, no només la normativa bàsica de la Seguretat Social, sinó la normativa específica que es vagi produint. Perquè, com vostè

sap tan bé com jo, tot el que no està legislat a Catalunya és d'aplicació supletòria de la legislació de l'Estat, i així ho reconeixem en la nostra Disposició Final Quarta de la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Això és el que ens fa preguntar, i ens ha preocupat i ens ha portat a fer aquesta interpel·lació en una línia de quatre preocupacions fonamentals, que ens agradaria que el senyor Conseller ens contestés, per veure si això ens pot estalviar o no, com nosaltres pensem, de presentar una moció per a aclarir aquests punts. És que s'ha tractat, senyor Conseller, d'un exemple més del menysteniment que té el Consell Executiu als funcionaris traspassats? És que hi ha un enfrontament gratuït entre funcionaris propis i funcionaris traspassats? Com pot ser que, el 3 de desembre de 1982, els quatre interventors delegats, de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, no tinguin cap instrucció per a fer la comptabilitat? Com pot ser que es queixin de no saber quines segregacions, per centres de cost, s'han fet? Com pot ser que diguin que no saben quins saldos han de fiscalitzar i quins no?

Si això, el 3 de desembre del 82, que sapiguem nosaltres —i esperem que ara ens contestarà—, o ara, el març del 83, no tenim aquesta comptabilitat consolidada del sistema de la Seguretat Social; com podem estar segur, senyor Conseller, que vostè ha complert el que vam aprovar al Parlament? Com podem estar segurs que hi ha hagut aquesta absoluta separació entre els recursos de la Seguretat Social i els de la Generalitat? Com podem estar segurs que no s'han utilitzat recursos de la Seguretat Social per a fins aliens a la Seguretat Social?

Jo no vull fer cap judici d'intencions, no el vull fer; però m'agradaria tenir els instruments comptables clars per a poder estar segur i per a poder estar tranquil, i no haver de fer cap mena de suposició. Si no tenim aquests instruments comptables, com podem saber que això ha estat així?

Si, com potser és així —i ara, a la millor, el senyor Conseller, i amb això acabo, ens contestarà—, resulta que aquesta comptabilitat s'ha fet —i ara vostè potser em sorprendrà dient : «aquí hi ha la comptabilitat»—, qui l'ha feta? Uns altres funcionaris, no els funcionaris que l'han de fer normalment, és a dir, els interventors delegats, a més de l'interventor general de la Generalitat? Evidentment, però qui l'ha feta, si és que és feta? És que l'han feta uns funcionaris que no són els que l'havien de fer estatutàriament, reglamentàriament, és a dir, els interventors delegats de la Seguretat Social dirigits per la intervenció general de la Generalitat, que està en el seu Departament? Qui l'ha feta, si és que és feta, senyor Conseller?

En definitiva, doncs, esperem les respostes del Conseller; esperem saber si és o no és feta; si és feta, qui l'ha feta; esperem saber per què, el 3 de desembre del 82, no hi havia encara cap instrucció perquè es fes aquesta comptabilitat; esperem que se'ns digui, una vegada més, que s'ha respectat escrupolosament allò que va dir la Llei 8/82, és a dir, la Llei que modificava el Pressupost de la Generalitat per al 1982, i tenim moltes ganes de saber qui ha fet aquesta comptabilitat, perquè estem segurs que ens dirà que és feta. Som el març del 83 i, amb l'eficàcia amb què treballa el Consell Executiu, jo estic segur que ara el senyor Conseller ens sorprendrà explicant-nos com s'ha pogut fer aquesta comptabilitat.

En espera d'aquesta sorpresa, els deixo, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com molt bé ens ha dit el doctor Espasa, la Llei de Pressupostos de la Generalitat del 1982 va establir que es diferenciés, dins del pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social, els serveis corresponents a la Seguretat Social.

Des del primer moment es van adoptar les mesures pertinents perquè quedés completament separada la comptabilitat de la Seguretat Social de la resta de la comptabilitat d'administració de la Generalitat. En aquest sentit, es van crear dues seccions a dintre del Departament de Sanitat i Seguretat Social, a dintre de la comptabilitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social, que estan codificats com a 08/06, l'INSALUD; 08/07, l'INSERSO; i d'aquí, se'n deriva una comptabilització completament separada de la resta de partides del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

La mateixa Llei 8 del 1982, en el seu article 4, apartat c, prohibeix que s'efectuïn transferències entre els comptes de la Seguretat Social i els comptes de la resta de Serveis. I, d'altra banda, l'article 2.3 estableix que els romanents que quedin dels comptes de la Seguretat Social han d'incorporar-se en el nou pressupost exactament en els mateixos conceptes. I això ha estat així. No hi ha hagut transferències, gens ni mica, entre els comptes de la Seguretat Social i la resta de Serveis del Departament de Sanitat i Seguretat Social, ni amb cap altre Servei qualsevol de la Generalitat.

Perquè no hi hagués possibilitats de dubte, de cap mena, possibilitats d'interferències es va crear també, d'acord amb l'article 8è del Decret 369, del 1981, una tresoreria adjunta a la Seguretat Social dintre de la Tresoreria general de la Generalitat.

D'altra banda, tal com ens ha dit el senyor Espasa, els interventors de la Seguretat Social tenen una entitat pròpia, actuen com a delegacions pròpies i amb les facultats específiques, dintre del règim de la Seguretat Social.

Per tal de garantir més bé la no interferència de documentació comptable entre la Seguretat Social i la resta dels Serveis del Departament, dintre del procediment informàtic amb què es porta la comptabilitat a la Generalitat, hi ha una clau diferenciada i dóna uns llistats separats de tots els pagaments que s'efectuen per compte de la Seguretat Social. A partir d'aquí, podria jo tranquil·litzar-lo, no sé si el tranquil·litzaré, dient-li que, com a conseqüència, tenim la comptabilitat perfectament separada, i si vostè ho vol, podré donar-li els comptes que se'n deriven, que estan completament separats.

D'altra banda, la forma de disposició dels fons que ens vénen de la Seguretat Social, per si mateixa ja impedeix que puguin ser utilitzats per a altres partides. En cap moment la Tresoreria de la Seguretat Social no s'integra a dintre de la Tresoreria de la Generalitat, tresoreria ja en el concepte de caixa. O sigui que, en cap moment, no s'integra a caixa les quantitats derivades de la Seguretat Social, per tal com les transferències que ens vénen, en aquest sentit, no vénen mai transferides a un compte de la Generalitat, sinó que són comptes de disposició, amb determinades entitats financeres, que mai no sabem quines seran, sinó que, en el moment d'haver-se d'efectuar els pagaments, se'ns indica on es troben les quantitats per a disposar-ne, fins a quina quantia, fins a quins límits,

i funcionen de manera diferent, segons que es tracti de pagaments específics, concrets, per a determinats pagaments, que llavors són ordres de lliurament ja destinades a aquests pagaments, o bé se'ns assenyalen límits de disposició per a una distribució més o menys discrecional per la Generalitat, que seria en els temes d'inversions —pagament d'inversions i pagament de proveïdors. En aquest cas, se'ns assenyalen límits de disposició, no quantitats específiques, per a cada pagament. En ambdós casos, els imports, tal com he dit abans, es troben situats en comptes de la mateixa Seguretat Social i mai en comptes específics de la Generalitat.

Per tant, hi ha una garantia absoluta; no s'ha fet cap transferència dels comptes de la Seguretat Social als comptes de la Generalitat; la comptabilitat està separada, i, d'una altra banda, jo no sé què és el que li han pogut dir, al senyor Espasa, els interventors delegats de la Seguretat Social, però, evidentment, es porta la comptabilitat separada, es porta des de la Intervenció general, desconec els contactes que hagin tingut amb vostè els interventors delegats, i no puc avaluar si realment intervenen o no en la confecció de la comptabilitat. Evidentment, es porta des de la Intervenció general, i, naturalment, a partir de la informació que trameten els interventors delegats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Espasa té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ESPASA : Senyores i senyors Diputats, el senyor Conseller no ha dit absolutament res de la interpel·lació. Estic absolutament d'acord amb ell —ja he dit que no feia judicis d'intencions i que confiava en el bon fer i treball d'aquest Consell Executiu— que no hi haurien hagut transferències entre la Seguretat Social i la resta de despeses de la Generalitat. El senyor Conseller ens ho ha explicat, ens ha explicat tots els mecanismes pels quals no s'ha pogut fer; quasi ens venia a justificar que, si no hagués tingut aquestes barreres, ho haguessin fet. No, estic absolutament d'acord, senyor Planasdemunt : no ho han fet, no ho poden fer i no ho volen fer. Això està bé. Hi estem absolutament d'acord. Però aquest no era el sentit de la meva interpel·lació. La meva interpel·lació anava en el sentit de preguntar-li... —i jo no he tingut cap contacte especial amb els interventors delegats—, els interventors delegats de la Generalitat han signat una carta —que tinc aquí, i que vostè també deu tenir- el 3 de desembre del 82, signada pels quatre interventors generals, on diuen aquestes coses. No són contactes secrets i estranys, és un document públic, que els interventors delegats el volen fer públic i que molts altres Diputats d'aquesta Cambra tenen. I aquests interventors diuen el mateix que vostè acaba de dir, vostè diu : «Tenim una clau informàtica diferenciada per als pagaments de la Seguretat Social ». I jo li pregunto : i per què aquesta clau no la saben els interventors delegats? Per què els neguen vostès aquesta clau als interventors delegats? Perquè ells l'han demanada moltes vegades, i des de la intervenció general se'ls ha negat. És que hi ha aquest menysteniment als funcionaris traspassats? És que han d'estar en la ignorància els funcionaris traspassats, els interventors delegats de la Seguretat Social?

Segona pregunta que vostè no m'ha contestat : Per què el 3 de desembre —o li pregunto ara— a 25, 24 de març, està feta o no està feta la comptabilitat del 1982 del sistema de la Seguretat Social a Catalunya? No ha dit res, senyor Conseller. Jo li he preguntat, era el motiu de la interpel·lació : que em digués per què no l'havien fet amb els interventors delegats, si no ho havien fet ells, quina mena de nous interventors ho havien fet, això? On és aquesta comptabilitat del 1982? Perquè els interventors delegats —ho repeteixo una vegada més— no l'han fet, no la tenen i, a més a més, no tenen aquesta clau informàtica diferenciada i no poden saber aquest llistat de pagaments. I ells el voldrien saber perquè és la seva obligació, no la suprema, perquè ells tenen per sobre un responsable major, que és l'interventor general i, en definitiva, després vostè. Però ells, com a bons funcionaris, voldrien saber això, i aquesta informació se'ls nega.

En definitiva, doncs, senyor Conseller d'Economia i Finances, sigui per la via de la moció, sigui per la via de l'article 13 del Reglament d'aquesta Cambra, pel qual qualsevol Diputat pot demanar tota la informació que li sigui necessària, jo li faig avinent que tant per la via de la moció com per la via de l'article 13, jo li requeriré perquè vostè entregui i ensenyi a aquesta Cambra quina és la documentació que acredita que s'ha fet la comptabilitat del 1982 pel sistema de la Seguretat Social transferida. I, hi insisteixo un cop més, senyores i senyors Diputats, a tota la Cambra, el Conseller d'Economia i Finances no ha contestat gens a la interpel·lació. Ha dit una cosa que és òbvia, ha dit que la Generalitat, el Consell Executiu, ha complert la Llei —ens en felicitem tots, jo estava segur que era així—, però no ha contestat res de la interpel·lació.

Em reservo, per tant, la possibilitat de fer una moció i també d'utilitzar els recursos que preveu l'article 13 per a demanar aquesta informació i tenir aquesta documentació que acrediti que s'ha fet la comptabilitat del 1982 pel sistema de la Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL *(de l'escó estant)* : Sí, des de l'escó mateix, senyor President, si m'ho permet; és més per una qüestió d'ordre que no pas per a respondre la interpel·lació de l'Honorable Diputat senyor Espasa.

Jo, si el President m'ho permet, em limitaré a llegir-los la interpel·lació que figura en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i que diu : «Quins propòsits han animat i animen el Consell Executiu pel que fa a la independència i la impermeabilitat de les diferents comptabilitats que en aplicació de la Llei 8/1982 s'han pogut portar, tant en el Departament de Sanitat i Seguretat Social com en el Departament d'Economia i Finances, per tal de preservar l'autonomia dels ingressos i les despeses de la Seguretat Social? ».

Jo entenc que a la lletra i l'esperit d'aquesta interpel·lació apareguda —ho repeteixo— en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, l'Honorable Conseller d'Economia i Finances hi ha donat una resposta total i absoluta. El que passa —i aquesta és la qüestió d'ordre— és que al meu entendre en el curs de la interpel·lació l'Honorable Diputat senyor Espasa ha plantejat un tema, basant-se en una carta dels interventors, que jo també haig de reconèixer que desconec, i demana la comptabilitat del 1982. No és que jo m'oposi, naturalment, que l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances li doni aquesta comptabilitat. Estem absolutament a disposició de l'Honora-

ble Diputat i de tot el Parlament per a donar totes les explicacions que calguin sobre aquest tema, i em sembla molt lògic que se'ns demanin. L'única cosa que jo voldria fer notar —potser m'equivoqui en la meva interpretació— és que una cosa és el que es demana en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 119, i una altra cosa, no exactament igual, és el que ens demana ara l'Honorable Diputat senyor Espasa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Amb aquesta rèplica del Consell Executiu ha acabat, em penso, la substanciació de la interpel·lació. El senyor Espasa hi vol afegir algun mot?

El Sr. ESPASA *(de l'escó estant.)* : Molt breument, és que el senyor Conseller ha dit que potser s'equivocava. Jo molt cordialment i amablement li diria que sí, i potser en la meva doble funció de Diputat i de membre de la Mesa li recordaria que la interpel·lació és el que diu l'escrit que l'anuncia i la substanciació aquí, davant la Cambra, i, per tant, la Mesa, quan ha hagut de qualificar la congruència de les mocions amb la interpel·lació, ho fa, no només a la llum del que es presenta, sinó a la llum del que s'ha dit aquí. Ho dic pels senyors Diputats que no són membres de la Mesa, que aquest és el criteri que seguim a la Mesa per a entendre el que és una interpel·lació. Interpel·lació és l'anunci que es fa aquí; senyor Cullell, pregunti a la Mesa i, si ho vol, li respondran per escrit, el que és una interpel·lació, i si no llegeixi's el Reglament, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Jo voldria aclarir respecte al que acaba de manifestar el senyor Espasa que, en efecte, a l'hora d'examinar la congruència de les mocions presentades després de la interpel·lació la Mesa considera, no solament el text publicat en el *Butlletí*, sinó també el debat. Ara, evidentment, una interpel·lació quan es planteja al Consell Executiu el Reglament preveu, per exemple, un termini en la seva substanciació, a fi que el Consell Executiu pugui preparar la documentació necessària en el moment del debat. Per tant, si en el moment del debat, el Diputat interpel·lant introdueix alguna cosa que no figurava en el text publicat no es pot blasmar de cap manera el Consell Executiu perquè no tingui en aquell moment la documentació a mà per a poder donar la resposta.

De manera que em penso que aquesta és la interpretació reglamentària. Del punt de vista de la moció, el senyor Espasa ha exposat exactament el criteri adoptat per la Mesa. De l'altre punt de vista és evident que el Reglament ja preveu un termini de temps; ja és només per les qüestions que han estat exposades en la demanda escrita que el Consell Executiu ha de venir disposat a contestar. Em penso que la qüestió ha quedat clara i no cal, potser, continuar amb aquestes qüestions de procediment, amb les quals em sembla que tots estem d'acord, no?

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental

Bé, passem al següent punt de l'ordre del dia : Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental, que formularà el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, si nosaltres no veiem que hi hagi possibilitat de governar, d'autogovernar-nos, si no s'aconsegueixen tots els traspassos que ens són reconeguts per l'Estatut d'Autonomia, hem de poder assumir totes les competències estatutàries si no volem que l'autonomia es vagi aigualint.

Tenim els nostres dubtes que la Generalitat hagi fet tot el que calia per a aconseguir els traspassos, i això en moltes matèries. En algunes, els resultats no han estat prou bons, i en d'altres no han existit perquè no s'han materialitzat en res. No podem comprendre la passivitat del Govern de la Generalitat en matèria dels traspassos pendents, i molt més quan es tracta de competències exclusives, però encara més en aquest cas quan ja portem tres anys de govern de la Generalitat, i una qüestió tan important com la del traspàs en matèria d'aigües a què es refereix l'article 9, apartat 16, de l'Estatut, i que ens en consagra la competència exclusiva en matèria d'aprofitaments hidràulics, encara no s'ha portat a terme.

És per això que nosaltres interpel·lem el Consell Executiu perquè ens digui quins són els motius que han portat el Consell Executiu a acceptar la no realització, materialització, del traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental, i, a més a més, donada la importància d'aquest organisme per al desenvolupament de la nostra competència hidrogràfica, quins són els propòsits que té el Consell Executiu sobre aquesta qüestió, i quines mesures concretes prendrà en el futur si la representació catalana a la Comissió Mixta de Traspassos no aconsegueix que aquest traspàs sigui efectuat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 9.16 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya consagra la competència exclusiva en matèria d'aprofitaments hidràulics, canals i regadius, quan les aigües corrin íntegrament per dins de Catalunya, i l'article 149.1 16 de la Constitució reserva a l'Estat la competència exclusiva sobre les bases del règim miner i energètic.

En els Estatuts d'autonomia d'algunes de les altres Comunitats Autònomes —Aragó, Extremadura— es fa atribució a aquestes, no solament dels aprofitaments hidràulics, sinó també de l'ordenació de recursos que les aigües discorrin íntegrament dins del territori respectiu.

Per a la interpretació de la Constitució espanyola i de l'Estatut d'Autonomia en aquesta matèria, el desembre del 1980, el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme va demanar un dictamen jurídic als catedràtics de dret administratiu Tomás Ramón Fernández i Juan Alfonso Santamaría. En aquest mateix sentit, i a petició del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, van emetre el seu dictamen els també catedràtics de dret administratiu Fernando Garrido Faya i Rafael Entrena Cuesta; jo els he fet arribar a tots vostès el dictamen demanat pel Departament.

Ambdós dictàmens posen de manifest que les diferències en la interpretació dels textos legals fan referència a la competència sobre «recursos hidráulicos», i queda per contra fora de tota qüestió la competència sobre «aprofitaments hidràulics ». En aquest sentit, cal tenir en compte que segons s'expressa

en la seva Conclusió vuitena, la interpretació del segon dels dictàmens —és a dir, el que ha fet la Generalitat, el que s'ha fet a càrrec de la Generalitat— esmentats és que en els corrents d'aigua intercomunitaris totes les facultats són de l'Estat, mentre que en els corrents intracomunitaris totes les facultats són de la Generalitat de Catalunya, encara que subordinades, evidentment, a les bases que per a una adequació energètica i de recursos pugui dictar l'Estat, és a dir, per l'article 131 de la Constitució de planificació general.

Aquesta darrera és la proposició que des del principi ha fet seva la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, el Consell Executiu, i que ha estat mantinguda en tot moment per la part catalana en la Comissió Mixta de Traspassos Estat-Generalitat. Jo diria més, jo diria que és ja la posició que la Comissió Mixta de Traspassos Estat-Generalitat va fer seva en temps de la Generalitat provisional en discutir els traspassos, de la qual, el Diputat que els parla en formava part.

Cal fer notar —i això és molt important— que la legislació vigent, la Llei d'Aigües actual —1886, molt antiquada—, només parla d'aprofitaments hidràulics, no parla de recursos hidràulics. I és en aquest sentit que les diferents forces que van pactar l'Estatut d'Autonomia i que el van, doncs, subscriure, a l'edifici de Semillas, en la nit famosa, es va redactar l'article que feia referència als traspassos en matèria d'aigües, es va posar la paraula «aprofitaments» perquè és l'única paraula que surt en la vigent Llei d'Aigües.

Per tant, és evident que no és una excusa, no pot ser acceptat, és com dir : «no, escolti'm, de moment parem aquest traspàs; esperem que acabem de fer la Llei d'Aigües», quan des del Ministeri i des del Govern actual socialista a Madrid se'ns diu «ja vindrà aquest traspàs, però primer fem la Llei d'Aigües», no és, o no pot ser —i no vull fer judicis d'intencions— un perill fútil per a l'autonomia de Catalunya el fet que ara, en aquesta nova llei, s'introdueixi la distinció entre recurs i aprofitament, amb la qual cosa quedaria, via modificació Llei d'Aigües, d'una manera, doncs, per la porta falsa, absolutament modificat el contingut de l'Estatut d'Autonomia i l'esperit que tots els partits de l'arc parlamentari van firmar l'Estatut d'Autonomia en allò que s'entenia que era un traspàs complet, exclusiu d'aquelles aigües que corrien dintre la comunitat catalana.

Jo aquí no vull pas fer safareig, però crec que les coses també s'han d'explicar, no com en d'altres llibres que ara es prohibeix que es publiquin; jo crec que s'ha de saber el que abans de les eleccions els partits diuen perquè després es pugui complir. I així el Partit Socialista de Catalunya, el Partit Socialista Obrer Espanyol, en el seu programa de govern socialista per a la Catalunya nova deia, en parlar del tema de les aigües : «assumir plenament les competències exclusives estatutàries amb transferència íntegra de la Confederació Hidrogràfica de la Comissaria d'Aigües del Pirineu oriental —Comissaria i Confederació del Pirineu oriental—, així com l'explotació de determinats rius dependents actualment de les de l'Ebre, i el control de les aigües subterrànies». Això és el que deia el Partit Socialista en el programa electoral del març del 1980.

Més cap aquí, 17, 18 d'abril de l'any 82, la lletrada Ángeles Lasso, a Lleida, deia —en el Congrés dels Socialistes, o en les Jornades dels socialistes sobre el problema de l'aigua a Catalunya—, quan fa referència al seu primer punt, en una ponència sobre legislació : «En el primer punto tratado hay que destacar el tema de que la distribución de las competencias en materia de agua que hay que realizar en el Estado autonómico y de la lectura de la Constitución y de los Estatutos de Autonomía en vigor. Cabe deducir que serán competencias exclusivas del Estado central los aprovechamientos hidráulicos, las aguas públicas existentes en las aguas intercomunitarias, es decir, las que discurran por más de una Comunidad Autónoma. En cambio, los aprovechamientos hidráulicos de las aguas públicas intracomunitarias, o sea, de las que discurran íntegramente dentro del territorio de una Comunidad Autónoma, éstos serán de la exclusiva competencia de dicha Comunidad, siempre que así se recoja expresamente en el Estatuto de Autonomía.» Bé, això, 17, 18 d'abril. Però, resulta que el 24 de febrer del 83, en l'exposició del Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme en la Comissió d'Indústria, Obres Públiques i Serveis del Congrés, en què, entre altres coses, anuncia també algun altre embassament —que a algun senyor Diputats també de l'oposició li ha sorprès tant com al Govern de la Generalitat—, que és l'embassament de Tresponts, doncs, en aquesta comunicació a la Comissió d'Indústria, Obres Públiques i Serveis del Congrés dels Diputats de Madrid es parla ja que : «Concretando más los criterios, la situación en el área de obras hidráulicas quedará muy condicionada por el esquema de gestión citado anteriormente.» És a dir, «el esquema de gestión» és que «se va a tender a deslindar los campos de actuación de las respectivas Administraciones, pero con una elevada coordinación, con participación conjunta —participación conjunta— a nivel de decisiones y especial protagonismo de las Comunidades Autónomas en la gestión. En ausencia del proyecto final de transferencias, puede hablarse de unos principios de carácter general que pueden tomarse como base : Dominio público estatal de los recursos hidráulicos; cuencas o conjuntos indiviso de cuencas; comunidad de gestión; implantación de organismos de cuenca con participación del Estado, las Comunidades Autónomas y los usuarios. La elaboración y revisión de los planes será garantizada por el Estado; el procedimiento de intervención de las Comunidades Autónomas y usuarios quedará asegurado a través de los organismos de cuenca.»

És a dir, de fet, es proposa la participació dels Governs de les Comunitats Autònomes en les confederacions hidrogràfiques respectives, a més a més, diguem-ne, doncs, de les diputacions, a més a més dels usuaris, de les comunitats de regants, així com poden participar-hi, també, els representants dels Governs, els representants de les Comunitats Autònomes.

És evident que nosaltres no estem gens d'acord amb aquest plantejament. Ho hem expressat d'una manera total i rotunda, aquesta discrepància no és nova. No vol dir que en això estiguéssim d'acord amb l'anterior Administració. Les coses, amb l'anterior Administració —per a tranquil·litat de tothom—, van anar molt malament, també, en matèria d'aigües, les discussions amb la Direcció General d'Obres Hidràuliques, amb el senyor Juan Ruíz, van ser dures, difícils i estèrils. Però el que passa és que, en aquests moments, dintre de la Direcció General d'Obres Hidràuliques jo també haig de dir, aquí, públicament, en aquesta tribuna, que, a part del Director General d'Obres Hidràuliques, la resta no ha canviat. Continua havent-

hi els mateixos funcionaris, els mateixos subdirectors generals que ens feien els mateixos informes que estan fent en l'actualitat. I és evident que, aleshores, jo tinc encara l'esperança —i vull esperar— que tot això que es va dir abans del 20 de març, tot això que va dir el Partit Socialista de Catalunya en el Congrés de l'aigua el 17 d'abril de l'any passat, tot això sigui comunicat a la Direcció General d'Obres Hidràuliques de Madrid per tal que els criteris del Ministeri i de la Direcció General siguin diferents a l'hora de discutir, a l'hora de plantejar el traspàs de competències en matèria d'Obres Hidràuliques.

És evident que la Comissió Mixta, en aquest reguitzell de reunions que hi ha hagut, del 80 al 83, no pas d'ara, seguint les directrius del Consell Executiu, ha mantingut en tot moment el fet, la posició que els serveis que corresponen a les competències que l'Estatut atribueix a Catalunya són la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental i la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental, les aigües subterrànies de tot Catalunya, i les obres que no siguin d'interès general a la conca hidrogràfica de l'Ebre, tot acceptant funcions de planificació segons l'article 131 de la Constitució.

És a dir, senyor Alay, per a la seva tranquil·litat, en cap moment el Consell Executiu no ha acceptat que no fos traspassada la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental; molt al contrari, en les ponències i grups de treball encarregats de negociar el traspàs com a Comissió Mixta s'ha arribat a situacions tenses, a causa que ni l'anterior Administració —com ja he dit— ni l'actual han expressat voluntat de traspassar l'esmentada Comissaria del Pirineu Oriental en la seva globalitat, tal com es desprèn de la competència exclusiva establerta per l'Estatut.

Pel que fa a les expectatives de traspàs de la Comissaria, cal assenyalar que, segons es diu en la memòria de la representació de la Generalitat corresponent a l'any 82, el plenari de la Comissió Mixta va acordar, el dia 10 de setembre de l'any 1982, en compliment d'allò que estableix la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, fixar la data —ho vaig dir l'altre dia, parlant dels traspassos— de l'1 de juliol del 83 com a data definitiva per a cloure els traspassos de serveis de l'Estat que corresponien a la Generalitat, segons les competències establertes per l'Estatut d'Autonomia. Cal, per tant, esperar que el Govern de l'Estat espanyol complirà el calendari, i encara més quan aquest acord del 10 de setembre va ser ratificat posteriorment, ja en la nova Comissió Mixta, amb els representants de la nova Administració socialista de l'Estat central.

Finalment, volem fer palès que, segons preveu la Disposició Transitòria Sisena del nostre Estatut d'Autonomia, el tema dels traspassos hidràulics ha de venir necessàriament resolt mitjançant la Comissió Mixta de Transferències, sense que, institucionalment, hi hagi un altre camí legalment previst.

Pel que fa, també, a quins són els propòsits del Consell Executiu de la Genealitat en cas de no aconseguir el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental, que és la seva pregunta, Comissaria més Confederació —hi afegim nosaltres— del Pirineu Oriental, bé, primer és posar de manifest les contradiccions que hi ha entre el que es diu aquí, entre el llenguatge d'aquí i el llenguatge de Madrid; posar de manifest aquesta contradicció : el doble llenguatge.

En segon lloc, de fet, és evident que els Estatuts d'Autonomia aprovats amb posterioritat al català i al basc han expressat en el seu articulat una interpretació de la distribució de competències hidràuliques en virtut de la qual s'adjudiquen a la Comunitat Autònoma els recursos i aprofitaments hidràulics —cas d'Andalusia—, que s'adjudiquen l'ordenació i la concessió dels aprofitaments hidràulics —cas de Cantàbria—; per tant, i en estricta aplicació del principi d'igualtat, tantes vegades invocat en altres instàncies, els altres Estatuts hauran de rebre, per extensió, la mateixa interpretació que nosaltres en fem. I així, parlar de la titularitat dels recursos comporta, clarissimament per a nosaltres, inevitablement, el traspàs dels serveis de Confederació i de Comissaria d'Aigües corresponents.

Per tant, el Consell Executiu de la Generalitat s'adreçarà a les instàncies que calgui per tal de fer efectiu aquest traspàs —repeteixo que sempre és a través de la Comissió Mixta—, però anuncio també que, transcorregut el termini previst en la Disposició Transitòria Sisena, tres, de l'Estatut d'Autonomia, sense que s'hagués acordat el traspàs de serveis hidràulics que corresponen a la competència de la Generalitat segons l'article novè, setze, de l'esmentat Estatut, el Consell Executiu està disposat a plantejar o a provocar el plantejament del corresponent conflicte de competència davant del Tribunal Constitucional, a l'empara del que preveuen els articles 59 i següents de la Llei Orgànica 2/79, del 3 d'octubre del mateix any.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat senyor Alay té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en els dos terços primers de la intervenció del senyor Cullell m'ha donat la impressió que estava contestant una interpel·lació dels socialistes o dels comunistes, però no la nostra. En fi, almenys s'ha referit a ells. Després ha canviat, i aleshores s'ha referit concretament, puntualment, al que nosaltres demanàvem.

En fi, de tranquil·litat, ni gens ni mica, senyor Cullell, no ens n'ha donat; no ens n'ha donat. Naturalment que la Generalitat no pot acceptar en males condicions la interpretació que pugui donar el Govern de l'Estat al que ha de ser aquest traspàs d'aquestes competències; només caldria, que la Generalitat ho fes.

Celebrem que digui que el primer de juliol això hagi de quedar acabat; en fi, el que passa és que jo tinc els meus dubtes que això sigui així, i, aleshores, sí que insistirem que es presentin els conflictes de competències necessaris que calgui, per tal que això surti de l'atzucac.

Jo m'he llegit molt detingudament el dictamen que vostè, molt amablement, abans-d'ahir ens va fer arribar —abans-d'ahir o l'altre— aquí, en el qual s'establien molt clarament les diferenciacions que hi havia entre recursos i aprofitaments hidràulics, un dictamen que jo comparteixo plenament —el compartim plenament, el nostre Grup—, però, naturalment, pel que sembla, hi havia un dictamen anterior en què es feia una interpretació diferent, i, com que no veiem quins ordres de valor poden haver-hi entre un dictamen i l'altre, veiem que, de totes maneres, és una qüestió conflictiva.

El que ens sembla és que no es poden invocar les dificultats

que hi pugui haver ara perquè la llei que sigui vigent a l'Estat sigui la del 1886. Per a nosaltres, una llei de l'Estat del 1886, ni de l'any que sigui, no pot modificar l'Estatut d'Autonomia.

L'Estatut és prioritari per la mateixa naturalesa del text estatutari, i, aleshores, és una qüestió que no la podem acceptar, i no podem acceptar de cap manera la passivitat que ha tingut el Govern en aquesta qüestió.

I, a més a més, per una raó molt senzilla, perquè vostè ha fet referència a les negociacions que es van portar en el palau aquell de Semillas, i en les quals —jo li ho he de recordar— nosaltres no van estar d'acord que es tragués allò de «recursos », perquè ja era sospitós que es tragués «recursos» i es deixés només «aprofitaments»; hi havia una intencionalitat, nosaltres la vam denunciar.

I a Semillas Selectas, senyor Cullell, hi eren vostès, els socialistes i els comunistes, no nosaltres, i també la UCD, aleshores.

Aleshores, volem dir que no estem de cap manera d'acord i que no se'ns pot posar això com un argument.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol afegir quelcom? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Per la interpretació que abans s'ha fet de la substantivació d'una interpel·lació m'ha semblat que també podia ser aclaridor fer una mica d'història.

Tampoc no centrar-me exclusivament en la pregunta, sinó també, amb motiu d'aquesta substantivació, fer l'explicació de tots els fets de la història del traspàs.

La Llei d'Aigües del 1886 no és un motiu per a retallar l'Estatut. La Llei d'Aigües del 1886 dóna la raó a l'Estatut, perquè només parla d'aprofitaments; no hi surt la paraula «recursos». Per tant, només hi existeixen «aprofitaments»; és a dir, aprofitaments i recursos és el mateix en la Llei del 1886.

El que dic és que, amb una nova llei que es vol presentar ara, pot ser que, per aquesta via, es faci una diferenciació entre recursos i aprofitaments, amb la qual cosa sí que pot quedar retallat, aleshores, l'Estatut, que només parla d'«aprofitaments». Dic això, assenyalo el perill; res més, no assenyalo ni faig cap judici d'intencions sobre la voluntat de retardar el traspàs a una nova llei d'aigües que es vulgui fer.

Tranquil·litat? Jo no li puc donar la tranquil·litat absoluta. Jo li dic què pot fer aquest Consell Executiu, el que farem, quin és, dintre d'un Estat de dret,d el nostre... fins a on podem arribar.

I on podem arribar és fins al Tribunal Constitucional, denunciant l'incompliment d'una llei orgànica com és l'Estatut; la tranquil·litat absoluta li ha de donar el Govern socialita de l'Administració central, que, realment, doncs, faci, compleixi el que, en els seus textos, en els seus llibres, en les seves explicacions, diu que realment són drets o són competències de l'Estatut.

Nosaltres creiem que sí, que el que deien alshores és el que val, que el que diuen ara és el que no val, i, per tant, això és el nosaltres hem de fer : denunciar això aquí, en aquesta Cambra, i en el Tribinal Constitucional quan s'hagi esgotat el termini de la Transitòria Sisena de l'Estatut.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'obertura de nous hospitals pertanyents a la Seguretat Social

El Sr. PRESIDENT : Passem a la següent interpel·lació, que és la que han de formular al Consell Executiu els Diputats senyors Ramon Espasa i Alfred Amestoy sobre l'obertura de nous hospitals pertanyents a la Seguretat Social. L'Honorable senyor Espasa té la paraula per a exposar la interpel·lació.

El Sr. ESPASA : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, amb la seguretat o almenys amb l'esperança que aquesta vegada sí que seré contestat pel Conseller de torn, i també advrtint que de la formulació de la interpel·lació al que serà la seva substanciació hi ha un petit viatge per Catalunya —però petit, no gaire extens, senyor Conseller. Entraré en matèria de seguida. Voldria abans advertir la Cambra, i també el senyor Conseller per si ho vol tenir en compte, que no vull entrar en una discussió de la feixuga herència que s'ha trobat amb les diverses cadenes sanitàries, amb el desgavell, desgovern i manca de planificació que hi havia en la situació dels hospitals a Catalunya. En aquest sentit, alguna cosa es va fer amb l'elaboració del Mapa Sanitari, però és evident que moltes coses ja estaven fetes, ja estaven engegades, i ara la posada en marxa de tot això general conflictes. No és per aquí per on va aquesta interpel·lació; sí, però, per a aclarir alguns dels criteris generals sobre l'obertura d'aquests centres, no tant les dificultats concretes que es puguin donar aquí i allà en aquests centres. Voldria recordar, en primer lloc, que hi havia i hi ha —i estem satisfets, com a Grup parlamentari, que això es fes així— un protocol d'acords entre el Departament de Sanitat i Seguretat Social i l'Ajuntament de Badalona, als efectes d'obrir aquest Hospital de Badalona, el que es coneix com Can Ruti o, com sembla que s'anomenarà, Hospital Germans Trias de Badalona. Aquest protocol, que s'ha complert en part i en part s'ha incomplert, creiem que ha estat una tasca positiva del Departament de l'Ajuntament de Badalona i que, en definitiva, ha portat —n'estem segurs— que aquest Hospital s'hagi obert o estigui a punt d'obrir-se molt abans del que segurament s'hagués fet si només hagués estat a instàncies del Departament. No dic que el mèrit sigui de l'Ajuntament, però el mèrit, en tot cas, és conjunt. L'Hospital s'havia d'obrir el primer de gener del 83, no ha pogut ser així, sembla quasi segur —i espero que el Conseller ens ho confirmi— que en el mes d'abril ja es posarà en funcionament l'Hospital, i, tot i que això és un retard i és un cert incompliment d'aquest protocol, és evident que quatre mesos és molt poc temps, i que l'important és obrir l'Hospital. També en aquest protocol hi ha una sèrie d'acords que nosaltres voldríem recordar al Conseller, que caldria complir, en la mesura que els va signar; estem segurs que els vol complir però, en tot cas, encara no s'han complert, com el d'entregar el Pla complert d'utilització i funcionament de Can Ruti, com el de tenir en compte que en la contractació del personal d'ofici i personal no vinculat a procediments legals tècnics d'oposició per vinculació amb l'Hospital de Badalona es tindrà en compte la llista d'aturats del Barcelonès nord, com figura en el protocol d'acords amb l'Ajuntament de Badalona, estem segurs que això serà així.

Però el que sí que ens preocupa, sobre aquests criteris en l'obertura de nous centres dels hospitals de la Seguretat Social a Catalunya, és el que hem pogut llegir a *La Vanguàrdia* del 18

de març de 1983, on es diu —no ho diu la Conselleria, però es diu en el diari que això està fet, això ho diuen la Junta Administrativa de l'Hospital de la Santa Creu de Vic i l'Alcalde de Vic— que es donarà la cessió d'ús de la Residència Sanitària de Vic a l'Ajuntament de Vic. Això jo no sé si és cert o no, m'agradaria que el Conseller ens ho aclarís, i en tot cas crec que seria una aplicació unilateral i unidireccional del que preveu el Reial Decret-llei de novembre del 78, que preveu la possible gestió pels ens locals d'hospitals de la Seguretat Social. Però si això fos així, ens agradaria que aquest criteri s'estengués a tots els hospitals i a tots els municipis, perquè, si no, senyor Conseller, li hauríem de preguntar per què Vic sí —com diu el diari, ja dic que vostè no ho ha dit, o almenys no hem sentit que ho digui vostè fins ara— i Badalona no, per exemple. És que a Vic, com que l'Ajuntament està majoritàriament regit per Convergència i Unió, és més fàcil fer això, i a Badalona és més difícil? Jo estic segur que no és així, però en tot cas ens agradarà sentir l'explicitació que els criteris de la Conselleria quant a la participació dels ens locals, els ajuntaments, en la gestió dels hospitals de l'INSALUD seran homogenis, o tots o ningú, o tots en part o tots totalment, o tots una mica, tots gens, no sé quin, ho discutirem, m'agradarà sentir els seus criteris. Potser hi estarem d'acord o potser hi discreparem, però del que sí que estic segur que estarem d'acord és que tots dos voldrem —i la Cambra ho voldrà— que siguin uns criteris homogenis i que no siguin discriminadors d'una comarca per una altra, d'un hospital per un altre. Per tant, aquesta és una primera preocupació fonamental de la interpel·lació, aclarir si els criteris de possible participació dels ens locals en la gestió dels hospitals de l'INSALUD seran homogenis per aquest Departament, i, per tant, també anunciar que en la possible moció a presentar aquest seria un element a figurar, per a aclarir aquesta qüestió.

Una altra preocupació que se'ns ha plantejat és la selecció del personal tècnic —m'estic referint a metges, fonamentalment— de l'Hospital de Badalona. Nosaltres creiem que el Departament de Sanitat i Seguretat Social s'ha equivocat, d'una banda; no ha complert tots els requisits, i si els ha complert, els ha complert de forma poc autonòmica, cedint, una vegada més, segons la nostra opinió, en el criteri d'autogovern.

Senyor Conseller, com vostè sap molt bé, s'han convocat places de màxim rang jeràrquic, de cap de servei, de l'Hospital de Badalona, i s'han convocat a Catalunya, i, a això, nosaltres hi hem donat suport, tot i que vostè sap tan bé com jo que hi ha hagut crítiques, que hi ha hagut opinions que això havia de fer-se a Madrid, perquè era de màxim rang jeràrquic, però amb una aplicació analògica i autonòmica del que preveu el traspàs, s'ha fet aquí, i ens en felicitem. Ara bé, resulta que ho han fet a Catalunya, però, senyor Conseller, ho han fet aplicant no l'article 53 del Decret 1033/76, que preveu la formació del tribunal i les formes com aquest tribunal actuarà pels casos de places dites de tribunal central, sinó que vostès, sorprenentment, han utilitzat l'article 54, que és el dels tribunals provincials. És a dir, que hem fet d'Estat —i això ens agrada molt—, hem convocat una oposició per a places de la Seguretat Social a Catalunya, com si fos l'Administració central de l'Estat, però, a l'hora d'aplicar el Decret, hem aplicat l'article que parla de tribunals provincials i no l'article que parla de tribunals centrals. I quina diferència hi ha en això? Una de molt important, i és que la convocatòria, en lloc de sortir al *Diari Oficial de la Generalitat* com havia d'haver sortit, només va sortir a *La Vanguàrdia* i al diari *Avui*, com es fa a tot Espanya quan es tracta de «tribunales provinciales». Ens sap greu aquesta provincialització de Catalunya, perquè hauria pogut sortir també a *La Vanguàrdia* i a l'*Avui*, evidentment, però ens hauria agradat molt més que la convocatòria hagués sortit al *Diari Oficial de la Generalitat*, perquè també després els nomenaments haurien sortit al *Diari Oficial de la Generalitat* a més a més de sortir al *Boletín Oficial del Estado*, i ens temem que ara —i també li faig la pregunta en aquest sentit— la Resolució de la Direcció Provincial —també publicada als diaris de més circulació de Barcelona i Catalunya— es passarà directament al *Boletín Oficial del Estado*. A mi m'agradaria molt que també passés pel *Diari Oficial de la Generalitat*. No sé si això serà així, i en tot cas ens preocupa i ens dol que s'hagi provincialitzat una actuació de la Generalitat que podia ser de rang perfectament estatal, com és la Generalitat, que també és Estat.

Lligant amb aquesta qüestió dels nomenaments i de les formes de selecció, tornant a *La Vanguàrdia* del 18 de març del 83, i tornant al que diu l'Alcalde de Vic —i sembla que ho diu molt segur, perquè diu que demà passat hi ha d'anar vostè a signar aquest protocol; crec que no hi ha anat encara, de la qual cosa em felicito—, és que aleshores la selecció del personal per a treballar a l'Hospital de Vic serà diferent que la forma com s'ha seleccionat el personal per a treballar a l'Hospital de Badalona, per exemple? És que si es donés aquesta cessió d'ús no continuaria en vigor tot el que preveu l'Estatut i el règim jurídic del personal al servei de la Seguretat Social, per tant, els corresponents tribunals centrals, provincials, etcètera, per a accedir a les places? És que aleshores, en el cas de Vic, hi entrarien els metges que ja treballen en un hospital determinat o els metges que són més o menys amics de l'Alcalde de Vic? Jo crec que no, però m'agradaria sentir-ho en la seva explicació.

En definitiva, i per acabar, senyor Conseller, ens felicitem que estigui a punt d'inaugurar-se l'Hospital de Badalona, sabem que hi ha hagut alguns incompliments, sabem que hi ha problemes encara pendents de solucionar —el de l'aigua i molts altres—, sabem que encara no es pensa obrir el servei d'urgències i que aquest és un servei absolutament necessari a causa que, com vostè sap, l'assistència primària desgraciadament no funciona, i nosaltres volem instar des d'aquí i també des de l'Ajuntament de Badalona —en la mesura que el nostre partit també hi és representat— que amb la màxima rapidesa el funcionament de l'Hospital de Can Ruti sigui ple, funcionin també les urgències, que totes les deficiències, les solucioni el Departament i que, en definitiva, es posi en marxa perquè serà un bé per a la comarca i per a tot Catalunya.

I pel que resta, resto a les seves informacions per a decidir quina ha de ser la nostra actuació ulterior quant a presentar o no moció en aquesta interpel·lació.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, contestaré punt per punt els diversos que ha plantejat l'Honorable Diputat senyor Espasa, en relació amb el tema dels hospitals traspassats de la xarxa de la Seguretat

Social.

El senyor Espasa diu que no vol discutir la feixuga herència que ens ha tocat —deixem-ho córrer, però m'agradaria, de tota manera, un dia, sigui en el Ple o sigui en Comissió parlar-ne, perquè realment s'ha d'explicar com i de quina manera hem rebut els traspassos dels establiments assistencials de la Seguretat Social. I aleshores ha tocat diversos temes, en primer lloc els acords amb l'Ajuntament de Badalona.

Els acords amb l'Ajuntament de Badalona vénen, com sap el senyor Espasa tan bé com jo mateix, després d'una llarga història d'incompliments. Va ser l'any 1969 —intentaré ser molt breu, però no en puc deixar de fer una síntesi molt sintètica, i valgui la redundància—, va ser l'any 1969 quan es va començar a parlar de la construcció d'un hospital —una residència, com es deia aleshores— de la Seguretat Social a Badalona. Van passar una sèrie de circumstàncies, i potser val més passar-hi ràpidament per sobre, sobre l'adquisició dels terrenys i la ubicació de l'hospital. Aquest hospital va ser, finalment, començat a construir després que l'any 1974 es formalitzés la cessió de terrenys de la finca dita Can Ruti a INSALUD. Aquest hospital es va acabar, si no m'equivoco, l'any 1979, i el dia 20 d'octubre de 1980, quan encara no teníem les competències sobre el sistema sanitari de la Seguretat Social, vam tenir un primer contacte, una primera intervenció sobre aquest tema, aprofitant la visita a Barcelona del Ministre, aleshores el senyor Oliart, i del Secretari d'Estat, que era el doctor Varela Uña. De resultes d'aquest primer contacte, es va formar una comissió, presidida per mi mateix, que havia d'accelerar l'obertura de Badalona, i el 19 de novembre del 80 va ser constituïda aquesta Comissió. I ens vam trobar, com segurament sap el senyor Espasa, que hi havia només, per exemple, aquests deu problemes pendents, a part de l'obra civil que estava acabada : la propietat dels terrenys —sembla que l'Hospital, en part, ha estat construït en terrenys que no eren els cedits, sinó a la finca veïna—; els accessos —tema de discussió eterna entre el Ministeri i l'Ajuntament de Badalona—; l'abastament d'aigua potable; la instal·lació d'una depuradora; l'evacuació de les aigües residuals; la connexió amb l'electricitat i la construcció d'una central elèctrica per FECSA al costat de l'hospital; l'arribada d'una canonada de gas —que no n'hi havia—; els telèfons —que no hi eren, només amb unes instal·lacions absolutament provisionals—; una part important dels equipaments, i tot el problema de personal. Jo no li faré la història —la portava preparada, però ja que el senyor Espasa no hi ha entrat, jo tampoc no em veig obligat a entrar-hi— de tot el que hem hagut de fer per a resoldre aquests enormes inconvenients, aquesta cosa tan absurda d'haver fet un hospital sense haver tingut cura, prèviament, d'una mínima planificació que havia de preveure al seu temps, degut a tots aquests petits detalls que acabo d'anomenar.

Com ha recordat el senyor Espasa, hi va haver, finalment, el juliol del 82, després de resolts molts d'aquests problemes, un protocol d'acords signat amb l'Ajuntament de Badalona, on es posava realment la data del 31 de desembre de 1982 com a possible obertura de l'Hospital, tot i que hi havia una sèrie d'inconvenients molt greus que van ser posats en relleu a la reunió que es va celebrar el primer d'octubre de l'any 82, en aquesta Comissió, en la qual reunió es va donar un pla funcional de l'Hospital a la part que representava l'Ajuntament de Badalona en aquesta Comissió i es va dir que l'Hospital podia ser obert al cap de tres a sis mesos.

Bé, per una sèrie de circumstàncies en les quals tampoc no vull entrar i que depenen d'una manera gairebé exclusiva de l'arribada de l'aigua en quantitat suficient a dalt, a Can Ruti —que a partir d'ara, i a petició de l'Ajuntament de Badalona, m'és plaent de dir-ho, se'n diu Hospital Germans Trias Pujol, que com sap el doctor Espasa eren uns il·lustres cirurgans, fills, precisament, de Badalona—, a partir d'aleshores, doncs, resolt el problema de l'aigua i després d'una sèrie de dificultats, l'aigua ha arribat per primera vegada a dalt a l'Hospital el 4 de març de 1983 i es va dir, aleshores, que al cap d'un mes aproximadament de l'arribada de l'aigua, gràcies a moltes gestions que s'han fet, en les quals també ha col·laborat el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, nosaltres estem en condicions d'assegurar en aquests moments que, tal com es va dir en l'última reunió que vam tenir amb la Comissió, i, per tant, amb l'alcalde de Badalona, a primers de febrer, a primers d'abril tal com ha assegurat el senyor Espasa, entrarant malalts a l'Hospital i el dia 5 d'abril, molt concretament, està convocada una reunió de la Comissió de Seguiment, en la qual es fixarà i s'anunciarà la data de la inauguració que serà, m'atreveixo a assegurar-ho, dins de la primera quinzena d'abril, havent-hi algun malalt internat a l'Hospital. Ara l'Hospital funcionarà per fases, senyor Espasa, de la mateixa manera que han funcionat molts hospitals, el de Bellvitge, que vostè coneix tan bé, i molts d'altres. I s'ha de calcular en un termini d'un any, aproximadament, és a dir, si comença a funcionar a l'abril, amb un equipament mínim de cent vint-i-tants llits de medicina general, de cirurgia, amb els equipaments d'aguts, d'anàlisis clíniques, de radiologia, hi ha fins i tot un tac, un tac és un aparell complicat per a fer tomografia axial computaritzada, és a dir, és un procediment molt sofisticat de radiologia dels quals encara que no n'hi ha cap d'instal·lat, encara que siguin en curs d'instal·lació en els equipaments de la Seguretat Social a tot Catalunya.

Bé, a part de tots aquests detalls tècnics, que en podem parlar quan vulgui el senyor Espasa, s'ha de calcular que a partir de primers d'abril trigarem un any per al funcionament total de l'Hospital, el pla funcional final del qual, senyor Espasa, encara no tenim establert, perquè tornem al que deiem abans de la feixuga herència rebuda, com vostè molt encertadament ha dit, de la manca total i absoluta de planificació, del fet que totes aquestes construccions s'hagin fet sense tenir en compte el Mapa Sanitari que vostè va fer durant la seva etapa enfront del Departament, i bé, aleshores, un dels problemes que s'han donat a Catalunya, com saben les senyores i els senyors Diputats, o un dels fenòmens que es donen a Catalunya és que la natalitat ha baixat d'una manera vertical durant els darrers quatre o cinc anys. I actualment estem en un excés de llits, d'equipaments per a pediatria i per a obstetrícia. Per tant, nosaltres pensem que cal remodelar, que cal redimensionar tots els espais, atesa la baixa ocupació dels equipaments ja existents, cal redimensionar els espais, que en aquest Hospital, com en d'altres que tenim en curs, estaven previstos per a ésser ocupats des d'aquest punt de vista.

Bé, a mi em sembla que amb això ja no cal que parli més de Badalona i anem ara a Vic.

Ja m'ha dit abans, amicalment, el senyor Espasa, que faríem

un petit viatge per Catalunya, anem a l'Osona. No hi ha cap compromís formal, com vostè molt certament assegura, senyor Espasa. Jo en cap cas no he anat a Vic a parlar d'aquest tema ni estic comprometès a anar a Vic a signar cap conveni. El que sí que hi ha són unes intencions, unes intencions que no es limiten a Vic, sinó que en el moment actual es limiten o s'estenen a tres hospitals presents o futurs de la xarxa prevista d'equipaments de la Seguretat Social a Catalunya. Un és a Vic —on el senyor Espasa ha recordat que per ara hi ha un ajuntament procliu al Grup que dóna suport al Govern—, l'altre és a Vilafranca i l'altre és a Reus, on per ara, els ajuntaments que hi ha no són del partit del Govern, o no hi ha majoria dels representants del partit del Govern.

Bé, aquest és un tema que tenim en estudi, jo no puc dir gaire cosa més que això. Efectivament a nosaltres ens agradaria dintre de la normativa vigent, sense vulnerar en absolut cap dels preceptes de la legislació bàsica que ordena a l'Estat espanyol, el funcionament de la Seguretat Social. Sí que voldríem arribar a uns acords, en aquests tres municipis, i possiblement en d'altres després, per tal que s'arribés a una fórmula on no hi hagués un excés d'hospitals. El Mapa Sanitari fet pel senyor Espasa, per exemple, diu que a Vic i a l'Osona, o la regió sanitària el cap de la qual és Vic, necessita uns 250 llits. Aquests 250 llits ja hi són actualment, sense comptar els 300 de l'Hospital, que ens hem trobat que havia crescut com un bolet, i sense que cap autoritat sanitària de Catalunya l'hagués demanat. Bé, aleshores, això s'ha d'arreglar, i això s'ha d'arreglar buscant fórmules que jo no em puc estendre massa a considerar-les ara, perquè no hem fet més que demanar informes, demanar dictàmens i tenir converses, no solament amb els ajuntaments interessats, sinó també —no em sap cap greu de dir-ho— amb les autoritats sanitàries de Madrid, les anteriors i les actuals, per a veure —insisteixo— si es troba una fórmula d'explotació conjunta tenint en compte, de tota manera, senyor Espasa, que l'Hospital de Vic no és un Hospital municipal, és un Hospital que pertany a un patronat o a una fundació, en el qual hi és representat, naturalment, l'ajuntament, i que aquest també seria, més o menys, el cas de Vilafranca i no seria el cas de Reus, on sí que hi ha un Hospital que és municipal. Però, en fi, del tema de Vilafranca i de Reus, que són més a veure a venir, en parlarem més endavant.

Insisteixo que nosaltres no hem passat de fer un estudi d'aquest tema, estudi que no està acabat, i per tant li he de dir, senyor Espasa, que nosaltres sobre això no hem pres, en absolut, cap decisió, bé que la nostra intenció és arribar a un acord per a l'aprofitament màxim dels equipaments i dels recursos humans que hi ha en aquestes poblacions.

Un altre tema que ha plantejat el senyor Espasa és la selecció del personal tècnic. Ell i jo n'hem parlat privadament, d'aquest tema, i ell sap, més o menys, quins són els meus punts de vista. S'ha procedit de la manera que ens va semblar possible, en aquells moments, a convocar tota una sèrie de places del màxim rang. És cert que la primera convocatòria no va sortir publicada al *Diari Oficial*, però l'Honorable Diputat senyor Espasa sap tan bé com jo, perquè és un assidu lector del *Diari Oficial de la Generalitat*, que una ulterior convocatòria de Caps de Servei per a les nostres institucions sanitàries, hospitalàries, no solament Badalona, ha estat publicada conjuntament al *DOG* i al *Boletín Oficial del Estado*. Segurament això és el que havíem de fer la primera vegada, ja ho hem fet la segona. I en aquest sentit, també es va fer això després d'una negociació —tampoc no em sap cap greu dir-ho— amb les autoritats de l'Administració central, per tal d'aclarir que la competència pel que fa a la convocatòria era nostra; aquesta competència va ésser reconeguda i la vam fer. Per tant, jo el voldria tranquil·litzar en els dos temes que ha plantejat, en el primer em sembla que està tranquil·litzat del tot, insistint en el fet que en això de Vic tenim una intenció per a veure si s'arriba a un acord —repeteixo, dins la normativa vigent i seguint les converses— i no tenim cap decisió presa, i ni jo personalment ni el Departament, per tant, no hem contret cap compromís formal, i, pel que fa a les convocatòries de places, em sembla que hem fet tots els possibles per tal de mantenir al màxim les nostres potestats, allò que creiem que són els nostres drets, i, insisteixo que aquesta última convocatòria de places fetes al més alt rang i publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* i al *Boletín Oficial del Estado* ens dóna una tranquil·litat en aquest aspecte.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Espasa té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ESPASA : Sí, molt breument, senyores i senyors Diputats. Començant pel final, com bé ha dit el Conseller, a la segona va la vençuda, és a dir, la primera vegada es va fer malament, la segona ja s'ha fet bé. Ens n'alegrem, però —i si no ja m'ho contestarà després—, voldria preguntar-li on sortiran finalment els nomenaments de la primera convocatòria que es va fer per aquesta via provincial quan s'hagués pogut fer per via més autonòmica, senyor Conseller. Ja m'ho dirà després si vol. Satisfet que aquesta segona vegada s'hagi fet a través del *Diari Oficial de la Generalitat* i espero que sempre sigui així, que és com s'ha de fer, en el tema dels concursos-oposicions.

En el tema dels criteris de participació dels ens locals als hospitals, d'acord, senyor Conseller, estem molt satisfets de sentir el que ens ha dit, però ens ha fet una mica, una mica només, un joc de paraules, perquè la Residència de Vic ja està feta, a Vic potser continuarà a un determinat govern municipal, i la de Reus i la de Vilafranca són projectes. I, ja sé que vostè no ho ha dit, però quan dues parts parlen i una parla tan segura de l'altra vol dir que hi havia quelcom, i l'alcalde de Vic, no sé si amb interessos electorals o electoralistes, ja ho donava com a fet.

Estic molt satisfet de sentir que el criteri serà igual per a tots, i aleshores, si el criteri és igual per a tots i s'està explorant a Vic que està per obrir, per què no ho explora a l'Hospitalet i a Badalona —a l'Hospitalet ja funciona i a Badalona, com vostè ens ha dit, funcionarà d'aquí a quinze dies—, per què no es preocupa també que participin els ens locals de l'Hospitalet i de Badalona en la gestió d'aquests hospitals? En tot cas, coincidim tots dos, senyor Conseller, que el criteri serà homogeni, en aquest sentit anirà un dels punts de la nostra Moció, i si la Cambra ho aprova tots estarem més segurs i més tranquils que estem aplicant la normativa vigent, com vostè ha dit que aplicaria. En aquest sentit, i amb la que en aquests moments hi ha vigent, senyor Conseller, jo veig més fàcil que pugui arribar a un cert acord, en el cas de l'Ajuntament de Reus, que té hospital municipal, que no amb Vic ni amb Vilafranca, perquè

jo també sé com vostè, que són fundacions, i en el Reial Decret Llei del novembre del 78, que tantes vegades ens tirem pel cap, vostè i jo, a l'hora d'argumentar les nostres posicions, es parla de la participació dels ens locals, però no es parla, en cap cas, de la participació de les fundacions benèfico-privades en la gestió dels centres de la Seguretat Social. Per tant, em sembla que el tema des d'un punt de vista de respecte a la legalitat és molt més verd, en el cas de Vic, fundació privada, que no l'hipotètic de Reus que és un projecte, i, en canvi, sí que estaria absolutament, com es diu vulgarment : «a punt de caramel» amb l'Hospitalet i Badalona si es volgués fer. Jo no li demano ni que ho faci ni que no ho faci, no em pronuncio en això, li demano que el criteri sigui igual per a tots els ajuntaments.

Quant a la inauguració de l'Hospital de Badalona, estarem molt satisfets que sigui cert, jo estic segur que es faran els possibles perquè així sigui, n'estic convençut, i estic segur i contribuiré també a fer comprendre, en la mesura de les meves possibilitats, a l'Ajuntament de Badalona, que no es pot obrir tot de cop, però sí que demanem al Departament de Sanitat que aquest any, de fases en què s'ha d'anar obrint necessàriament tot gran hospital, que no es pot obrir tot de cop, si pot ser, enlloc d'un any, mig any, que sigui mig any; si pot ser, en lloc d'un any, nou mesos, que siguin aquests nou mesos, és a dir, la màxima celeritat en la posada en marxa perquè, com vostè sap, és una comarca en la qual manquen molts llits d'aguts i en la qual el funcionament d'aquest hospital, fins i tot amb les seves urgències, hi anirà molt bé.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt breument, senyor President. En primer lloc, senyor Espasa, jo ja he pres les mesures oportunes perquè el resultat del primer concurs surti a les pàgines del *Diari Oficial de la Generalitat*. Segonament, res de joc de paraules. He dit que hi havia una intenció a les converses. Efectivament, les va tenir algú del Departament amb l'Ajuntament de Vic, però també hi ha hagut converses amb l'Ajuntament de Vilafranca i amb l'Ajuntament de Reus. Amb l'Ajuntament de Reus, amb l'amistat de l'alcalde de la qual m'honoro des de fa molts anys, hem tingut converses i, fins i tot, alguna discussió sobre el tema, cosa que el senyor Espasa segurament sap. Pel que fa a l'Hospitalet i a Badalona, jo m'estic al que diu la Llei que ha de regular el funcionament de la xarxa hospitalària pública de Catalunya, i el senyor Espasa sap tan bé com jo que aviat tindrem ocasió de discutir en aquest ple. Quant al fet que el criteri sigui homogeni, no cal que li digui que hi estic absolutament d'acord. I, finalment, pel que fa a la planificació de l'obertura per fases de l'Hospital de Badalona, *planning* que ja té el senyor Màrius Díaz, alcalde de Badalona des de fa temps, jo li he de dir, molt sincerament, al senyor Espasa que jo veig molt difícil que malgrat els esforços que fem, això es pugui fer en menys d'un any. Tot i això, insisteixo —i el senyor Espasa i tots els parlamentaris no cal dir-ho, hi són convidats des d'aquest moment— que molts pocs dies després de Setmana Santa podrem anar tots plegats a inaugurar l'Hospital Germans Trias-Pujol.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació i les diferents llengües d'Espanya

El Sr. PRESIDENT : A continuació la interpel·lació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació i les diferents llengües d'Espanya, que formularà el Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres hem presentat aquesta interpel·lació sobre un tema que considerem cabdal per a la realització de l'autonomia a Catalunya, com és la televisió.

L'article 20 de la Constitució espanyola preveu que una llei reguli l'organització i el control parlamentari dels mitjans de comunicació social dependents de l'Estat o de qualsevol ens públic, i al mateix temps garanteixi l'accés als mitjans de comunicació dels grups socials i polítics, «respectant el pluralisme i les diferents llengües d'Espanya», diu textualment la Constitució.

Aquest article, al nostre entendre, dóna peu i salvaguarda el dret de Catalunya i de tots els altres pobles de l'Estat espanyol que la seva llengua sigui tinguda en compte en la programació dels mitjans de comunicació o, com diu la Constitució, de qualsevol ens públic. Aquest «tenir en compte», fins ara, sembla que Televisión Española l'interpreta com una programació al segon canal i a unes hores, com sabem tots, de poca audiència, d'escassa audiència. Nosaltres entenem que aquest article permet, o hauria de permetre, incidir en el segon canal, en el primer canal de televisió, amb programació en català i en castellà feta des de Catalunya per a Catalunya i per a la resta de l'Estat espanyol, i/o per a la resta de l'Estat espanyol.

Nosaltres considerem que aquesta idea, aquesta visió del que hauria de ser traduir l'article en la realització televisiva no és demanar gaires coses estranyes ni alienes a les modernes organitzacions dels mitjans de comunicació.

Tenim el model de l'Alemanya Federal, per exemple, per citar-ne un, on els canals dits «federals» tenen, a moltes hores del dia, la seva desconnexió per a programacions pròpies de cada un dels *länder*, o quan s'emet per a tot el territori federal des de diversos *länder*. I, en aquest sentit, també podríem citar altres exemples que avui es donen a Europa o arreu del món i que, per desgràcia, encara no hem aconseguit, i creiem que som lluny d'aconseguir, a l'Estat espanyol. Nosaltres ens preguntem per què ha estat possible haver de patir tantes setmanes aquest «bodrio», amb perdó de la paraula, d'un programa com «300 millones», que intenta donar, intentava donar, una certa idea folklòrica del que és la dita «hispanidad », i, en canvi, encara no és possible tenir un programa al primer canal a hores de gran audiència sobre el que és la realitat plurinacional i plurilingüística a l'Estat espanyol.

És per tot això que nosaltres preguntem al nostre Govern autònom, al Consell Executiu : quins són els seus propòsits en la necessària negociació amb el Govern central i autoritats competents, perquè es compleixi allò que diu la Constitució sobre els mitjans de comunicació i les diferents llengües d'Espanya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula, per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller de

Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, voldria respondre a la interpel·lació formulada per l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Consell Executiu ha negociat des de, jo diria, el començament de l'existència d'aquest Consell amb les autoritats del Govern central, directament amb membres del Govern o amb els responsables de l'ens públic de Ràdio-televisió Espanyola, tant els dirigents de l'ens públic de Madrid com els seus representants a Barcelona, aquestes qüestions que afecten la presència de Catalunya i la presència de la llengua catalana a la televisió, tant en les emissions que es fan des de Barcelona com les que es fan des de Madrid. I té la intenció de continuar negociant, tant amb les autoritats del Govern com amb els dirigents de Ràdio-televisió Espanyola, aquesta mateixa temàtica. Evidentment, els resultats d'aquesta negociació no són tan brillants com ho hauria volgut el Consell Executiu. És evident que en uns determinats moments hi ha hagut més facilitat a comprendre o a accedir a peticions del Consell Executiu i, altres vegades, aquestes peticions han estat menys escoltades; algunes vegades, fins i tot, no han estat gens escoltades.

De fet, creiem que aquesta insistència, aquesta negociació —negociació que, d'altra banda, s'ha de comprendre que és una negociació que ve portada per la força moral i política del Consell Executiu, no perquè Ràdio-televisió ja té els seus òrgans per a fer la seva programació, però és evident que la Generalitat els té de govern, el Consell Executiu, que representa, òbviament, els interessos, i, en aquest cas concret, lingüístics i culturals clarissimament, dels catalans i, per tant, amb aquesta força moral s'ha negociat i es continuarà negociant...

De fet, el resultat ja el coneixem : són les programacions que es fan en català des de Miramar per a la primera i la segona cadenes, potser en uns moments en què va baixar molt l'horari —ha tornat a millorar l'horari—, però, en canvi, hi ha una tendència, que em sembla que s'està confirmant d'una manera molt perillosa, a desplaçar totalment els programes en català cap a la segona cadena.

És una pretensió, sempre, des del bon començament, des de la primera autoritat de Ràdio-televisió Espanyola o el primer dirigent de Ràdio-televisió Espanyola, amb qui es va parlar, de pretendre que tot anés a parar a la segona cadena. La discussió, la pressió ho va anar mantenint, no es van poder evitar unes determinades corregudes cap a la segona cadena, i sembla que ara s'ha anunciat ja definitivament que una part dels catalans no podrà ja veure més la televisió en català, perquè tot passarà a la segona cadena. En tot cas, nosaltres intensificarem les negociacions per evitar que això sigui possible, però sabem que depèn més d'altres òrgans constitucionals, d'altres òrgans que l'estructura actual de Ràdio-televisió Espanyola té per a prendre decisions.

També hi ha hagut altres qüestions, que ja no són exactament la de les hores de programació en català, com és la cada vegada més freqüent intervenció de personatges, invitats o de la mateixa televisió, que parlen en castellà dins de la programació que, en principi, era destinada a ser en català. Però això són qüestions que depenen exclusivament de la programació que fa Ràdio-televisió Espanyola.

Nosaltres també ens hem preocupat no solament del nombre d'hores, de col·locació d'aquestes hores en hores de màxima audiència, la qual cosa sempre ha topat amb dificultats, com molt bé sap el senyor Diputat interpel·lant, sinó també de la qualitat del registre de llenguatge utilitzat. Moltes vegades la deficiència és manifesta en el tipus de llenguatge que utilitzen no solament les persones invitades, sinó les mateixes persones de televisió, que són presentadors de programes. En això, hem intentat de donar opcions per a poder millorar la qualitat de català d'aquest personal i, en determinats moments, han estat acceptades determinades ajudes del Consell Executiu per Televisió Espanyola. Hi ha altres qüestions que no es limiten a la presència de la llengua catalana, sinó a la presència de la temàtica catalana a les emissions fetes des de Catalunya, en català, però, fonamentalment, en castellà, per a tot l'Estat. Aquí hi ha hagut, per exemple, un programa actual que és un guany que hem de tenir a Catalunya, que és el programa, per exemple, de Mercedes Milà. En canvi, hem tingut en altres mitjans de Ràdio-televisió Espanyola, en les emissores de Ràdio Nacional d'Espanya una pèrdua considerable de la presència catalana en les emissions destinades a tot l'Estat. És de lamentar la desaparició d'una sèrie de programes i la disminució dràstica d'altres, que feia que, almenys des de Catalunya, hi pogués haver una presència radiofònica a tot l'Estat. Això és una pèrdua molt recent que hem de lamentar, tot i que nosaltres hem insistit perquè no es produís. Tanmateix, intensificarem les gestions amb els nous dirigents de Ràdio-televisió Espanyola, tant a Madrid com a Catalunya, per a millorar al màxim aquesta situació.

A més a més, el Consell Executiu té la intenció de plantejar la negociació amb el Govern central sobre aquests temes, en profunditat, quan tinguem un argument poderosíssim a la mà, tan aviat com sigui promulgada la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya. Això serà un nou argument, molt més legal, molt menys de pressió moral i política, sinó d'obertura jurídica, quant a demanar que aquesta normalització també sigui realitzada per a aquells òrgans que l'Estat posseeix —o l'ens públic de Televisió— a Catalunya i per a Catalunya.

També, d'altra banda, és sabut que el Consell Executiu treballa i treballarà cada cop amb més intensitat en la preparació de l'estructura necessària per a endegar el tercer canal de televisió, tan aviat, evidentment, com tingui la concessió per a poder fixar aleshores la data definitiva de posada en marxa, tant pel que fa a l'aspecte material com a la formació professional, i, sobretot, al perfecte domini de la llengua, de la qual cosa tan necessitats estan, per exemple, els presentadors, o molts dels presentadors, de Ràdio-televisió Espanyola a Barcelona.

Finalment, el Consell Executiu comparteix l'opinió expressada, en nom del PSUC, pel Diputat senyor Ribó, quant a la insuficiència d'aquest futur tercer canal per a recollir tota la realitat catalana, i de la necessitat de mantenir la presència de la llengua catalana i de temes catalans, en castellà i en català, en els dos canals estatals, que no han de quedar, per tant, fora d'ús quan hi hagi el funcionament del tercer canal, i en la programació de les cadenes de ràdio d'àmbit estatal, i també d'aconseguir que els actuals diaris dels mitjans de comunicació social de l'Estat a Catalunya siguin adjudicats a qui es comprometi a editar-los totalment, o, almenys, en bona part, en català

Però tot això, a més de la negociació entre la Generalitat i el Govern central, que el Consell Executiu té el ferm propòsit de dur endavant, caldria i seria urgent una iniciativa legislativa del Parlament espanyol per a la tramitació i promulgació de la llei prevista en l'article 20.3 de la Constitució, l'article esmentat pel senyor Ribó, donat que l'Estatut de Ràdio i Televisió, que algú pretén que representa ja aquest desplegament legislatiu, de fet, regula només una petita part d'allò que l'esmentat article estableix. Per tant, en aquest punt també estem absolutament d'acord amb la interpel·lació del senyor Ribó.

I aquestes són les manifestacions que he fet en nom del Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ribó té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Max Cahner, he tingut l'honor d'escoltar la seva resposta a la nostra interpel·lació, però permeti'm que li digui que, amb tres anys de govern, els resultats, per a nosaltres, són pràcticament nuls.

Vostè va cometre l'error, al meu entendre, en la meva modesta opinió, pocs mesos després d'haver pres possessió com a Conseller, de dir a tort i a dret que augmentaria sensiblement la programació a Televisió en català. I va cometre l'error perquè, diferentment del que podíem discutir ahir sobre agricultura o sobre altres matèries on sembla que, de vegades, es demana un cert grau d'experiència i de coneixement, comprovar si ha augmentat o no ha augmentat la Televisió en català és facilíssim : cal pitjar un botó i veure què surt per la pantalla, i, això, ho pot fer qualsevol dels ciutadans d'aquest país. I, malauradament, senyor Max Cahner, l'experiència ens dóna com a resultat un increment ínfim, en tres anys de govern, de la presència a Televisió d'una programació catalana.

Nosaltres voldríem saber, no què estan negociant —perquè fa tres anys que ens van dient que estan negociant—, sinó quins són els principis d'aquesta negociació —cosa que no hem sentit en la seva primera exposició—, i cap a on anem quant a resultats, perquè el que veiem des de fora són molt pocs. Senyor Max Cahner, això ve de molt lluny, no és des que vostès són al Govern. No s'han aconseguit coses des que vostès són al Govern, s'han incrementat molt poc des que vostès són al Govern. Fa molts anys que hi ha el problema de la inexistència de televisió a Catalunya. Per tant, la resistència centralista en aquesta televisió ve d'etapes anteriors a la Constitució, ve de l'etapa del Govern de la UCD, dels seus aliats en aquesta Cambra, i continua ara, i també fa molts anys que s'està intentant ampliar, i no s'aconsegueix.

Senyor Max Cahner, nosaltres creiem que aquest és un problema d'una mentalitat, d'una concepció, d'uns interessos, però també d'una filosofia que ens toca a nosaltres. Es pot dir, com ha fet el senyor Calviño, d'una manera, al nostre entendre, bastant grotesca, bastant estranya, que el Tercer Canal ha de ser una reserva antropològica. Però també es pot dir, com de vegades s'ha després de declaracions de la Generalitat, començant pel seu President, que el tercer canal podia acabar sent una espècie de patufetisme, de folklorisme català. Amb una filosofia i l'altra hi ha una renúncia —i, si més no, en la praxi de l'actual Consell Executiu amb la seva resultant— al primer i al segon canals de televisió, una marginació al tercer canal, i, encara que el tercer canal fos el millor canal del món, senyor Max Cahner, nosaltres entenem que el Govern de Catalunya no ha de renunciar a exigir la seva presència, no a hores de sobretaula —televisió per a mestresses de casa o per a rendistes o jubilats—, sinó a hores de màxima audiència; una presència al primer i al segon canals.

Nosaltres li volíem llegir la situació actual —que sap millor que nosaltres, suposem—; per exemple, programes fets des de Miramar per a tot l'Estat espanyol donen un resultat de sis hores la setmana. I la programació des de Miramar dita «programació catalana» dóna vint-i-sis hores i deu minuts. Total, unes trenta-dues hores. Però es tracta d'incrementar-les sensiblement, no solament en la quantitat de programació, sinó en la concepció d'aquesta programació, i en les hores d'audiència d'aquesta programació. Nosaltres diríem que es tracta que el Consell Executiu impulsi l'autonomització, no només de la Televisió catalana, sinó de tota la televisió. No és un problema de llengua —vostè ho ha dit—, no és només un problema de llengua; és un problema de realitat, de demostració d'un conjunt de cultures i de relacions socials diferenciades —per això parlem d'una plurinacionalitat—, però sembla que, quan vostè em diu que no és un problema de llengua, accepta, com a acció de govern, el mateix que els proposen, des de Televisión Española, de fer un tall entre el que és programació en català i per a Catalunya, a unes hores reduïdes, o el que és la programació general en castellà i des d'un sol centre de decisió, des de Prado del Rey.

Nosaltres, a la interpel·lació, parlem de programació en català i en castellà, feta des de Catalunya, per a Catalunya i/o per a tot l'Estat espanyol. En aquest sentit, senyor Max Cahner, nosaltres creiem que el que hauria de dibuixar el Consell Executiu, si més no a través d'interpel·lacions com aquesta, són els seus principis, la seva línia d'acció, a partir de tot aquest marc que coneixem, vostè i nosaltres mateixos, perquè l'autonomia arribi a Prado del Rey i perquè una concepció d'Estat arribi a la Generalitat, i fugim de quedar-nos a casa nostra, fent només una televisió molt nostrada però molt poc adient a les necessitats del nostre poble.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, voldria respondre a la resposta del senyor Diputat interpel·lant, i, en primer lloc, voldria fer molt poques precisions, però alguna sí que la voldria fer.

Vostè diu que, des de l'inici del nostre Govern, no hi ha hagut un augment sensible, em sembla que es referia exactament a les hores de programació catalana des de Miramar. Això no és cert. Quan jo vaig entrar —i tinc les dades, perquè són molt fàcilment comprovables—, hi havia tretze hores setmanals, i ara ja n'hi ha vint-i-sis. Això demanaria que es comprovés perquè existeix, i eren tretze hores. Havien disminuït, havien estat més altes, però, just l'any 79, havien disminuït fins molt avall, fins a tretze hores setmanals. A partir d'aquí, nosaltres —no vam fer-ho, perquè no era la nostra missió, augmentar la programació— vam negociar, i aquestes hores van ser-hi.

En definitiva, a mi, em sembla que, a la seva exposició, hi figura una confusió, em sembla, que és important de precisar.

És evident que el Govern de la Generalitat té una responsabilitat genèrica sobre tots els temes que afecten Catalunya —per això és el Govern autònom de Catalunya—, prescindint de quines són les competències directament assignades per l'Estatut i per les transferències a la gestió i a l'execució directa de la Generalitat, d'aquelles que es reserva l'Estat. Encara que l'Estat tingui moltes i determinades i importants competències que la Constitució i l'Estatut li reserven, nosaltres no hem de desentendre'ns, evidentment, de la marxa general de la vida política, administrativa i cultural del país. Però és evident que la responsabilitat és per a qui li toca. Aquest discurs de vostè, senyor Ribó, està molt bé, però em sembla que una part molt important de la seva vehemència hauria —ho suposo, a través meu, i així ho admeto i així jo ho canalitzaré— d'anar dirigida als òrgans de l'Estat, que, en definitiva, són els responsables de la situació, que jo lamento tant com vostè.

No es pot atribuir solament, en tot cas, a la manca d'actuació del Govern, el resultat que no depèn de la nostra gestió. Nosaltres hem insistit; la insistència nostra pot haver estat molt gran o molt petita, l'eficàcia d'aquesta insistència nostra, no solament és atribuïble a nosaltres, ni principalment a nosaltres. Jo li dic, senyor Ribó, que la insistència ha estat i seriosa. Si en tres anys no s'ha aconseguit res és perquè els successius governs que hi ha a Madrid, i els successius dirigents de Ràdio-televisió Espanyola han estat molt insensibles al nostres arguments i a la realitat catalana.

Jo crec que és molt greu aquesta situació, però també he de dir que no és solament a través de la Generalitat que cal fer aquesta insistència; és molt important, nosaltres ho hem fet perquè som conscients que és la nostra obligació, però en el Consell d'Administració de Ràdio-televisió Espanyola hi ha representants de molts partits polítics, ara hi són també de partits polítics que donen suport al Govern de la Generalitat, però abans hi eren i continuen essent-hi —no ho sé, però abans hi eren també— del partit al qual vostè pertany. I em sembla molt bé que aquests representants defensin, i estic convençut que han defensat, aquests punts de vista; però, en definitiva, hi ha un funcionament democràtic, hi ha un funcionament de les institucions als quals cal remetre's. A nosaltres, no se'ns pot atribuir les conseqüències d'una mala gestió de Ràdio-televisió Espanyola, ni de mala gestió o una gestió equivocada de la política de mitjans de comunicació del Govern de l'Estat.

L'únic que jo vull dir és que la insistència hi ha estat; el seu to vehement, l'interpreto simplement com un to que vostè, a través meu, vol que jo transmeti al Govern de Madrid, i així ho faré, senyor Ribó.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre política agrària

El Sr. PRESIDENT : Continuant amb l'ordre del dia tenim ara la interpel·lació al Consell Executiu sobre política agrària, que havia estat presentada pels Diputats senyors Maties Vives i Lluís Medir, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a formular aquesta interpel·lació té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Diputat, en una de les intervencions del llarg debat que hem tingut aquesta mateixa setmana, va dir que fóra més aviat lamentable que algú pretengués utilitzar les institucions de Catalunya, fossin quines fossin, no tant com un instrument al servei de la recuperació nacional, sinó com un instrument de confrontació, ja sigui amb el Govern central, ja sigui amb altres instàncies.

Jo vaig tenir la sensació ahir, a darrera hora, que m'imagino que la va sentir algun altre Diputat —pocs, perquè tampoc no érem gaires—, i l'he tinguda aquest matí, que la sensació de no govern en matèria de política agrària que tenia s'ha traslladat també a altres àrees del Consell Executiu, i, en aquest moment, jo no sé on està col·locat el Govern, en aquesta Cambra. Perquè aquí sortim, fem una interpel·lació, surt un Honorable Conseller i diu : «No, és que la culpa no és del Govern; la culpa és d'aquests d'aquí que són a no sé quins Ministeris, no sé a quines Comissions Mixtes i no sé on més... La culpa és d'aquells altres... Aquell altre no ens ho fa...». Escoltin, quan vostès, el Govern de Catalunya, no poden aconseguir quelcom davant d'una altra instància, en aquest cas, Govern central, la seva obligació és venir aquí, al Parlament, explicar-nos-ho i recaptar el suport de tota la Cambra, perquè, en qualsevol cas, aquest problema, no sigui un problema entre partits, sinó un problema entre institucions, que és el lloc en el qual cal situar tot el tema de les relacions amb el Govern central.

I si dic això és perquè tinc la por que, en aquesta interpel·lació, em succeeixi quelcom de semblant. Perquè el que venim a plantejar és, jo diria, realitats, que segurament el Conseller d'Agricultura estarà d'acord amb mi en el plantejament. I jo voldria, en aquesta direcció, recordar les seves paraules. Ell deia, l'altre dia, en el seu discurs : «Perquè considerem que la política agrària de l'Estat és un fet important, que afecta de manera substancial les possibilitats d'èxit de la política agrària que es pugui dur a terme a Catalunya, i també des de qualsevol Comunitat Autonòmica de l'Estat.»

Per tant, bé, a Madrid s'han iniciat unes negociacions, tot just aquesta mateixa setmana, unes negociacions que algunes organitzacions sindicals agràries volen que siguin del conjunt de la política agrària que es fa en aquest país; d'altres, insisteixen que siguin estrictament negociacions de preus, tal com s'anava fent a les darreres etapes, millor dit, amb una diferència important, que no es parteix de la base de propostes de diferents ministeris, sinó que es parteix d'una proposta única, formulada pel Govern de l'Estat, i és, en definitiva, aquest el *quid* de la qüestió : què negociem a Madrid? Negociem preus. Què negociem a Madrid? Negociem política agrària.

L'Honorable Conseller ens pot dir, nosaltres hi estarem d'acord, que, evidentment, aquestes negociacions no entren en el camp de la seva competència. Però, com molt bé va dir ell en el seu discurs, el que allí es decideixi, el que allí s'acordi, pot afectar substancialment la política agrària, si és que n'hi ha, jo crec que no, que es fa des de Catalunya.

Per tant, sigui de preus, sigui de política agrària, entenem que el Govern de la Generalitat hauria hagut de dir quelcom —si és que no ho ha fet, i aquest és el motiu de la interpel·lació— en relació amb aquest tema.

Tenia dues vies : la via d'entrar en contacte amb el Govern de Madrid; la via de posar-se d'acord amb els que estaran a l'altre costat de la taula, en aquest cas, amb els sindicats

pagesos, d'obediència nacional catalana. Perquè, en definitiva, el que allí s'acordi afectarà decididament qualsevol orientació de conreus que es pugui fer a casa nostra.

S'han fet, aquests contactes amb el Govern central? I no m'estic referint a una reunió de possibles Consellers de les diferents Comunitats Autònomes, tots asseguts al tombant d'una taula, on el Conseller de Catalunya planteja que cal fer tal o tal cosa amb la vinya d'Extremadura, o tal o tal cosa amb la vinya de la Mancha, i el de la Mancha i d'Extremadura s'aixequen i diuen que, d'això, la culpa és de Catalunya, que lliguem els gossos amb llangonisses. No és aquesta la reunió. No és aquesta la reunió perquè tampoc no ha de ser decisió d'aquesta reunió de Comunitats Autònomes; és responsabilitat del Govern central decidir quina política porta a aquesta taula de negociacions; sinó, en qualsevol cas, quins contactes hi ha hagut Govern de Catalunya-Govern de Madrid, i amb quins propòsits s'han establert, per tal de plantejar-li, al senyor Ministre d'Agricultura, que és qui ha de tenir la responsabilitat última de les decisions que porti a la taula de negociacions, com veiem des de Catalunya, com veu el Govern de Catalunya, què hauria de sortir d'aquesta taula de discussió de política agrària.

Se'ns podrà dir que s'han fet cartes en determinats temes, que s'ha utilitzat el telèfon en d'altres; el que a nosaltres ens preocupa és quin és el dibuix de la política, globalment considerada, que es porta a aquesta taula des de Catalunya. És evident —el Conseller ho deia l'altre dia fent referència a aquest tema— que hi ha hagut una sèrie d'avenços en el tema del vi, pot ser un bon exemple. Pot ser exemplificador, un document que surt d'un sindicat a Catalunya, que és portat al conjunt dels partits polítics, que aquest conjunt de partits polítics hi donen el seu suport amb les matisacions que cada partit hi hagués pogut establir en aquell moment; que es porta a la Conselleria amb tot aquest suport institucional, i que la Conselleria l'instrumenta, el canalitza cap a Madrid, com a definidor de la política agrària que es vol per a aquest sector, a Catalunya, amb independència que pugui afectar altres Comunitats Autònomes; en tot cas, la solidaritat d'aquests temes, o la conjunció d'aquests temes, ha de ser responsabilitat del Ministeri. Però és un sector sol, i a Catalunya n'hi ha d'altres, i d'altres afectats, d'entrada, per la taula reguladora de disset preus, admetent, cosa amb la qual el nostre Grup parlamentari no hi està d'acord, que la discussió sigui una discussió estrictament de preus.

Per tant, nosaltres, que entenem que enguany s'havia avançat un xic en l'inici d'aquestes negociacions —ara sembla que no anem tan bé—, i que, per tant, és possible que també des d'aquesta Cambra hàgim de prendre algun tipus de decisió en relació amb què fer amb aquest tema, o com plantejar, al marge de la qüestió estrictament de relacions sindicats-Administració central; nosaltres, que acceptàvem de bon grat que les negociacions tinguessin inici al mateix Ministeri d'Agricultura, i no amb tal o tal Comissió de tal o tal altre organisme autònom de l'Administració central, és per això que formulàvem la interpel·lació sobre quins propòsits animen, o han animat, millor dit, en aquest moment, ja, el Consell Executiu de la Generalitat davant d'aquesta negociació de preus, de cara a intentar aconseguir que allò que allà es decideixi no afecti negativament la política que es pugui fer des de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, indiscutiblement, les paraules de l'Il·lustre Diputat, senyor Maties Vives, amb l'acord previ de punts de vista, jo no haig de fer res més que reafirmar-les.

Els mecanismes de fixació de preus dels productes agraris, tal com ho escomet actualment l'Estat espanyol, necessiten una revisió d'ampli abast. Això s'ha manifestat públicament en el Ministeri.

Tenim el mapa autonòmic ja dibuixat, amb moltes Comunitats constituïdes o bé a punt de fer-ho; els traspassos en matèria d'agricultura han estat molt significatius a totes elles. Cal esperar, per imperatiu legal, que els traspassos vagin omplint els buits arreu de tot l'Estat.

Tot això planteja l'evidència que les Administracions autonòmiques de l'Estat han de participar, de manera efectiva, en una matèria tan transcendent, i és al Govern central a qui correspon la fixació de preus, aproximant-se a la realitat de l'Estat espanyol, i articular, precisament, una política de preus que és de la seva competència exclusiva, i les rendes agràries —això es va manifestar en la reunió amb el Ministre—, d'acord amb els Governs autonòmics de l'Estat.

En aquest sentit, reafirmant el que deia en la meva intervenció, també d'abans-d'ahir, és voluntat d'aquest Departament la contínua intervenció, amb col·laboració i presència, en tots aquells problemes que afectin els interessos agraris catalans, i en què la política agrària de l'Estat pugui tenir conseqüències importants.

És de desitjar que en un futur pròxim puguin existir canals instrumentats de comunicació i cooperació que, d'una banda, connectin directament amb les diferents Administracions afectades i, de l'altra banda, amb una política racional de representació de la Generalitat en els organismes estatals; el Parlament ha pres ja una decisió en aquest sentit. Per tant, com a organisme públic que és FORPA, ja hi ha hagut la potenciació de l'acció de l'Executiu per aquest Parlament, cosa que aquest Conseller agraeix, que més incidència tenen o poden tenir en la política de preus i mercats espanyols.

L'orientació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en defensa de preus i rendes de la nostra pagesia, passa per obrir mercats, consolidar-los, garantir una oferta, vetllar per una qualitat del productes agraris oferts, eradicar les epizoòties, és a dir, lliurar-nos a un treball d'assentar bases sòlides sobre les que puguem desenvolupar els sectors agraris i, conseqüentment, tots els que hi treballen com a professionals d'aquest.

Aquesta orientació és ben palesa en el sector del vi, com vostè molt bé ha citat, i aquesta és la línia de treball que nosaltres estem seguint.

Sobre la taula ha estat una altra vegada aquest document defensat amb coneixement nostre per organitzacions agràries precisament de casa nostra, que tenen totalment el nostre suport, i aquesta és la línia que pensem seguir en els altres sectors determinats. És indiscutible que, davant dels estocs d'oli acumulats a l'Estat, una política com la descrita per a Catalun-

ya, política de qualitat, política de millora de tractaments de l'olivera, política de millora de tractaments de l'oliva, política d'una millor elaboració de l'oli, és una política altament beneficiosa.

Especial atenció —i ho hem remarcat al Ministre— mereix la regulació que afecta els cereals i en especial l'ordi. No és possible desvincular la política cerealística per a pinsos de l'explotació ramadera, independent aquí. A Catalunya, la ramaderia que no està vinculada d'una manera directa a la terra té una importància enorme. El volum de pinso fabricat respecte al total de l'Estat és un 40%; això és prou il·lustratiu. La preocupació del Departament és cercar la fórmula que permeti complementar ambdós sectors productius perquè la millora de la rendibilitat de qualsevol d'ells no sigui en cap cas un a càrrec de l'altre. Si la ramaderia intensiva no té obstacles sanitaris per a comercialitzar-se lliurement i, per tant, té bona sortida al mercat, els cereals pinsos tindran així mateix un bon mercat. En conseqüència, la nostra acció té com a fita el sanejament de les malalties del bestiar i de les malalties vegetals per a una millor qualitat dels nostres productes.

El programa elaborat per tot el sector interessat en la problemàtica del porcí, sector amb el qual també ens hem reunit, ha estat d'una importància capital. Podem donar, vaig donar ja l'explicació pertinent de les solucions trobades amb les agrupacions de defensa sanitària que estan entrant com a model en l'Estat espanyol. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca entén com a prioritari, per a poder millorar els ingressos dels nostres pagesos, treballar de forma aprofundida en el conjunt dels problemes que intervenen en el cicle productiu, en qüestions tècniques, passant pels processos de transformació, elaboració, envasats, si s'escau, distintiu, marca, denominació d'origen i venda. Sobre les bases descrites per tots i cada un dels productes agraris es pot afrontar una política agrària a mitjà termini que permeti desenvolupar una activitat agrícola o ramadera rendible i amb garanties de futur.

Tot això ha estat consultat amb els diferents sectors del Consell d'Agricultura; falta —la setmana vinent— la reunió del sector de la fruita dolça, un altre sector que per a nosaltres té molta importància per a conèixer bé quina és la seva opinió.

El senyor Vives, pel que veig, coneix perfectament bé la reunió que hi va haver. Precisament un dels temes que es va posar sobre la taula, la reunió de les diverses autonomies per a parlar de política de preus i d'una visió a mitjà termini de l'orientació de l'agricultura, veient-hi ja una política de rendes i, en conseqüència, una orientació de conreus. Vostè ja coneix perfectament aquesta reunió. A part d'altres temes, aquesta va ser la base de la reunió; hi va haver un acord previ, de manera informal, sense institucionalització de cap mena, perquè les autonomies afins, les autonomies mediterrànies tinguéssim una certa freqüència d'entrevistes, ja que ens afectaven d'una manera molt directa les produccions similars, i va quedar-se també d'acord amb el Ministre de tenir una posterior entrevista per a parlar d'aquest programa d'orientació agrària en general.

Efectivament, això va ser al febrer. Jo, el mes de març, em dirigeixo al Ministre i, en síntesi, li dic... Bé, posaré la carta, si ho vol, a disposició del senyor Diputat per no haver-la de llegir públicament, però insisteixo en aquesta línia de la necessitat de la presència de les autonomies, en aquest cas d'agricultura, cal parlar en plural, a l'hora de decidir no solament preus, que fins ara era una part de la política, una part molt important, sinó estudiar en conjunt una política de rendes i una política d'orientació de conreus. Indiscutiblement, ens va donar a conèixer el Ministre que els primers contactes els faria —i els ha fet, semblava que anaven molt bé, sembla que s'hagin trencat o que s'hagin de trencar— amb les organitzacions professionals, amb les empreses agràries i, en darrer terme, entraríem les autonomies en aquesta discussió, malgrat que tindríem una informació molt immediata del problema.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Maties Vives té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Conseller Carol, miri, jo li he explicat, o he intentat dir —amb el to col·loquial amb què van aquestes interpel·lacions el dia d'avui— que hi havia dues possibles vies de relació amb Madrid : Govern-Govern, que és, per entendre'ns, la institucionalment ortodoxa, però que hi havia una segona via, que era la via de l'acord previ Govern-sindicats catalans, representats directament o a través d'organismes de coordinació a nivell d'Estat, en aquesta taula de negociacions.

Vostè ens ha parlat només de la primera i, pel que veig, amb pocs resultats. És a dir, amb una passada pel damunt, el que ja és una reunió de totes les autonomies, una carta recordatori —em sembla bé— de la Conselleria al Ministeri recordant-li que hi ha un tema pendent, i un compromís del Ministre que, un cop acordat amb les organitzacions professionals agràries la taula de preus i el conjunt de coses que allí s'hi acordin, hi haurà una altra reunió amb les autonomies.

S'ha parlat de voluntat de presència, de futur proper, etcètera., per tant, les negociacions estan en aquest moment en marxa. Jo també li he dit que entenia que la forma de resoldre aquest tema no era fent una reunió de les autonomies com si fossin els delegats del Ministeri. Aquest és el tema de fons; és clar que hi ha moltes competències d'agricultura traspassades, perquè mentre l'Administració central, i l'endemà Brussel·les, tingui la competència per a fixar els preus, la resta de competències, si no s'articulen amb aquesta política de preus, són competències subsidiàries i que van com a furgó de cua de la política de preus. Per tant, que és que nosaltres des del Govern de Catalunya donem suport a una política impulsada o no impulsada —jo no ho sé—, pel Ministeri, que consistirà que les hectàrees de noves plantacions de vinya o les hectàrees de les quals s'hagi d'arrencar la vinya —de Catalunya o de fora, no hi entrem ara aquí— es decidiran en una confrontació entre el Conseller d'Agricultura d'Extremadura i el Conseller d'Agricultura de Catalunya? No, senyor, aquesta és una decisió que correspon al Govern de Madrid, mentre tingui aquesta competència en les seves mans, i, per tant, no és aquesta la via per a tirar endavant.

Vostè ens va dir que hi havia unes taules sectorials. Aquest era realment el moment de fer-les funcionar i de buscar-hi l'acord entre els sindicats pagesos de Catalunya i la Conselleria perquè ho tirin endavant, i, és clar, això ha estat possible en el tema del vi. Per què? Perquè segurament és el més fàcil per a Catalunya, perquè segurament el 90% de conseqüències de to més o menys negatiu que puguin derivar d'aquest document no ens afectarien, a Catalunya, sinó que afectarien la resta de

les Comunitats Autònomes. I és per això que és un mal exemple, perquè al costat d'aquest calia haver-hi col·locat tots els altres.

De tota manera, com sigui que les interpel·lacions serveixen per a conèixer quins són els posicionaments i quan un Diputat interpel·lant no acaba de veure clar per on pot anar la cosa la seva missió és intentar des del Parlament reorientar aquesta activitat, i com que l'Honorable Conseller ha donat algunes pautes sobre oli, porcí i llet, una sèrie d'aspectes que sembla ser que són a l'agenda del Consell Executiu, doncs, el nostre Grup parlamentari evidentment, com a conseqüència d'aquesta interpel·lació intentarà, per la via de la Moció, marcar pautes, marcar orientacions que portin que aquests temes siguin esmenats en el marc de la solidaritat que necessàriament ha d'existir per al conjunt de l'Estat però en el ple respecte des de Catalunya pel que és l'autogovern i perquè les decisions aquestes de Madrid, acabin com acabin —que d'una manera o altra segur que acabaran amb fixació d'unes determinades taules, amb el fet d'esbrinar unes possibles línies de política agrària— no afectin negativament la segurament també poca política agrària que farem a Catalunya des d'aquí fins al final de la legislatura.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : He intentat —senyor President, perdó, senyors Diputats— dir-li al Diputat interpel·lant que els sectors s'han reunit com a tals sectors. No s'ha pogut reunir precisament amb els sindicats per la pressa del temps, però en els sectors indiscutiblement sempre hi ha la representació sindical. És a dir, que aquesta política de sectorials ha estat informada; nosaltres coneixem quina és l'opinió dels nostres pagesos i, per altra banda, senyor Maties, no hem cedit per res en el nostre dret d'opinar sobre quin és el punt de vista de l'agricultura catalana, com els gallecs no van cedir en el seu, com els valencians en el seu, sinó que precisament hem estat en aquesta línia de coordinació necessària —com vostè diu molt bé— de l'agricultura per a poder fer a mitjà termini una planificació de tipus general que econòmicament beneficia tota la pagesia de l'Estat sense perjudicar cap de les parts. Aquesta era la intencionalitat única i exclusiva d'aquesta reunió que vàrem tenir amb el Ministre.

Res més.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la distribució de subvencions per a activitats juvenils durant l'any 1983

El Sr. PRESIDENT : La darrera de les interpel·lacions de l'ordre del dia d'aquesta sessió és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la distribució de subvencions per a activitats juvenils durant l'exercici 1983. La formularà el Diputat senyor Marcel Planellas, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. PLANELLAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, estic convençut que aquesta darrera interpel·lació sí que és adreçar-la a un aspecte que és de plena responsabilitat del Consell Executiu, i, per tant, en podrem parlar a bastament.

L'origen d'aquesta interpel·lació és que arran d'una pregunta d'aquest Diputat al Consell Executiu sobre quin havia estat el llistat de distribució de subvencions de la Direcció General de Joventut, s'ha produït una polèmica que potser molts de vostès coneixen respecte a la distribució d'aquestes subvencions. Jo no voldria entrar ara, aquí, no és la meva intenció, a fer comparacions respecte a les subvencions que s'han atorgat a tal o a tal organització, ni tampoc a fer qualsevol tipus d'intenció de lligam polític. Intentaria, en aquesta interpel·lació, mirar d'aixecar una mica el to d'aquest debat, per tal de centrar-nos en els criteris de distribució d'aquestes subvencions de la Direcció General de la Joventut.

Uns criteris i unes mesures que no només ha formulat aquest Diputat, sinó també òrgans tan representatius com el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, ara com ara l'organisme més representatiu de la joventut de Catalunya, que en diferents ocasions, en documents del seu Secretariat i més recentment en una resolució solemnement aprovada en la seva Assemblea general del dia 19 de juny del 82, va aprovar uns criteris que aquest Consell Nacional creia que s'haurien de tenir en compte a l'hora d'atorgar aquestes subvencions juvenils.

Dins d'aquests criteris es contemplen diferents mesures. Per exemple, el fet de modificar els actuals barems d'atorgació d'aquestes subvencions que produeixen situacions que a mi em sembla que no són del tot correctes, com és el cas, per exemple, que una única entitat arreplegui el 40% de les subvencions del conjunt de les entitats del Consell Nacional. Jo crec que això és exagerat i que no es correspon exactament amb la realitat de la implantació de totes les organitzacions.

Un altre criteri que el Consell Nacional de la Joventut creia que s'hauria de tenir en compte era el fet que s'havia d'estimular la tendència que les organitzacions locals estiguessin subvencionades per l'Administració local i que la Generalitat adrecés subvencions a les entitats o activitats que tinguessin un àmbit més ampli del local, etcètera.

De tota manera, a mi em sembla que entrar ara en el debat d'aquests criteris seria una tasca que potser excediria el marc d'aquesta interpel·lació i el lloc on es desenvolupa, en aquest Plenari, però en canvi sí que voldria centrar-me en un aspecte que em sembla important. I és el fet que en la darrera de les recomanacions del Consell Nacional hi havia la sol·licitud que el Consell Nacional estigués present en la Junta d'Avaluació, que és qui estudia i presenta al Director General les subvencions per tal que aquest les atorgui.

A mi em sembla que aquest és un fet important. Tenint en compte que el Consell Nacional de la Joventut és un organisme creat per decret de la Generalitat, es un organisme que nodreix els seus fons del Pressupost de la Generalitat, és un organisme que està present en diferents instàncies de l'Administració, ens sembla lògic que sigui aquest mateix organisme qui participi també en la distribució d'aquestes subvencions que són una part no gens menyspreable del pressupost de la Direcció General, i que no es produeixi la situació actual, que és que, per exemple, el Consell Nacional s'assabenti de la distribució de les subvencions per una pregunta que ha formulat aquest Diputat.

Aleshores, els criteris amb què s'atorgaran aquestes subven-

cions, ja els coneixem pel Decret; aleshores, nosaltres —i aquest és el motiu d'aquesta interpel·lació— voldríem preguntar al Consell Executiu si pensa mantenir els mateixos criteris quant a la distribució i, molt concretament, si es pensa incloure el Consell Nacional de la Joventut en aquesta Junta d'Avaluació de les subvencions per a l'exercici de 1983.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula el Molt Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, la pregunta de l'Il·lustre Diputat interpel·lant, presa literalment, tal com ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, obliga a una resposta ben curta i clara : si per a l'exercici del 1983 s'han prorrogat les normes per a la sol·licitud i concessió de subvencions vigents durant 1982, segons el Decret 28/1982, és que el Consell Executiu pensa mantenir enguany el mateix captenir que l'any passat, quant a la distribució de les subvencions per a activitats juvenils.

Però és de suposar que l'Il·lustre senyor Diputat vol anar més enllà —i la seva intervenció d'ara mateix ho demostra—, i, per tant, s'escau de reflexionar, ni que sigui breument, sobre les raons del captenir esmentat.

Des del mateix moment de la creació de la Direcció General de Joventut, hem afirmat que un dels eixos de la política juvenil del Govern de la Generalitat era la potenciació de l'associacionisme juvenil, i això, en dues vessants : d'una banda, ajudar les activitats de la rica i variada gamma de grups i institucions existents per a joves, hereves de la llarga i fecunda tradició associativa de Catalunya, i, d'altra banda, ajudar també les iniciatives primerenques, les encara no estabilitzades, les accions puntuals que poden convertir-se en acció continuada.

En altres paraules, doncs, la nostra política de potenciació de l'associacionisme ha estat, i volem que continuï essent, la d'ajudar tothom, des dels grans moviments juvenils fins a la petita activitat d'un grup de joves d'un barri o d'un poble. La llista de les subvencions concedides durant 1982, a què fa referència l'Il·lustre senyor Diputat en el preàmbul de la seva interpel·lació, evidencia clarament que aquest propòsit s'ha complert.

Avançant una mica més, diguem que no sembla aconsellable que recaigui sobre una sola Direcció General la tasca d'ajudar totes les múltiples actuacions juvenils o que tenen per destinataris els joves; d'aquí que, ara per ara, les subvencions concedides per la Direcció General de Joventut vagin adreçades a activitats juvenils que no tinguin un caràcter estrictament esportiu, acadèmic, econòmic o lucratiu.

És evident, d'altra banda, que no seria lògic ni just, donada la gran diversitat d'institucions, de tipus d'activitats, aplicar un criteri de «cafè per a tots». Per això s'han establert sis tipus de programes que creiem que recullen aquella diversitat i que permeten un tractament diferenciat per a cada programa. Aquests programes són : activitats anuals, activitats semestrals, obres i equipament, formació d'educadors en el lleure, activitats de vacances i activitats específiques o extraordinàries.

Malgrat que l'Il·lustre Diputat senyor Planellas ja coneix els criteris de distribució de les subvencions a través del Decret 28/1982, del 18 de febrer, i de la resposta que vam fer a una pregunta a contestar per escrit, formulada, no fa massa temps, pel mateix Il·lustre senyor Diputat, crec que és un deure de parlar-ne un moment, en atenció a la resta dels membres d'aquesta Cambra. A més del criteri general esmentat abans, de voler ajudar tothom, del més petit al més gran, a l'hora de distribuir unes subvencions creiem que s'ha de procurar ser al més just i objectiu possible, defugint en la mesura que es pugui l'apreciació subjectiva, tant del sol·licitant com de qui les concedeix.

En aquest sentit, creiem que l'aplicació de mòduls és un bon sistema; l'apliquem en les subvencions per a programes anuals i semestrals : X pessetes per persona/any; per a programes de formació d'educadors en el lleure : X pessetes per alumne/hora de curs, i per a programes d'activitats de vacances : X pessetes per persona/dia.

Lògicament, aquests mòduls són diferents segons sigui el tipus d'activitat dins d'un mateix programa, i això per raons del seu diferent cost. Així, el mòdul alumne/hora de curs és superior en els cursos reglats, que donen opció al diploma de monitor o de director, i inferior en les altres activitats de formació, organitzades per les escoles d'educadors en el lleure, seminaris, etcètera.

El mòdul persona/dia és diferent si es tracta d'un campament o colònia o ruta, de si es tracta d'un camp de treball, o de si es tracta d'un casal d'estiu. És important, també, d'assenyalar que, en el cas d'activitats on participin nois i noies disminuïts, el mòdul és incrementat per la mateixa raó ja esmentada, de l'augment del cost de l'activitat.

No veiem possible d'aplicar mòduls per als programes d'obres i equipament, pel tipus de sol·licituds que es fan, i per als programes d'activitats específiques i extraordinàries, vistes les seves característiques. En aquests casos, que forçosament comporten una valoració més subjectiva de la Junta d'Avaluació, es tenen en compte el nombre de beneficiaris de la instal·lació o activitat, el seu efecte multiplicador —és a dir, la capacitat que pot tenir una activitat determinada per a fer sorgir d'altres iniciatives—, els objectius de l'activitat, la necessitat, conveniència o superfluïtat de l'equipament que es demana, etcètera.

Per a acabar aquest punt, no es pot oblidar un aspecte fonamental : si volem un associacionisme fort, cal tenir unes entitats fortes. Creiem que una atomització excessiva comportaria un empobriment. Per tant, si bé cal ajudar totes les iniciatives —perquè el contrari seria anar contra el mateix creixement del fenomen associatiu—, també és cert que s'ha de potenciar la cohesió i la coordinació entre els diversos grups. D'aquí que una part de les subvencions vagi destinada a ajudar les despeses d'infrastructura de les entitats, associacions, federacions o moviments que tenen diversos grups o centres en el seu si, a part del que rebi cada grup o centre, i en funció del volum d'activitats i membres.

D'altra banda, i per bé que no estigui dintre del marc estricte de la interpel·lació de l'Il·lustre senyor Diputat, crec que val la pena d'esmentar, aquí, que la Generalitat també subvenciona l'adquisició, construcció o millora d'immobles de titularitat municipal destinats a activitats juvenils; és un altre camí, complementari del que estem parlant, de contribució econòmica a

la potenciació del món juvenil.

Per a acabar ja la meva intervenció, he de dir que, complint un dels seus objectius, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha fet arribar cada any a la Direcció General de la Joventut suggeriments i opinions sobre les peticions, la tramitació i la concessió de subvencions. Cal dir que la Direcció General esmentada no solament ha assumit els aspectes que li han semblat vàlids i possibles d'aquells suggeriments i opinions, sinó que ha fet un pas més : no ha volgut que el Consell hagués de treballar solament a partir de la lectura de normes i de llistes, sinó que ha volgut la seva presència física allà on realment es veuen més de prop els problemes de les subvencions : en la Junta d'Avaluació. Cada any, un membre del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha estat nomenat pel Director General de Joventut membre de la Junta d'Avaluació de les subvencions. Seria fals d'afirmar que hi ha hagut total coincidència entre les mesures proposades pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i el captenir ment de la Generalitat; l'Il·lustre senyor Diputat interpel·lant sap molt bé que no és així, però sí que vull afirmar que aquesta no-coincidència és, en alguns casos, més temporal que no pas de fons; vull dir que, en alguns casos, l'informe del Consell proposa mesures que sobre el paper són acceptables, però que, portades a la pràctica, resultarien, ara per ara, contraproduents, segons ens fa veure la problemàtica real que ens planteja cada dia l'acció de governar i la realitat de les associacions i dels diferents àmbits de l'Administració.

En altres casos, però, és òbvia la coincidència, com per exemple en la presència d'algun membre del Consell Nacional en la Junta d'Avaluació; que els grups, centres o agrupaments que formen part de moviments o de coordinadores d'àmbit més gran hagin de sol·licitar les subvencions a través de les seves entitats més grans; que el procés d'estudi, avaluació i resolució de les subvencions es reparteixi al llarg de l'any per tal que no s'acumuli la feina i es pugui analitzar amb més detall la creació d'un arxiu complet de les subvencions donades i, preferiblement, per mitjà d'un ordinador; exigir de les entitats un màxim de credibilitat en les dades que es demanen, i incrementar les subvencions en equipaments via ajuntaments.

Com a conclusió, doncs, penso que, realment, la política de subvencions s'enclou dins d'una política global de joventut, i que amb les rectificacions i innovacions que el temps i l'experiència vagin permetent i dictant, continuarà essent un factor de potenciació de l'associacionisme juvenil.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Planellas té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. PLANELLAS : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, pel que sembla, a l'inici d'aquesta interpel·lació havíem solucionat el problema de tractar d'un tema en el qual el Consell Executiu tingués competències, però no hem solucionat el problema que les respostes del Consell Executiu s'adiguin amb el tema de la interpel·lació.

Del que m'ha respost l'Honorable senyor Conseller, com ell molt bé ha dit en algun moment, no tot estava dins del marc estricte d'aquesta interpel·lació, i ha estat una dissertació que no ha estat una resposta a la meva interpel·lació, sinó que ha estat una resposta, una reflexió sobre el conjunt de les subvencions de la Generalitat.

Centrant-me estrictament, i tornant al que jo havia plantejat en aquest sentit, que era el fet de la participació del Consell Nacional de la Joventut en la Junta d'Avaluacions, jo haig de dir a l'Honorable senyor Conseller que, segons les meves informacions, aquesta participació del Consell Nacional de la Joventut en la Junta d'Avaluacions no s'ha produït; no s'ha produït en anys subsegüents, ni tampoc en el darrer exercici; i la prova, com li he dit abans —i això també està present en un document que s'ha discutit en el Secretariat d'aquest organisme—, n'és que, precisament, el Consell Nacional de la Joventut va conèixer la llista de la distribució de subvencions per a activitats juvenils d'enguany gràcies a la resposta a la meva pregunta, cosa que, si hagués estat present en aquest Consell, no s'hauria produït.

A mi em sembla —les meves informacions són aquestes i, a més a més, en tinc el convenciment— que això no es produeix així, i crec, d'altra banda, que això hauria de ser així, que el Consell Nacional hauria de ser-hi present, i és en aquest sentit que nosaltres presentarem una moció subsegüent a aquesta interpel·lació.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol afegir quelcom?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres de la Cambra, jo voldria dir que no tinc la més petita informació contrària al que jo he afirmat, quant a la presència de membres o de representants del Consell Nacional de la Joventut en l'avaluació, però, evidentment, si això vol dir que convé que fixem el nostre criteri respecte a la funció del Consell Nacional de la Joventut, no hi tinc cap inconvenient, i, d'altre cantó, crec que pot ajudar a centrar la qüestió.

Ha de quedar clar que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és un organisme representatiu de les associacions juvenils, però, segons les seves normes de funcionament intern, aprovades per Ordre del 19 de l'11 del 79, del Conseller d'Ensenyament i Cultura, no tot grup juvenil pot formar-ne part; per exemple, els d'àmbit local o amb menys de cinc-cents membres. Això, donant per descomptat que la filiació a l'esmentat Consell és lliure i no totes les entitats que en podrien ser membres en formen part.

D'altra banda, de cara a l'Administració, és un organisme de consulta i de diàleg; és per aquestes dues raons que no sembla procedent que l'esmentat Consell s'integri al procés de concessió de subvencions emetent el seu informe com si es tractés d'una part de l'Administració. Tal com ho planteja l'informe del Consell que l'Il·lustre senyor Diputat esmenta en la introducció de la seva interpel·lació, tota la tasca d'informació prèvia a la concessió de les subvencions correspondria al Consell Nacional.

És elogiable el seu afany de col·laboració, però crec que s'ha de realitzar seguint els camins legalment establerts que marquen altres finalitats prou interessants per al dit Consell.

Moltes gràcies, senyor President.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de traspassos de competències

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de traspassos de competències, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

En nom del Grup que ha presentat la Moció, per a la seva defensa, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, a conseqüència de la interpel·lació que substanciàrem al darrer Ple sobre el tema dels traspassos, hem presentat aquesta Moció, que creiem que pot significar un canvi substancial en la política de negociació de les transferències entre l'autonomia de Catalunya i el Govern central.

Voldríem que el debat sobre aquesta qüestió, com en altres qüestions i com en altres vegades passa en aquest Parlament, el cenyíssim a aquelles qüestions internes —volem dir aquelles qüestions específicament catalanes— que afecten la problemàtica dels traspassos, independentment de la resposta que s'ha obtingut i que s'obté de l'altra banda de la Comissió Mixta, i analitzant el procés que ens ha dut on ens trobem i les responsabilitats de cadascuna de les parts.

Nosaltres comencem dient que considerem un error —i un error, en primer lloc, del nostre mateix Grup— que en l'actual Comissió Mixta de Traspassos hi hagi només representació de tres Grups parlamentaris. Repeteixo, en primer lloc, un error del nostre Grup i d'altres Grups de l'anomenada «oposició».

Un error que, en part, pot ser explicat per la prepotència amb què el Consell Executiu intentava aconseguir la participació de tots els Grups a la Comissió Mixta. He dit «en part», i em vull referir, per exemple, al que semblaven condicionants *sine qua non* respecte a les presidències o respecte a la composició de les mateixes Comissions Mixtes; un error que ha vingut magnificat pel fet que la Comissió Mixta de Traspassos i el Consell Executiu del qual depenen —verbigràcia, la resposta que el senyor Cullell em va donar en el darrer Ple—, han ignorat supinament aquest Parlament, han ignorat de manera reiterada aquest Parlament quant a la informació i a les seves resolucions. Jo tornaria a preguntar al senyor Cullell, sabent que avui no m'ha de respondre, perquè no s'ha informat mensualment el Parlament sobre la política de traspassos, pregunta que —perdoni, senyor Cullell— com que l'altre dia jo no tenia dret de rèplica no li vaig poder tornar a fer, no sé si no m'havia sentit, per si de cas la hi torno a fer. Per què no s'ha informat mensualment aquest Parlament o, dit amb altres paraules, per què se l'ha informat cada any i mig? Entre el mes i l'any i mig hi ha una bona distància. Error, doncs, que s'ha magnificat per aquesta ignorància supina de la Comissió Mixta i del Consell Executiu, que és el responsable en aquest Parlament. Error que ve magnificat per la política que ha seguit el Govern de la Generalitat de Catalunya quant als traspassos —ja en vam parlar—, rapidesa en els traspassos, immediatisme, molt sovint sense parar-se a valorar els condicionants polítics, les hipoteques que rebíem juntament amb els traspassos —per exemple, ICONA—, les valoracions sempre provisionals, una voluntat de conflictivitat permanent —entre el dia que parlàrem vostè i jo, senyor Cullell, d'aquest tema, i avui s'ha produït aquest gest tan radical, pretesament radical de la ruptura de negociacions o de valoracions per la part catalana, un gest que al nostre entendre és manifestament electoralista, que vol semblar de suport fins i tot a la campanya municipal del President de la Comissió de Valoracions i que, si bé podria ser interpretat que hi ha base per a oposar-se a aquest gest en la manera de fer circular documents apòcrifs per alguns dels anomenats experts del Govern central sobre valoracions, no ajuda gens a crear un clima de negociació i menys a crear un clima de serenitat i de corresponsabilització sobre aquest tema—, política de parcialitat, de funció pública a partir de la confiança partidista per a ocupar els càrrecs, etcètera.

En resum, per a nosaltres, sobre els traspassos, estem en un desgavell parcial, en una enorme imprecisió sobre el que són els traspassos aconseguits respecte al text estatutari —jo diria que s'ha afegit més imprecisió de la que ja té l'Estatut d'Autonomia—, amb una duplicitat de costos i de funció pública, amb una manca de concepció pròpia de l'Administració pública.

Nosaltres, per tot això, plantegem una Moció del text de la qual es dedueixen tres qüestions importantíssimes : primera, la corresponsabilització de tots els Grups parlamentaris en la tasca dels traspassos, esmenant, doncs, aquell error que —ho torno a repetir, per si no ha quedat clar— també va cometre el nostre Grup en no participar-hi, corresponsabilització a partir d'una discussió lliure i transparent de les formes de participació en la Comissió Mixta de Traspassos; segona, la possibilitat d'iniciar una anàlisi amb noves perspectives de tot el que han estat els traspassos i haurien de ser per a completar i arribar al sostre de l'autonomia, i, tercera —i en aquest sentit anunciem futures iniciatives lligades a la recomposició de la Comissió Mixta—, avançar en la millora de l'Estatut aprofitant la millor lliçó que podem tenir, que són els alts i baixos en la negociació dels traspassos. En definitiva, si aquesta Moció avui surt aprovada pel Ple d'aquesta Cambra creiem que aquesta triple funció significarà una empenta molt important i molt valuosa per a no basar-nos en calendaris utòpics, de juliol del 83, no basar-nos en unes promeses que no sabem sobre quins elements es poden fonamentar, sinó buscar aquella unitat de les forces polítiques de Catalunya amb una doble corresponsabilització per a arribar a finalitzar aquest procés i arribar al sostre màxim de l'Estatut.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Sobre aquesta Moció no s'han presentat esmenes. Per tant, passem directament a les intervencions dels Grups, per ordre de menor a major. El Grup Centrista? *(Pausa.)* No desitja intervenir en el debat. El Grup d'Esquerra Republicana? En el seu nom té la paraula el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, a nosaltres ens complau, certament, que s'hagi presentat aquesta Moció, per les raons que explicaré. He de dir al senyor Ribó que efectivament nosaltres també parlarem només del que fa a la part catalana de les Comissions de Traspassos, i he de dir-li també que respecte als calendaris utòpics del juliol del 83, això no ho compartim, i subsegüentment a la interpel·lació que avui s'ha substanciat aquí presentarem una moció, perquè si hi ha d'haver conflictes de competències per incompliment que hi siguin, i que cadascú aguanti amb el que li correspon.

Per a nosaltres és molt convenient el que diu el paràgraf segon d'aquesta Moció, perquè creiem que és convenient poder saber en tot moment com estan els traspassos, quins són els que hi ha pendents, i què és el que falta en cada moment. Només d'aquesta manera podrem saber quin és el nostre sostre assolit i sabrem el que s'ha de fer per a poder arribar al màxim de traspassos efectius perquè el nostre autogovern sigui totalment efectiu. Però l'important és el que fa referència al primer paràgraf, perquè pot canviar bastant les coses. Nosaltres sempre havíem defensat que, en les Comissions Mixtes de Traspassos, hi havien de participar tots els partits polítics de Catalunya. Quan ho vàrem dir no va ser possible perquè alguns Grups d'aquesta Cambra no en varen voler saber res —ens complau constatar que han canviat la seva actitud o que almenys un Grup ha canviat la seva actitud pel que fa a això admetent que teníem raó, en aquest cas ens en sentim plenament satisfets; el senyor Ribó ja ha dit a bastament, diverses vegades, que havien comès un error. També ens satisfà perquè pensem que serà positiu que el partit que governa avui a Madrid sigui també present en la part catalana de les Comissions Mixtes de Traspassos —ens fa la impressió que farà molt més fàcil la negociació, perquè no creiem errar pensant que la seva actuació serà a favor de Catalunya.

Massa vegades hi ha hagut incomprensions. Concretament en matèria de valoracions ens preocupa molt el que s'ha esdevingut en les darreres setmanes i que fa perillar valoracions ja fetes amb anterioritat. Volem creure que la incorporació del partit del Govern en aquestes Comissions —del Govern de Madrid en aquestes Comissions— haurà d'ésser beneficiosa o, almenys, així hauria de ser i des d'aquesta tribuna volem manifestar la nostra esperança perquè no es produeixin mai rectificacions a la baixa de les valoracions fetes i perquè, en el futur, Catalunya en surti beneficiada pels criteris de racionalitat i de solidaritat envers Catalunya que sempre a tots ens ha agradat de manifestar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del Grup Socialista. Té la paraula, en nom d'aquest Grup, el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista votarà que sí a la Moció presentada subsegüent a la interpel·lació. Voldríem fer un conjunt de reflexions davant aquest posicionament del Grup Socialista.

Al començament d'aquesta legislatura el Grup Socialista no entrà a la Comissió de Traspassos i Valoracions, hi adduí un conjunt de raons, en aquell moment, i fou com a conseqüència bàsica d'una reflexió. La reflexió lògica que nosaltres ens fèiem és que es dotava aquestes Comissions d'un contingut de presidència política en situar els números 2 i 3 del partit que donava el suport com a responsables màxims d'aquesta coordinació. No se'ns escapa que es podria fer tot un conjunt de consideracions dins d'aquesta perspectiva que avui no voldria fer, però és obvi que el temps possiblement ens ha donat la raó per tal com hi ha hagut actituds clares i inequívoques de posicionaments polítics en relació amb un tema que, evidentment, necessita control polític, però necessita, fonamentalment, un posicionament tècnic clar i inequívoc. És a dir, les Comissions de Traspassos i de Valoracions havien de ser controlades per aquest Parlament, havien de ser avalades per aquest Parlament, havien d'estar constantment en interconnexió amb aquest Parlament, la qual cosa vol dir que la unitat política en relació amb traspassos i valoracions calia establir-la en el si d'aquest Parlament, i les Comissions eren el braç executor d'una política que venia inspirada i amb el suport del Parlament.

És a dir, aquesta unitat política hi era perquè hi havia una resolució, aprovada per majoria d'aquest Parlament, quant a la necessitat d'informar permanentment dels treballs. Què succeeix? Succeeix aquella clàssica política que ha portat el Consell Executiu : de vegades el President, de vegades algun dels presidents d'aquestes Comissions, que d'una forma més atmosfèrica que de consideració objectiva es diu quan Catalunya està bé i quan Catalunya està malament. Tenim sotragades, no tenim sotragades, el tema està bé, el tema està malament, sembla que en aquests tres mesos no passa res, etcètera. És a dir, en algun cas hi ha hagut unes dades objectives, hi ha hagut una preocupació objectiva —com podia ser el tema de les valoracions al qual seguidament em referiré—, i en altres casos el que hi havia era un sacseig emotiu continuat de com està la situació.

Per tant, el que nosaltres considerem és que és del tot indispensable reforçar aquesta unitat política. Aquesta unitat política venia reforçada pel Parlament de Catalunya, i aquesta unitat política es trenca per una actuació dirigida per responsables amb capacitació tècnica però amb alta representativitat política del partit que dóna suport al Govern, és a dir, el senyor Roca i el senyor Trias Fargas. I no se'ns escapa que avui, per exemple, la composició de la Comissió de Valoracions pot fer que en el seu si hi hagi tres candidats a l'alcaldia de Barcelona representats en el si d'una Comissió que ha de fer unes negociacions tècniques i l'impuls polític de la qual ha d'estar situat en el si del Parlament de Catalunya.

Dit això, molt ràpidament, nosaltres voldríem comentar que en el tema dels traspassos hem estat crítics, hem estat crítics de la política de peix al cove, i hem estat crítics en relació amb el que podria significar una infravaloració dels traspassos originaris, la qual cosa ha dificultat el tema de les valoracions. En el tema de les valoracions, dir que el Grup Socialista, de forma clara i determinant, ha dit i dirà molt clarament quina és la seva posició pel que fa referència a les valoracions; aquí s'ha produït una clara infravaloració de costos indirectes, perquè el grau de centralisme en el moment en què es va fer el pacte s'ha mantingut exactament igual en nombre de funcionaris situats al centre del país, que s'ha volgut compensar amb una sobrevaloració d'inversions. Això, què vol dir? Que extrapolant els resultats tindríem una duplicació de costos de prop de 250 000 milions de pessetes. Responsabilitat de qui? Del centralisme, en el sentit que no aborda el gran problema que té l'Estat de les Autonomies, que és, evidentment, plantejar-se seriosament la reducció de la despesa indirecta. Davant un gravíssim problema com el que ens trobem damunt la taula, el que vull dir clarissimament és que el Grup Socialista, el Partit Socialista de Catalunya, no avala posicionaments quantitatius, sinó que el que avala en aquests moments és que s'ha produït una infravaloració de costos indirectes, una sobrevaloració per la via d'inversió —i no diem si és més o és menys, sinó la necessitat de clarificar per tal d'evitar el procés de duplicació de costos— i, per tant, quan aquí es refe-

reixin al tema dels 21 000 milions, és un tema d'una esmena històrica que no hi és avui, i la voluntat —és una voluntat de negociació, d'entrar a fons en el tema— era, per tant, d'emprendre tot allò que calgui emprendre per a solventar aquest difícil problema.

Dir, per acabar, que nosaltres entenem aquest necessari canvi avui, des de la perspectiva següent : necessitat de remodelar les Comissions, situant persones amb capacitat tècnica al més alt nivell, per a dur a terme l'última fase de traspassos i per a dur a terme la tasca de valoracions, primer element; segon element, control polític per aquest Parlament que garanteixi en tot moment que volem arribar al sostre estatutari; separació, per tant, del que és la tasca de responsabilitat política del que és la tasca tècnica, i recomanar i dir molt clarament que la nostra participació hi serà si es produeix un clímax que permeti d'avançar les negociacions, tant en traspassos com en valoracions, pel bé de l'autonomia de Catalunya, i que aquest clímax que es pugui crear situï la negociació on cal situar-la i el control polític en aquest Parlament de Catalunya.

Crec que, amb un esforç de tots, podrem aconseguir aquest objectiu, però, si d'una forma o d'una altra, el que es fa, o el que es pretén fer amb les Comissions de Traspassos i amb les Comissions de Valoracions és en un moment determinat crear sentiments de frustració, que en algun cas poden quedar objectivament justificats, en altres casos no, crec que el resultat global de la negociació no seria positiu.

He volgut assenyalar en aquesta intervenció unes posicions centrals, una predisposició del Grup parlamentari que avui represento, i també dir, molt esquemàticament, per què no estem davant d'un debat de traspassos i de valoracions, quines són les nostres posicions. I que quedi clar que aquestes posicions es digueren en el debat del mes de setembre, que quedi clar que aquestes posicions entorn de valoracions se'ns han repetit en moltíssimes interpel·lacions presentades pel Grup que dóna suport al Govern i se'ns han dit, reiteradament, des de responsables polítics al més alt nivell. I que quedi clar que tots els esforços dirigits a racionalitzar un tema, sovint, es fan amb el silenci, però, sovint, aquest silenci i aquesta voluntat de negociació, per tal d'evitar processos de duplicació de costos, i per evitar, evidentment, la necessària reducció del grau de centralisme del país, en tot el que és l'expansió d'un procés autonòmic, no tingui un cost elevat i que, en última instància, aquest tipus de procés pogués significar posar en dubte el procés de la mateixa autonomia de Catalunya. Aquesta és la nostra actitud davant d'aquesta Moció; votarem, per tant, que sí i he volgut assenyalar aquests elements que ens semblen a nosaltres importants pel que pot ser la nostra participació en la Comissió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, de vegades és reconfortant pujar a aquesta tribuna i avui ho és perquè és francament reconfortant sentir el senyor Ribó, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, admetre que es van equivocar. És reconfortant i els honra, i crec que, efectivament, es van equivocar. Però, és clar, admetre-ho és sempre una possibilitat de corregir-ho.

M'agradaria també, abans d'entrar en el cos de la meva intervenció sobre aquest tema, fer un parell de comentaris molt breus sobre algunes coses que s'han dit. Concretament, el senyor Ribó s'ha referit a la insuficiència del traspàs d'ICONA. Jo no sé si ahir a l'hora de les interpel·lacions la Cambra era ja força buida, no sé si el senyor Ribó era present quan jo vaig afirmar —i ho repeteixo per si no hi era— que ens estem trobant a la Comissió Mixta que el traspàs d'ICONA és considerat per l'Administració de l'Estat, en aquests moments, excessiu i que es vol retrocedir en el traspàs d'ICONA.

Quant a la ruptura de la Comissió Mixta de Valoracions, li haig de dir que no es tracta d'una ruptura de les negociacions, sinó que es tracta de donar-se mútuament un període de reflexió per a calmar potser aquell ambient de clímax, al qual també ens deia el senyor Armet que havíem d'arribar.

Es tracta de refredar les coses i es tracta de reflexionar i tornar-se a seure a taula. Però, li vull també recordar que no hem estat nosaltres els primers a fer això; si no ho recordo malament, a la Comissió Mixta de Traspassos de la de la Generalitat pre-autonòmica, qui va estrenar la tècnica —que, de vegades, és útil i que, de vegades, s'ha de fer— d'aixecar-se d'una taula de negociacions va ser un representant que en aquests moments és Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya en aquesta Cambra, i es va aixecar de la taula en un moment que s'estava discutint, precisament, si no m'han informat malament, un traspàs relacionat amb indústria. Insisteixo que, segurament, és el que calia fer en aquell moment, insisteixo que, segurament, és el que calia fer en aquell moment.

Tampoc, en els últims dies, no hem estat els únics d'haver-nos d'aixecar d'una taula de negociacions; concretament els diaris ens informaven —em sembla que ahir— que la Delegació Aragonesa a la Comissió Mixta de Traspassos, en aquella Comunitat Autònoma, també ha hagut d'aixecar-se de la taula de negociacions. I això és una cosa que en una negociació, de vegades, cal fer.

Quant a la intervenció —vull també fer un parell de comentaris molt breus a algunes de les coses que ha dit el senyor Armet—, ha parlat d'infravaloració. Em sembla molt bé, nosaltres també pensem que s'està intentant una infravaloració, però el que m'ha sorprès ha estat allò de la sobrevaloració de les inversions. Suposo que no es referia a la sobrevaloració de les inversions en habitatges o en carreteres, per exemple, que ahir van ser examinades a fons per l'Honorable senyor Cullell.

Bé, fets aquests comentaris previs, jo passaré a exposar quina ha estat, estrictament, la posició del Govern de la Generalitat i del nostre Grup en tot aquest afer. Tinc aquí una fotocòpia del *Diari de Sessions*, del dia 22 d'abril, sessió d'investidura, en el qual, el llavors candidat a la Presidència de la Generalitat i avui President deia : «És propòsit de qui els parla i del Consell Executiu que presento mantenir en la Comissió Mixta de Traspassos Estat-Generalitat, pel que fa a la Delegació Catalana, una composició en què se sentin representades totes les forces polítiques catalanes. Cal mantenir una unitat bàsica d'actuació pel que fa a les qüestions que afecten la institucionalització del país, i, en aquest sentit, seria bo poder constituir un front unit en la negociació de traspassos de competències.»

Al cap de dos dies, el dia 24, el meu predecessor en el càrrec

o en la càrrega de portaveu del Grup, el senyor Macià Alavedra, deia, també intervenint en el mateix debat : «Segons l'Estatut aquelles Comissions de Traspassos, les nomena el Consell Executiu; per tant, si el Consell Executiu fos el nostre podrien ésser unes Comissions de Traspassos constituïdes per gent del nostre Grup o per gent nomenada directament pel Consell Executiu, i nosaltres proposem, en canvi, unitat en les Comissions de Traspassos, perquè creiem que és bo per al país.» Per tant, senyores i senyors Diputats, la nostra posició ha estat absolutament inequívoca, absolutament inequívoca des del primer dia. En un debat tingut sobre traspassos, el dia 18 de desembre del 1980, el Diputat senyor Hortalà, representant d'un dels Grups que sí que van voler formar part de la Comissió Mixta i col·laborar en aquesta tasca d'institucionalització de la nostra autonomia, deia : «El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana considera que la tasca de bastir i desenvolupar institucionament la nova Generalitat no ha d'ésser només responsabilitat d'un Govern monocolor, sinó que aquesta és una feina que ens pertoca a tots aquells que, sospesats certs criteris polítics, i fins i tot ideològics, creiem que Catalunya està per sobre de les consideracions partidistes », per aquest motiu --i cal dir-ho de bell antuvi—, Esquerra Republicana va acceptar d'ésser membre de les Comissions Mixtes de Traspassos de Transferències, de Serveis i de Valoracions. I també haig de dir des d'aquesta Tribuna que els representants dels Grups parlamentaris que van voler ser membres de la Comissió de Traspassos han dut a terme una tasca enormement positiva i enormement lloable durant aquests anys que la Comissió ha anat treballant.

Quan estava preparant aquest posicionament, aquest posicionament nostre referent a la Moció, aquest matí, m'ha vingut a la memòria aquella conversa que el Petit Príncep té amb el Rei, en aquell meravellós llibret d'Antoine de Saint-Exupéry quan el Rei li diu : «tot el que jo mano es compleix» i el Petit Príncep li diu : «Doncs mana que es pongui el sol», i el Rei li diu : «Home, ara no, que és el matí; demana-m'ho a les set de la tarda i el sol es pondrà. Llavors ho manaré i el sol es pondrà.» I m'ho ha recordat, perquè, és clar, senyor Ribó, instar al Consell Executiu a incorporar representants dels grups parlamentaris del Partit Socialista o del Partit Comunista, de tots els Grups d'aquesta Cambra, a la Comissió Mixta quan el mateix President de la Generalitat, des del primer moment, va oferir aquesta possibilitat a tots els Grups, certament, ha d'admetre amb mi que és una posició molt similar a la del Rei, que diu : «Espera't, ara ho mano, i, com que ja hi estan disposats, ho faran.» I, sí sí, nosaltres som coherents. Vostès ens demanen dues coses en la Moció; vostès ens demanen que es recompongui la Comissió Mixta per tal que s'hi incorpori la participació de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra; absolutament d'acord, si ho diem des del primer dia.

I segon punt; ens demana que el mateix Consell Executiu encomani a la Comissió Mixta que realitzi una anàlisi detallada, etcètera. Li haig de comunicar, perquè el Diputat que els parla és membre de la Comissió Mixta, que en la primera reunió de la Comissió Mixta, després del canvi de Govern a l'Administració central de l'Estat, es va prendre la decisió de, precisament, fer això, per a fer un balanç i encarar la nova etapa amb la informació ben sistematitzada i amb les línies ben clarament definides; de manera que totes dues coses, senyor Ribó, perfectes.

I a mi m'agradarà molt —i ho espero amb gran il·lusió— veure l'aportació que els representants que puguin procedir dels grups parlamentaris que de moment encara no estan represenants a la Comissió Mixta puguin fer. Però, sobretot, per favor, no s'espantin, quan, malgrat que vostès consideren que el traspàs d'ICONA és insuficient, els demanin —i això només és un botó de mostra—, els representants de l'Administració central, que s'ha de reconsiderar el traspàs d'ICONA perquè és excessiu.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyors i senyors Diputats. *(El senyor Ribó demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, no hi ha paraula. No hi ha paraula perquè no hi ha esmenes, i li prego que es llegeixi l'article 125 i l'article 130. De manera que no hi ha paraula.

Passem a votació. Sí?

El Sr. RIBÓ : Per una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT : Per una qüestió d'ordre.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, perquè jo demanaria cortesia parlamentària, senyor President, no per paraula respecte a la Moció, car sap aquest portaveu perfectament que no n'hi ha, sinó per a fer ús, com diu el Reglament en qualsevol moment, d'una qüestió d'ordre. En aquest cas...

El Sr. PRESIDENT : Per a una qüestió d'ordre sobre quin article?

El Sr. RIBÓ : En aquest cas, sobre l'article 64.1, perquè el senyor Subirà s'ha referit a un Diputat, del Grup parlamentari del PSUC, de forma contradictòria, amb una informació errònia. Només per a aclarir aquesta informació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, aclareixi-ho ràpidament.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. El senyor Subirà ha dit que un Diputat del nostre Grup es va aixecar un dia de les negociacions —aleshores no era Diputat— en la Generalitat provisional sobre traspassos d'indústria. El senyor Subirà està equivocat : era en negociacions sobre traspassos de metodologia de la funció pública en les darreres sessions i en un context absolutament diferent del que es dóna avui quant a valoracions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua a l'escola

Continuant amb l'ordre del dia passem ara al debat i votació de la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua a l'escola, que havia estat presentada pel Grup Socialista. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ : Senyor President, señoras y señores Diputados, la Moción subsiguiente a la interpelación que está

publicada en el *Boletín* 125 tiene como objetivo un poco dar respuesta y, en consonancia con aquella interpelación, responder a los objetivos que proponía la interpelación presentada en su día, discutida en su día. Tenía esta interpelación dos objetivos fundamentales, que era demostrar, por una parte, que el Decreto 270/1982 y el desarrollo posterior en la Orden y en la Resolución estaban en absoluta contradicción con los criterios consensuados por la Ponencia que está elaborando la Ley de Normalización Lingüística y que se discutirá, como ustedes ya saben, el próximo día 6. Todo esto viene a demostrar que en los dos años que llevamos discutiendo esta Ley, y sobre este tema en concreto, o prácticamente no han servido para nada, ya que creo que la Conselleria —cuando salga el decreto— no se ha enterado de cuáles son los criterios que un poco están fijando y de una forma consesuada los distintos Grupos dentro del Parlament.

Al mismo tiempo, y este sería un poco el segundo objetivo, es que siendo conscientes todos de que la escuela es, sin duda alguna, el instrumento fundamental de Normalización Lingüística, el Consell lo está desaprovechando. Es decir, el Consell utiliza los recursos que tiene, sobre todo el número de maestros bilingües, al revés de como tendrían que utilizarse para que tuvieran una rentabilidad mínima. Por tanto, evidentemente, la Moción se ajusta a estos dos objetivos, y pretende, por un lado, y esto es evidente, —aunque nuestra primera intención era pedir la derogación del Decreto—; nos hemos limitado en la Moción a pedir que se modifique el Decreto i que se ajuste a unos principios que son exactamente los principios que estan recogidos en la propia futura Ley de Normalización Lingüística ya que son principios acordados y consensuados por todos los Grupos, y, que sepamos, apenas hay enmiendas que vengan al Pleno. Todos estos principios eran, por un lado, aparte de generalizados, y para toda la docencia escolar y para todas las escuelas, eran : garantizar «el primer ensenyament en la llengua habitual del nen, assegurar l'ús progressiu de la llengua catalana a totes les escoles i garantir que no siguin separats en centres diferents els nens per raó de llengua.»

Con respecto al primer punto, y el otro día el Conseller nos decía que realmente no existía esa contradicción, yo creo que entre los acuerdos que he recogido por parte de la Ponencia, que hablan de que «els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà», y que «els pares o els tutors poden exercir-ho en nom de llurs nens, instant que s'apliqui», es decir, entre el derecho del niño y el derecho del tutor o el padre para que se cumpla ese derecho, a lo que dice el texto del Decreto, en el que se habla claramente de «opcions del centre», y que la opción del centro se determinará por la opción de los padres, yo creo que hay una diferencia sustancial. Es más, toda la discusión fundamental que se ha dado a nivel de la Ponencia sobre el tema de la lengua, o uso de la lengua en la escuela, ha estado centrada en torno a la opción o no opción de los padres.

Nosotros creemos que, realmente, este tema, tal como está planteado, consolida una doble realidad escolar; yo creo que en el caso del Decreto una triple, porque habrá centros que serán exclusivamente en castellano y centros exclusivamente en catalán, y otros que podrán utilizar las dos lenguas, nos suponemos, y que, por tanto, está claramente en contradicción y consolida esa doble realidad escolar.

Yo creo que, al mismo tiempo, y sobre todo teniendo en cuenta que el Decreto simplemente se aplica durante estos primeros años en segunda etapa de EGB, es decir, no se aplicará en la primera, creemos que es utilizar mal los recursos. Lo lógico, y cualquier centro de EGB que ha empezado a funcionar durante estos años, que ha empezado a utilizar la lengua catalana, lo lógico es que se empiece siempre por los primeros cursos, que es, además, donde es más eficaz la enseñanza.

Creemos, por tanto, y este segundo punto nos lo confirma, que no responde a la realidad de lo que es la escuela en este país, y quizás dar unas cuantas cifras que nos ha proporcionado la propia Conselleria en consultas previas, en consultas anteriores, y es de que, según datos de la Conselleria, en EGB y en la escuela pública, los alumnos castellano-parlantes son el 65%, y que hay un 22,35% que son alumnos que, en su información, están en proceso de entender la lengua catalana, es decir, que hay el 22,35% de alumnos de EGB que no entienden la lengua catalana.

En la privada la cosa está relativamente mejor. Son datos, señor Conseller, que nos ha proporcionado usted mismo.

En cuanto a conocimiento global de la lengua, en el área metropolitana, y según los últimos estudios realizados, ya publicados —y también son datos proporcionados por usted, señor Conseller, o por otro Conseller de su Consell—, hay un 38% de la población que no entiende la lengua catalana o que dice no entenderla, por lo menos, y hay localidades extremas, como es el caso de Santa Coloma, donde hay más del 50%, el 50,20 exactamente, que dicen no conocer la lengua catalana. Entonces, frente a eso, frente a esa realidad, y un poco lo que motivó la interpelación, es que consideramos que esa zona está absolutamente desasistida.

También en datos publicados por ustedes, y referentes al finalizar el curso anterior —tienen fecha de octubre de este año—, la situación del uso de la lengua en las escuelas del área metropolitana o del cinturón está como que en el Bajo Llobregat, de un total de 130 centros públicos, solamente 6 usan parcialmente la lengua catalana, aparte de los de decreto mínimo, que no nos dieron los datos. En Badalona, de un total de 34 centros, en ninguno se hace parcialmente en catalán, en ninguno se hace totalmente en catalán. En Hospitalet, de 53, cero y cero. En Santa Coloma, de 29, cero y cero. En Sabadell, de 35 centros, ninguno se hace parcialmente en catalán, y uno se hace totalmente en catalán. En Terrassa, de 33, dos ceros, etcétera. El uso de la lengua catalana en las escuelas del cinturón, es decir, allí donde realmente hay que hacer un fuerte proceso de normalización, y quizás habría que tener una cierta preferencia por estos centros, es absolutamente ninguno.

Estas son las razones, y por estas razones es por lo que se plantea la moción. Creemos realmente que podría ser, tal como estaba formulada, perfectamente votable por todos los Grupos. Parece ser que no, que esto no será así, porque hay Grupos que no están dispuestos a hacerlo, que no les parece adecuado, y además en una de las enmiendas de estos Grupos, que quizás tengamos tiempo de comentar con posterioridad, nos confirman plenamente cuál es la filosofía del Consell, porque parece ser que según quién sea el Diputado de Convergencia que elabore los temas sobre lengua, según esté más cercano o trate más con la Conselleria de Ensenyament, salen unas cosas o salen otras.

La enmienda exactamente plantea el tema «respetando el derecho de los niños a recibir el primer ensenyament en la lengua de opción de los padres». Y parece ser que ahora Convergencia está dispuesta a retirar su enmienda y a apoyar la alternativa que presenta Esquerra Republicana, pero realmente yo creo que tendría que hacer un gran esfuerzo la Conselleria de seguir mínimamente los acuerdos a que se llega en el Parlament y que lo que elabore la Conselleria esté mínimamente de acuerdo también con lo que aquí se elabore.

Evidentemente, como creo que no tiene demasiadas posibilidades de seguir adelante esta moción, y teniendo en cuenta que se va a aprobar el próximo día 6 la Ley de Normalización Lingüística, nosotros presentaremos inmediatamente después del día 6 nuevas cuestiones para que se ajuste a esa realidad.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Bé, a aquesta moció han presentat esmena els Grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula, per si desitja intervenir, el Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, bé, nosaltres ens atendrem al text de la moció, no a altres coses que han sortit. Nosaltres ens congratulem que es presenti una moció on una de les preocupacions essencials sigui la d'assegurar l'ús progressiu de la llengua catalana a totes les escoles. Nosaltres creiem que cal fer-ho, això, perquè realment, com ha explicat el senyor José González, hi ha encara molta feina a fer per a introduir el català a les escoles de Catalunya. No obstant això, nosaltres no podem donar suport a aquesta moció tal com és aquí, tal com és redactada, i donarem les nostres explicacions.

Primerament, he de dir que la primera part, que diu : «Instar el Consell Executiu a modificar el Decret 270/1982», m'he llegit el Decret amb cura, atentament, i realment no he sabut trobar enlloc on es pugui dir que aquest Decret, almenys des del nostre punt de vista, tendeix o propicia l'existència de diverses xarxes escolars. En els articles d'aquest Decret es diu sempre «tots els centres», o sigui que sempre que parla d'una qüestió parla de «tots els centres». Per tant, en els centres, si són tots, no són dues xarxes.

Aquí és evident que potser té una possibilitat aquest Decret, que és que possibilita que unes escoles en les quals l'entorn sociolingüístic, els professors amb què compten, etcètera, propicien que siguin més aviat impulsades a la catalanització que no pas unes altres que tenen més conflictes. Això potser sí que ho propicia aquest Decret, i nosaltres creiem que és bo, que no les escoles que es poden catalanitzar primer han d'esperar que les altres escoles estiguin al mateix nivell. Nosaltres creiem que això és bo, que es pugui anar catalanitzant tant com es pugui les escoles de Catalunya. Evidentment, salvaguardant els mínims de llengua catalana i llengua castellana a totes les escoles, tal com mana la Llei. Amb això estem perfectament d'acord, i em sembla que no hi ha cap dubte de la nostra posició pels qui han seguit la nostra posició, i perdonin la redundància, en la discussió que hi ha hagut en Ponència i després en Comissió de la Proposició de Llei de normalització de la llengua catalana.

Per tant, diem, no veiem enlloc on es pot dir —si no és que es tingui una imaginació abundant— que aquest Decret propicia l'existència de diverses xarxes escolars. Nosaltres no ho veiem i, per tant, això, no ho podem votar.

Això de garantir l'ensenyament de la llengua habitual del nen, evidentment que sí, i aquesta potser és una de les coses que la nostra esmena presentada tendeix a canviar del plantejament que s'havia fet en aquest Decret, en el qual es deia que s'havia de fer respectant el dret dels infants a rebre un ensenyament de la llengua d'acord amb l'opció dels pares. Això, de tota manera, és normal que la Conselleria sàpiga i estigui al corrent dels debats d'aquest Parlament, però no és obligatori que es fixi en un Decret unes coses que encara no han estat aprovades per aquest Parlament. Ara, de tota manera, nosaltres, conscients que això s'aprovarà, perquè ha passat ja per Comissió i ha estat aprovat per majoria, ens avancem i demanem que se salvaguardi el dret de l'infant a fer el primer aprenentatge en la llengua que li és habitual.

Sí que creiem que el Decret no és perfecte, i que es pot complementar i potser redefinir en algun aspecte amb més precisió i, precisament, amb la finalitat d'impulsar més vigorosament la catalanització de l'ensenyament. Això que ens preocupa a tots plegats avui, aquí, en aquesta Cambra.

Per acabar amb aquesta breu exposició —no em voldria fer llarg— de defensa de la nostra esmena, he de dir que amb el que no estem tampoc d'acord —i el senyor José González ho deu saber perfectament, perquè també ha estat ponent de la Proposició de Llei de Normalització del català— és en això que diu : «garantir que els nens no siguin separats per raó de llengua». Això, d'aquesta manera, no ho podem acceptar, i, per tant, no ho votarem. Nosaltres hem defensat sempre que el fet que els nens estiguin en una mateixa aula, això, per a nosaltres, no porta a la catalanització de l'aula, nens de diferents llengües en una mateixa aula. I aquí, interpretant això tal com és escrit, porta que els nens físicament no es poden separar, han d'assistir tots al mateix lloc, i, per tant, nosaltres, amb això, no hi podem estar d'acord.

Estem en contra de dues xarxes —o de tres xarxes, com diu aquí—, una catalana i una castellana; estem en contra d'això, no volem que hi hagi diferenciació entre la possibilitat d'un ensenyament que podria ser més bo l'un que l'altre, no ho sabem, però hi podria donar lloc. Estem en contra d'això, però també estem en contra que els nens en una mateixa aula rebin tots conjuntament català i castellà. Creiem que no és bo, és un principi; cadascú manté els seus principis.

D'altra banda, m'agradaria recordar que ja en la Comissió de Cultura es va discutir una Proposició no de Llei, em sembla que era l'any 81, en la qual es pretenia introduir aquest concepte en l'ensenyament en català, i el Partit Socialista es va quedar sol defensant aquest concepte. Tots els altres Grups de la Cambra no el van defensar; uns es van abstenir i els altres hi van votar en contra. Per tant, no podem ara admetre això aquí, en aquesta moció que es presentava avui.

I és per això, perquè veiem que el fons d'aquesta Moció és bo, i és important per a Catalunya, per a la catalanització de la nostra escola, que nosaltres hem presentat aquesta esmena, la qual esperem que tinguin en compte els senyors presentadors de la moció, i, si fos acceptada la nostra esmena, amb molt de gust els diríem que la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Molt Honorable senyor President, Il·lustres membres de la Cambra, en primer lloc voldria contestar els diversos aspectes que el senyor González ha plantejat aquí. Ha dit que el Decret no servia per a res. Nosaltres creiem que sí que ha servit. Ha dit que hi havia mestres bilingües mal repartits. Bé, l'Administració reparteix els mestres, però d'acord amb una normativa. Hi ha tota una sèrie de disposicions referents al concurset de l'escola catalana, hi ha uns concursos en general, amb uns barems determinats, que fan que els mestres siguin els que, d'acord amb les seves puntuacions, tinguin l'opció d'escollir una escola o una altra. I per a incidir en l'escola catalana, lògicament, de moment només necessiten el reciclatge de Llengua I.

També ha dit que el Decret només s'aplicava a la segona etapa, concretament a setè i a vuitè.

Creiem que, justament, és a setè i a vuitè on cal que s'apliqui el Decret, per una raó : aquests alumnes abandonaran l'escola dintre de poc temps i hauran tingut molt menys temps per a tenir ensenyament en català. I aquests alumnes incidiran, lògicament, a batxillerat i a FP, i necessitaran també tenir una base de català per a poder tirar endavant, ja que el Decret no afecta solament l'EGB, sinó també batxillerat i formació professional.

Ha donat també tot un llistat de possibles incompliments; en això caldrà, lògicament, tenir un informe a final de curs i veure què és el que realment ha passat. I, per tant, això vol dir, doncs, que el Decret ha de tirar endavant.

Quant a la nostra esmena, que dèiem «rebre el primer ensenyament en la llengua d'adopció dels pares», jo llegeixo aquí al projecte de la Proposició de Llei, el Títol II, «De l'ensenyament», l'article 15, l'apartat 2, que diu : «Els pares o els tutors poden exercir-lo en nom de llurs fills, instant que s'apliqui.» Bé, tal com deia l'Honorable Conseller d'Ensenyament, remarcant-ho en la seva intervenció, el procés de catalanització de les escoles ha de passar successivament per diverses fases, que suposaran també la progressiva adaptació de la legislació a les noves circumstàncies. Però aquesta progressiva adaptació a la realitat ha suposat sempre, fins avui, un avenç. Hem passat dels temps precaris de la Comissió Mixta Ministerio-Generalitat al Decret del 5 d'agost i a les subsegüents Ordres i Resolucions, i, des d'aquest moment, la normalitat és que les escoles, a més de les classes estrictes de català, fan àrees en català. I això, encara que és un progrés, no és pas la meta final, la qual apunta a l'escola catalana de llengua i contingut, sense oblidar l'obligació que té l'Administració de garantir l'ensenyament de les dues llengües oficials a Catalunya, i que cada infant acabi l'EGB i pugui utilitzar normalment i correctament el català i el castellà. Ara bé, no és aprovada encara la Proposició de Llei de Normalització Lingüística a Catalunya. S'ha d'esperar, doncs; i, mentrestant, no cal modificar en absolut el Decret del 5 d'agost, que actua positivament en la xarxa de l'escola i recull, en molt bona part, allò que la Proposició estableix.

No es fa cap mena de divisió; si de cas, l'escola que ha volgut declarar-se castellana no ha fet res més que pronunciar obertament i oficialment la seva situació, que ja era òbvia. Però aquesta escola tampoc no pot oblidar el que més amunt esmentàvem, l'obligatorietat que té envers els seus alumnes per tal que dominin les dues llengües al final de l'EGB, i el mateix dic de l'escola catalana.

Es tracta sempre, doncs, d'un procés cap a una fita, i en aquest avenç hi ha sempre una realitat amb la qual ens cal connectar i adaptar-nos per a projectar-la endavant. També creiem oportú que el Parlament en pes insti el Consell Executiu perquè aquest pugui gestionar, amb més força, prop de l'Administració central, l'adequació de la normativa als principis esmentats. Que se sàpiga que tots pensem el mateix i volem el mateix : la catalanització progressiva de l'ensenyament.

És per tot això que nosaltres, que hem presentat una esmena a la Moció del Grup Socialista, la retiraríem en benefici de l'esmena del Grup de l'Esquerra, que s'ajusta molt bé al que diu la Proposició de Llei, en aquest aspecte, si és que el Grup parlamentari dels socialistes l'admet. I anunciem també que, si no és així, votarem en contra de la Moció presentada pels socialistes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Podran intervenir els Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup de Centristes? *(Pausa.)* No, no intervenen. El Grup del Partit Socialista Unificat?

El Sr. RIBÓ : La senyora Teresa Eulàlia Calzada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Calzada, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

La Sra. CALZADA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup no ha presentat cap esmena a aquesta Moció, presentada pel Grup parlamentari Socialista, perquè recull dos aspectes que coincideixen, en el seu contingut, amb punts que, en altres moments, havíem portat a aquesta Cambra, tant en Plenari com en Comissió.

En primer lloc, la Moció planteja modificar el Decret 270/1982. Aquí, voldria recordar que el portaveu del PSUC, Rafael Ribó, i jo mateixa vàrem introduir la crítica a aquest Decret en el debat de política general del mes de setembre, després de la presentació del programa fetes pel Molt Honorable senyor Jordi Pujol. Vàrem plantejar la necessitat de modificar els criteris del Decret, a fi d'evitar la formació de dos tipus de centres escolars diferents per raons de llengua.

Vàrem dir, a part de la crítica a alguns dels articulats del Decret, que les accions de govern es valoren pel que fa i pel que no fa. I, evidentment, com ha reconegut el Diputat senyor Marçal Casanovas, aquest Decret deixa al marge d'una política de proposta de catalanització moltes i moltes i moltes escoles. Nosaltres creiem que aquesta també és una manera de governar, i, en aquest cas, nosaltres creiem que aquesta és una mala manera de governar.

Evidentment, les nostres crítiques i propostes que vam presentar el mes de setembre no varen ser recollides. El Molt Honorable senyor Jordi Pujol va dir que no sabia per què criticàvem, perquè no hi havia gent a la plaça Sant Jaume que hagués plantejat la crítica al Decret. No sé si perquè les coses se solucionin en aquest país caldrà anar sempre a la plaça Sant Jaume; em sembla que hi ha altres mecanismes, altres formes de fer les coses bé al nostre país. Ens queda, però, l'esperança que aquest Decret hagi quedat sense efectivitat i s'hagin pogut

evitar els mals resultats, els resultats negatius que la seva aplicació ha pogut comportar.

És per això que la proposta de la Moció que planteja la modificació del Decret coincideix amb les nostres posicions defensades el mes de setembre.

El segon punt de la Moció estableix alguns criteris en el tractament de la llengua a l'escola, com són els que ha llegit el Diputat senyor González : acollir els nens, en el seu primer ensenyament, en la seva llengua habitual; assegurar l'ús progressiu de la llengua, i garantir que els nens no estiguin separats en centres diferents per raons de llengua. Aquests, com han dit molt bé els altres senyors Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, són criteris inclosos en la Proposició de Llei.

Cal assenyalar, però, que hi ha una diferència entre el moment que nosaltres vam fer la crítica al Decret i aquest moment en què es presenta aquesta Moció, en la mesura que el mes de setembre aquests criteris, en la discussió de Ponència d'elaboració de la Proposició de Llei, no eren acceptats pel Grup de Convergència i Unió. I avui, després del resultat de la discussió i votació que vam tenir en Comissió, i que em sembla que el dia 6 aquest Plenari podrà debatre i votar, avui, Convergència i Unió també es va afegir a la votació de Comissió amb la defensa dels criteris que presenta la Moció.

El nostre Grup, per tant, votarà afirmativament aquesta Moció, amb aquests dos aspectes abans assenyalats, esperant, però, que el Consell Executiu i la Conselleria, en concret, la Conselleria d'Ensenyament, tingui ja preparada la normativa per al dia següent de l'aprovació de la Llei, i que aquesta nova normativa s'adeqüi a l'aprovat, previsiblement, per aquest Parlament, el proper dia 6. Si, això, no ho fa, nosaltres anunciem aquí que tenim preparada ja una iniciativa parlamentària per a adequar aquests nous criteris que el Decret no recull, per a adequar aquests nous criteris a la llei que segurament aprovarem el dia 6 d'abril.

Gràcies, senyor President, gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat que ha presentat la Moció pot indicar ara si accepta o no l'única esmena que queda pendent després de les manifestacions del senyor Descals i de l'esmena d'Esquerra Republicana.

El Sr. GONZÁLEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, señor Casanovas, si su preocupación fundamental está que el punto tres no coincide exactamente con el texto de la Proposición, realment aquí tengo que decirle que hace una cierto error de transcripción porque nuestra voluntad era que recogiera exactamente eso. En todo caso, podríamos proponer «que no siguin separats en centres diferents» —que es lo que dice realmente la Proposición— «els nens per raó de llengua ». Es decir, en este caso, no tendríamos ningún problema. Sí tendríamos algunos problemas con respecto al resto de la enmienda que presenta Esquerra Republicana. Usted dice que no ha encontrado, en el conjunto del Decreto, nada que le haga pensar que haya la posibilidad de que haya una doble red escolar. Si se lee con cierto detenimiento el artículo tercero del Decreto, y si lee además, ya sin tanto detenimiento porque es mucho más obvio, la Resolución posterior de la Dirección General, se habla incluso de una normativa diferente para los centros que opten por una lengua, y una normativa diferente para los centros que opten por las dos lenguas, o porque no estén por ninguna lengua. Es decir, que lleguen, incluso, a establecer normativas distintas para cada uno de los tipos de centros. A mí, me parece que la cosa es bastante obvia.

Y es más, porque recuerdo una de las discusiones que hemos tenidos en Ponencia, especialmente con usted, en estos temas, y es que según y como, y usted sabe que la junta de padres no está siempre constituida, en algunos casos, incluso el Decreto y la reglamentación posterior permiten que sean solamente los maestros quienes decidan la opción que tiene que tomar el colegio. Ya no solamente los padres, sino incluso los maestros. Y le recuerdo algunos comentarios suyos de hace seis meses, o siete, u ocho, o diez años, que era una de sus grandes preocupaciones en aquel momento el que algunos maestros —teniendo en cuenta, además, según decía usted, qué tipo de maestros o qué maestros hay en alguno de los sitios— podían decidir cosas de este tipo. Eso lo posibilita el Decreto, y lo posibilita en una medida posterior.

En cuanto al señor Descals, lamento una cosa, porque ya sé que su posición es, por lo menos por la enmienda presentada, mucho más alejada; yo lamento, además, que usted no haya participado durante estos dos años en este debate, que quizá no haya servido casi para nada, a nivel exterior, pero que, por lo menos, entre nosotros, los que hemos participado, nos hemos enseñado muchas cosas, y me parece que hemos aprendido mucho en esos cambios de impresiones que ha habido con respecto a los distintos temas.

Evidentemente, usted no ha estado ahí, supongo que ha estado participando más directamente en la política de la Conselleria en este tema, y el que ha elaborado —me imagino— la enmienda, y, evidentemente, su enmienda no tiene absolutamente nada que ver con lo que se ha estado discutiendo durante estos dos años.

Y bueno, en el tema de la normativa de los traslados, dice que hay una normativa para traslados; yo tengo la impresión, o por lo menos es lo que yo creo, de que la normativa de traslados está hecha también por el Consell Executiu, y no se recogen ciertas cosas. Ahora, por primera vez, y también en el Decreto, y por eso no lo eliminábamos del todo, se habla de tener en cuenta también la lengua del maestro en el momento de los traslados. Esto es algo que se recoge en el Decreto, y nosotros estamos completamente de acuerdo, que nos parece que es muy positivo que se recoja eso.

Ahora, lo cierto es que creo que, bueno, hay una opción equivocada, y hay casos muy concretos, y aquí, para citar simplemente, uno, en Sabadell, en Sabadell hay un centro que se hace totalmente en catalán y ninguno que se haga parcialmente en catalán. Ustedes juegan una política de concentrar maestros bilingües, o con hacer maestros que puedan dar las clases en catalán en unos determinados centros, y a nosotros nos parece que esa política es equivocada. No se trata de concentrar a todos los maestros bilingües en los mismos centros, sino hacer un cierto reparto que permita que la incorporación y que la comprensión a nivel general sean más generalizadas.

Yo creo que por estas razones, y con independencia de la cosa concreta de incluir después «que no siguin separats en centres diferents», nosotros no aceptaríamos nada más de las enmiendas presentadas.

El Sr. PRESIDENT : Crec que el senyor González, doncs,

ens acaba de dir que com a transacció, diguéssim, amb l'esmena pendent acceptaria posar : «garantir que no siguin separats en centres diferents els nens per raó de llengua».

El Sr. CASANOVAS *(de l'escó estant)* : Molt breument, per al·lusions personals que se m'han fet en la interpretació.

El Sr. PRESIDENT : Però...

El Sr. CASANOVAS : Breument.

El Sr. PRESIDENT : Brevíssimament.

El Sr. CASANOVAS : Brevíssimament. Només per a dir que s'ha al·ludit una Ordre que ha sortit posteriorment, però jo voldria dir que a la Moció es parla solament d'un Decret. Només aclarir això.

El Sr. PRESIDENT : Aclarit. Aleshores, passem a votació el text de la Moció, tal com estava redactat amb aquesta addició que ens ha indicat el senyor González. És a dir, que les últimes ratlles serien : «garantir que no siguin separats en centres diferents els nens per raó de llengua».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text de la Moció ha quedat rebutjat per 36 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Senyors Diputats, tenint en compte que diversos Diputats havien manifestat a la Presidència el desig que aquesta tarda la sessió pogués acabar —acabant, naturalment l'ordre del dia— al més ràpidament possible, ens seria encara possible veure la següent Moció, a la qual no hi ha presentada cap esmena; és la relativa a la qüestió dels incendis forestals. Si realment tots els Grups parlamentaris fessin l'esforç, si volen intervenir, d'intervenir molt breument. Sembla que no havent-hi cap esmena presentada, això deu ser possible, d'acord?

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'establiment d'un pla de prevenció i extinció d'incendis

Bé, doncs, aleshores, passem al següent punt de l'ordre del dia : Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'establiment d'un pla de prevenció i extinció d'incendis, presentada pel Grup Socialista. En nom del Grup presentant de la Moció té la paraula el Diputat senyor Ferreiro.

El Sr. FERREIRO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, voy a intentar ser lo más breve que pueda para dar satisfacción a las sugerencias del señor Presidente.

Como ustedes saben, esta Moción responde a la interpelación que se presentó por nuestro Grupo en este Parlament hace pocos días, a raíz de un incumplimiento de moción que se dió en este Parlament, de la Moción 30/I, en la qual la Conselleria manifestaba lo que a nuestro entender era —y posteriormente fue confirmado— la inexistencia de un plan de prevención de extinción de incendios en Cataluña. Nosotros no queremos hacer de esta Moción un debate partidista, pero pensamos que la obviedad de la necesidad de la existencia de un plan de prevención y extinción de incendios es suficientemente obvio, y pienso que el Parlamento está suficientemente sensibilizado sobre este tema a raíz de los últimos incendios como para que no sea necesario remarcar la importancia de que en Cataluña existe esta ley de prevención.

No obstante sólo quería hacer dos apreciaciones. Una es el hecho de que se diga que este plan sea necesario que esté realizado antes del 1 de mayo por las razones que también explicamos cuando se vió la interpelación, porque es cuando entra el período estival, el período de más peligrosidad en las zonas boscosas de Cataluña. Y luego que sea por escrito, porque otra función importante de este Parlament es seguir, hacer seguimiento y control de la acción de Gobierno.

Por estas dos razones, nosotros pensamos que es importante que exista este plan de prevención, y que este plan se presente por escrito a la Comisión para que el Parlamento pueda ejercer ese papel que, según el Reglamento Interior, ha de ejercer, que es el de control e impulso del Gobierno.

Por estas razones, es por lo que pedimos el voto para esta Moción, que dice :

«Instar el Consell Executiu que abans del primer de maig propvinent presenti a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana un pla per escrit de prevenció i d'extinció d'incencis forestals.»

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ferreiro, per la seva brevetat, i passem a les intervencions dels Grups. El Grup Centrista no desitja intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* Tampoc **no** desitja intervenir. El Grup Socialista ha intervingut ja perquè és el presentant de la Moció. El Grup del Partit Socialista Unificat no desitja intervenir. El Grup de Convergència i Unió? *(Pausa.)* Tampoc no desitja intervenir.

Podem, doncs, passar directament a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Bé, ara com que realment una altra Moció teòricament pot durar almenys cinquanta-cinc minuts, deixarem les que ens queden per a aquesta tarda. La sessió es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i vuit minuts de dues del migdia. La sessió es reprèn a tres quarts i dos minuts de cinc de la tarda.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'atur a través de la creació de cooperatives autònomes de treballadors

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'atur a través de la creació de cooperatives autònomes de treballadors, presentada pel Diputat senyor Xavier Guitart, del Grup Socialista. El senyor Guitart té la paraula per a la defensa de la Moció.

El Sr. GUITART : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta Moció que presenta el Grup Socialista és conseqüència de la interpel·lació que va presentar a la darrera sessió, en un tema relacionat amb la lluita global sobre l'atur i, molt en concret, amb un projecte del Consell Executiu

sobre la creació de cooperatives per a la neteja de boscos per als treballadors aturats i no subsidiats. Quan es va presentar aquesta interpel·lació hi havia tres Consellers en el primer banc, en van fer esment, i, quan presentem aquesta Moció, hi ha un President en el primer banc. Jo, la veritat, ja no entenc si és que poden adduir-se més excuses —se'n va parlar ahir, quan es va parlar del debat sobre agricultura, de la presència del Consell Executiu en temes molt importants, en temes tan importants com el que avui es tracta, l'atur, que mereix la presència d'un únic Conseller i, en tot cas, en absència, del Conseller delegat, que, en tot cas, sembla que és el Conseller delegat de l'atur, el senyor Rigol.

Nosaltres, senyores i senyors Diputats, presentem aquesta Moció. Jo anuncio al senyor President que penso que no durarà cinquanta-cinc minuts; en tot cas serà molt més breu : el debat ja es va produir i no es tracta de reproduir-lo. El Grup Socialista és conscient de la dificultat dels mitjans econòmics, dels mitjans financers, dels instruments dels quals nosaltres disposem per fer cara seriosament, amb eficàcia, a la lluita contra l'atur. En som conscients. Però, precisament per aquesta migradesa, es tracta que aquests pocs recursos que tenim siguin utilitzats amb eficàcia, que no se'n malbarati ni un i siguin útils en la lluita contra l'atur, no números, sinó persones, com diu el senyor Conseller que avui no és aquí i no ens honora amb la seva presència. Nosaltres entenem que, efectivament, precisament per això cal coordinar els esforços, cal corresponsabilitzar-nos els qui estem en aquesta Cambra amb les decisions, no tant amb l'execució —responsabilitat del Consell Executiu avui absent en aquesta sala—, però sí amb les decisions, precisament perquè el tema de l'atur no és un tema del Consell Executiu, d'una Conselleria, d'un Grup o d'un altre Grup, sinó que és un tema de tots, el primer tema nacional que té plantejat avui Catalunya, que té plantejat avui l'Estat espanyol. Precisament per això nosaltres presentem una Moció molt concreta, una Moció que té tres punts, el primer dels quals fa referència que el Consell Executiu, amb la seva pràctica, adeqüi la seva activitat en allò que fa referència al compliment de les resolucions aprovades per aquest Parlament.

Sabem —hi insistim— la dificultat que aquestes resolucions puguin ser enormement satisfactòries, puguin canviar el mapa social de Catalunya quant a l'atur —en som conscients—, però, en tot cas, són unes directrius serioses, aprovades per l'òrgan màxim de representació del poble de Catalunya, i nosaltres pensem que una vegada més cal incidir que se'l respecti, que se l'obeeixi, que s'atingui a les directrius marcades en aquest Parlament, no únicament a possibles iniciatives, il·luminades o no, però que, en tot cas, no es corresponguin amb les decisions que aquest Parlament ha dictaminat, ha aprovat i que, en tot cas, no s'han complert.

La segona qüestió que nosaltres presentem en aquesta Moció és que el Consell Executiu vulgui, quan tingui una iniciativa suplementària a les resolucions aprovades per aquest Parlament, en tot allò que fa referència a la lluita contra l'atur, comunicar-ho a aquest Parlament; és a dir, que no ens n'hàgim d'assabentar per una pàgina pagada als diaris —un anunci gran—, de possibles plans que el Consell Executiu, o bé el seu Conseller delegat en aquest cas, presenta per fer cara a la lluita contra l'atur. És clar, nosaltres entenem que aquest és un tema clau, és un tema essencial i ja vam abundar sobreratment en la difusió, en la profusió d'informació que el Consell Executiu ens dóna —l'agraïm—, de vegades necessària, de vegades no tant, de vegades luxosa i de vegades no tant, però, en canvi, un trist tríptic, un paper petit no se'ns va donar. I això ens alarma, sobretot quan, repetint alguna cosa dita ja en el debat, se'ns anuncia que hi ha propers plans Rigol, és a dir, una campanya, en aquest cas —ho diu el Conseller— no rendible, que consisteix en la neteja de monuments prehistòrics, no monuments, monuments prehistòrics, i després a netejar les cunetes de les carreteres de Catalunya. Ens sembla perfectament lògic i correcte que es netegin els monuments prehistòrics, que es netegin les cunetes de les carreteres, ens sembla bé tot; el que ens sembla absolutament intolerable és que això es digui que és una campanya de lluita contra l'atur, promoguda pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, amb uns anuncis pagats en el diari, que creen unes expectatives que són molt desproporcionades, òbviament, amb la realitat i que, en tot cas, no són tant mesures contra l'atur sinó mesures estrictament —des del nostre punt de vista, com a partit— electoralistes, amb un tema sagnant, amb un tema que no és de partit, amb un tema que és de tots els Diputats d'aquesta Cambra, que és de tots els ciutadans de Catalunya, i que és el primer tema institucional de Catalunya : la lluita contra l'atur.

I el tercer tema, per a ser molt breu, és referent a la campanya concreta que va motivar aquesta interpel·lació, és a dir, una campanya de neteja de boscos, una campanya de foment d'unes cooperatives que es dediquen o que s'han de dedicar a anar a recollir la brossa d'uns boscos, amb tots els inconvenients que vam dir, amb tots els interrogants i problemes que nosaltres vam intuir, que no se'ns van contestar, per cert, quan els van proposar en aquesta Cambra, i nosaltres, francament, senyores i senyors Diputats, en desconfiem considerablement. En desconfiem molt, però no serem nosaltres —com no vam ser nosaltres qui vam endegar aquesta campanya— qui digui que no es faci, aquesta campanya, perquè nosaltres també estem perquè es netegin els boscos, i perquè es respecti l'erosió, de què es parlava fa dos dies. Naturalment, estem per això, però nosaltres no serem qui direm que aquesta campanya no es faci. Nosaltres, en aquest tercer punt de la Moció, demanem —precisament, fruit de la nostra desconfiança— que el Consell Executiu ens informi bimensualment —cada dos mesos—, de la marxa d'aquestes cooperatives, del resultat pràctic, de com funcionen, precisament perquè pot ser que, més aviat d'hora que tard, hàgim d'introduir elements correctors en aquesta campanya endegada pel Consell Executiu a través del seu Conseller delegat.

Senyores i senyors Diputats, nosaltres presentem aquesta Moció, simple, clara, i entenem que és una resposta concreta o una conseqüència concreta a la interpel·lació formulada a la darrera sessió. No ens volem estendre a altres punts més amplis, que caldrien, però que no són objecte d'aquesta interpel·lació, i, per això, senyores i senyors Diputats, senyor President, demanem el seu vot favorable als tres punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : A la Moció que acaba de defensar el senyor Guitart han presentat esmenes tres Grups parlamentaris, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, el de

Convergència i Unió i el d'Esquerra Republicana. En primer lloc, doncs, té la paraula, per a defensar la seva esmena i exposar el seu punt de vista sobre la Moció, en nom del Grup d'Esquerra Republicana —és l'ordre de menor a major—, el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres estem molt d'acord amb el text d'aquesta Moció presentada, però, en el primer apartat, nosaltres demanem l'addició d'un afegitó que digui : «sens perjudici de les seves pròpies iniciatives». Aleshores, sembla que el Grup proposant d'aquesta Moció diu que és obvi que, encara que l'afegitó no hi sigui, no significa pas que, exclusivament, hagin de complir les resolucions del Parlament, sinó que poden també tenir les seves pròpies iniciatives.

Bé, evidentment, és obvi que poden tenir les seves pròpies iniciatives; fins aquí podríem arribar, que el Govern no pogués tenir les seves pròpies iniciatives en aquest aspecte, però a nosaltres ens preocupa, d'una banda, perquè no hi consta, el nostre afegitó, i, en segon lloc, ens preocupa perquè, en algun moment determinat, això podria ser justificatiu pel mateix Conseller o pel mateix Consell Executiu, en el sentit de dir : Com que a nosaltres se'ns ha dit que ens hem d'atenir al compliment de les resolucions del Parlament, estem encotillats. I això és el que nosaltres no volem de cap manera; per tant, demanaríem que, en aquest sentit, se'ns acceptés aquesta esmena d'addició, precisament perquè no ens volem trobar indefensos davant del Consell Executiu quan després li reclamem perquè no ha fet més coses, i creiem que totes les coses que es facin per a resoldre l'atur no solament són lícites, sinó que són necessàries i molt convenients.

Voldria dir, perquè no tindré oportunitat de tornar a dir-ho, que a nosaltres no ens semblaria bé cap afegitó que pogués dir alguna cosa com : «Que en el termini d'un mes el Consell Executiu presentarà al Parlament els terminis de compliment de totes les resolucions aprovades en relació amb la lluita contra l'atur», i ho dic molt clarament per una qüestió senzilla, que és que aquests terminis ja estan fixats, i, si els demanem que presentin al Parlament de Catalunya, en el termini de trenta dies, quins són els terminis del compliment de totes les resolucions, això significa un ajornament en el termini de les resolucions, i això no ho podem acceptar; sempre hem demanat i hem exigit al Consell Executiu que tingui molta cura abans d'acceptar terminis que després no puguin complir, i moltes vegades hem denunciat aquí que han votat coses que després no han complert; que no han complert les resolucions del Parlament, i ara només faltaria —al nostre entendre— que se'ls acceptés la possibilitat d'allargar uns terminis que ja estaven fixats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, Honorables senyors del Consell Executiu, senyor Rigol, aquesta ens sembla que és una Moció molt assenyada i, per tant, nosaltres ja anunciem, no únicament que la votarem a favor, sinó que estarem d'acord fins i tot amb l'observació que feia ara el senyor Alay a la nostra mateixa esmena, que pensem que té una incorrecció tècnica que és la que ell ha explicat i nosaltres en principi hi estem d'acord i hem ofert al Grup Socialista que quan ens l'accepti introdueixi aquesta modificació tècnica que aniria a demanar, no que es fixin els terminis de compliment de totes les resolucions, sinó que es determini el grau de compliment de totes les resolucions, i com és obvi no un nou termini que l'únic que faria seria ajudar a incomplir després el nou termini que ara ens fixessin, i, per tant, tampoc això no ens interessa.

L'esmena i el sentit de l'esmena que nosaltres hem presentat és precisament perquè ens preocupa, i ho hem repetit des d'aquí moltes vegades, un tema que per a nosaltres és fonamental. Nosaltres ja estem resignats que el Consell Executiu no tingui cap programació econòmica, que vagi fent aquesta política de «qui dia passa, any empeny», de «peix al cove», aquesta política pragmàtica «de més verdes en maduren», etcètera, etcètera, ja sabem que aquesta és l'única política que fins ara ens han demostrat que tenen voluntat i al mateix temps que són, segurament, capaços de fer. Aleshores, ja hi estem resignats a això, però al que no ens voldríem resignar, almenys des d'aquesta institució que és el Parlament, el nostre Grup parlamentari, és que les resolucions d'aquest Parlament que pretenen donar indicacions al Consell Executiu de com han de fer les coses —jo voldria aquí entre parèntesis dir que continuo dient el Consell Executiu, perquè, com ha explicat molt bé el Diputat del Grup Socialista que ha parlat abans, aquest no és un tema únicament d'un Departament, sinó del conjunt del Consell Executiu—, que el Consell tingués com a mínim en compte aquestes resolucions que des d'aquest Parlament una vegada i una altra vegada i una altra vegada hem anat donant respecte al tema de l'atur.

I perquè ens sembla sagnant l'incompliment d'aquestes resolucions, nosaltres demanem simplement que en el termini d'un mes el Consell Executiu presenti al Parlament el grau de compliment de totes les resolucions aprovades en relació amb la lluita contra l'atur. Ara, el Grup Socialista modificarà aquesta esmena i l'acceptarà en aquest sentit que ara jo he dit, i que em sembla que anava en la línia de recollir la qüestió que plantejava l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha presentat una sola esmena, una esmena de supressió de la frase final de l'apartat segon de la Moció. La meva lectura d'aquesta esmena palesa quina és la nostra finalitat, que ens sembla que és una finalitat ben elemental, que és evitar que un govern es vegi obligat a donar compte de la seva actuació abans d'haver actuat. Em sembla que la mera explicació aquesta és suficient, i més quan aquest matí mateix un Il·lustre Diputat del mateix Grup que ha presentat la Moció, concretament l'Il·lustre Diputat senyor Ferreiro, ja ha fet la defensa d'aquesta esmena quan ens ha recordat que l'article 30 de l'Estatut diu que la missió del Parlament és impulsar i és controlar l'actuació del Consell Executiu. Per tant, necessita que prèviament el Consell Executiu hagi actuat. I per això sol·licitaríem —nosaltres no coneixem, a diferència del Diputat senyor Lucchetti, quina serà l'actuació del Grup Socialista—, i, per tant, demanaríem que ens

volgués acceptar aquesta esmena de supressió d'aquestes paraules.

Pel que fa a la resta d'apartats, amb el primer apartat, hi estem bàsicament d'acord, perquè és evident que a l'ordenació constitucional catalana hi ha una preeminència del Parlament, i, per tant, és convenient, és obligatori que el Consell Executiu executi els acords que prengui el Parlament.

També ens estaria molt bé, ens agradaria molt si pogués ésser recollida l'aportació que ha proposat Esquerra Republicana, però, en tot cas, nosaltres sempre entendrem que això és així, que el fet que el Parlament estigui per damunt del Govern que li marqui unes directrius això no priva que autònomament el Consell Executiu actuï de la seva manera en aquelles coses que no hagin estat determinades.

Per contra, no estaríem gens d'acord amb el text que ha proposat el Grup Socialista Unificat. Ja se'ns ha explicat que hi ha un error; jo em vaig basquejar molt intentant trobar el contingut, el significat de presentar uns terminis —què vol dir presentar uns terminis—, però bé, aleshores, amb aquest redactat, o un redactat similar que salvés aquesta circumstància, segons com fos, hi podríem estar d'acord.

I, finament, amb l'apartat tercer, evidentment, també hi estem d'acord; el nostre Grup també està molt interessat que es doni informació sobre l'actuació d'aquest experiment o aquesta solució parcial, però és un bon camí d'actuació de lluita contra l'atur, que consisteix en aquesta creació de cooperatives autònomes de treballadors, i, per tant, estem conformes que s'informi la Comissió de Política Social.

Per acabar, voldria remarcar el fet que el senyor Rigol, titllat de Conseller-delegat de temes de l'atur, ha estat fins a última hora, aquest migdia, esperant que se substanciés aquesta Moció i aquesta tarda, i m'imagino que, com un nombre important de Diputats d'aquesta Cambra, ha tingut altres atencions prioritàries i no ha pogut estar entre nosaltres per a participar en aquesta Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara poden intervenir els Grups que no han esmenat, en aquest cas, el Grup de Centristes. *(Pausa.)* El Grup de Centristes no desitja intervenir Per tant, el senyor Guitart, directament pot informar de les esmenes que està disposat a acceptar.

El Sr. GUITART : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ho ha dit l'Il·lustre Diputat de Convergència i Unió : el senyor Rigol devia tenir coses prioritàries. Estem discutint un punt essencial de Catalunya, el punt de l'atur, un tema referit a l'atur. Jo crec, senyor Diputat, senyor Escudé —no crec, n'estic segur—, que vostè, igual que el senyor Lucchetti, sabien l'opinió del Diputat que els parla sobre les esmenes, per una raó, perquè en qualsevol Parlament normal se'n parla, la qual cosa no treu la llibertat dels Grups després de votar conforme als criteris més convenients a cada moment. Per tant, sorpresa cap; en tot cas, els tràmits necessaris, els tràmits obligats de qualsevol Parlament normal.

Quant a l'acceptació o no acceptació d'esmenes, i anant per ordre de la seva presentació, efectivament el nostre Grup entén que l'esmena presentada pel Grup Socialista Unificat és una esmena a la qual podem donar suport sempre que s'introdueixin les modificacions que el mateix senyor Lucchetti ha explicat des d'aquesta tribuna i que són, des del nostre punt de vista, absolutament clares. És a dir, en la primera redacció hi podia haver un problema important d'interpretació, un problema d'interpretació que queda esmenat amb el tema tal com ell l'ha explicat, i que no repeteixo a fi de no allargar-me, i que en acabar...

El Sr. PRESIDENT : No, senyor Guitart, hauria de dir, exactament, el text que vostè proposa que es voti. Això és obligat.

El Sr. GUITART : Molt bé, senyor President, ja el passaré a la Mesa tot seguit. En tot cas, el vaig a llegir perquè totes les senyors i senyors Diputats el puguin conèixer. És una addició al punt primer que diu : «En el termini d'un mes el Consell Executiu presentarà al Parlament un informe sobre el grau de compliment de totes les resolucions aprovades en relació amb la lluita contra l'atur». És un document, doncs, que passo a la Mesa. *(El senyor Guitart lliura el text a la Mesa.)*

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. GUITART : I penso que és un complement necessari o important al punt primer que nosaltres havíem presentat.

Quant a l'apartat segon, esmena de Convergència i Unió, entenem que aquesta esmena corregeix la nostra redacció; és a dir, quant a la nostra interpretació estem d'acord, però la seva redacció, la supressió de les paraules que el Grup indica, nosaltres les entenem encertades, i, per tant, les acceptem sense cap mena de reserva.

Quant a l'esmena d'Esquerra Republicana, referida també a l'apartat primer, és una esmena d'addició, que diu : «Sens perjudici de les seves pròpies iniciatives», quan el Grup Socialista diu que el Consell Executiu s'atengui a les «resolucions del Parlament.» Nosaltres pensem... Bé no és que estiguem en desacord amb el tema, el que estem és en desacord que això figuri en una Moció aprovada pel Parlament, per una raó. Nosaltres entenem que hi poden haver normes administratives, de qualsevol tipus, que puguin arribar a ser constitucionalitzades i, per tant, que arribin a tenir un valor superior, és a dir que figurin a la Constitució. El que no entenem que sigui tan clar és que normes que ja són a la Constitució s'hagin de repetir en un rang inferior a nivell de Moció. No, la Constitució és clarissima; el Consell Executiu governa i fa els actes de govern que li semblen pertinents i l'obligació del Parlament és indicar o treballar o vigilar perquè aquests actes de govern siguin sempre conformes a les resolucions adoptades per aquest Parlament, que és el tema que ens preocupa i que, per tant, és el tema que motiva la nostra Moció i aquest primer punt d'aquesta Moció. És aquesta la jutificació nostra en no acceptar l'esmena d'Esquerra Republicana, que, òbviament, compartim en el seu sentit més profund, precisament perquè no és una esmena d'Esquerra Republicana, diguem, és un text constitucional obvi sempre, que no cal repetir en aquesta Moció.

Justament el nostre tema és insistir que es compleixin les Resolucions del Parlament, i si del que es tractava és, per exemple en aquesta campanya de neteja de boscos, de fomentar cooperatives per a la neteja de boscos, del que es tractarà és que d'una partida de 7 milions de pessetes de subvenció a les cooperatives no se'n dediqui, per exemple, un milió i escaig al fons social de la Caixa d'Estalvis, que té 3 000 milions i escaig d'obra social. Per exemple, coses d'aquestes són les que ens

preocupen, coses d'aquestes són les que motiven que nosaltres presentem una Moció dient que el Consell Executiu, si us plau, s'atengui a les resolucions aprovades per aquest Parlment.

Per aquestes raons, senyores i senyors Diputats, acceptem les esmenes indicades i no podem acceptar, malauradament, l'esmena d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, senyores i senyors Diputats, anem doncs a passar a votació la Moció tal com ha quedat modificada, com acaba de dir el senyor Guitart, és a dir, a l'apartat 1, afegint-hi el text que ell els ha llegit i a l'apartat 2 suprimint la darrera frase : «abans de l'inici de la seva realització». Algú desitja que es votin separadament alguns punts o podem votar-lo conjuntament? *(El senyor Alay demana per parlar.)*

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)* : Senyor President, demanaríem votació separada del punt primer.

El Sr. PRESIDENT : Del punt primer. Molt bé, doncs aleshores anem a votar primerament el punt primer, i després votarem els altres dos.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt primer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt primer ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

I passem ara a votar el segon i tercer punts de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els punts 2 i 3 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el tercer canal de televisió

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la darrera de les mocions d'aquesta sessió, la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el tercer canal de televisió, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a la defensa d'aquesta Moció té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres vam presentar una interpel·lació al Consell Executiu, que es va substanciar en la darrera sessió, referent a unes declaracions que havia fet el senyor Calviño.

Nosaltres confiàvem haver obtingut una informació molt més àmplia d'aquestes informacions que van sortir a la premsa i de les converses que havia tingut el senyor Calviño amb persones molt destacades del nostre Govern. De tota manera, no va poder ser així. Vaig quedar bastant decebut en veure que no obteníem la informació que volíem, i aleshores, subsegüent a aquella interpel·lació, hem presentat una Moció que gairebé no cal enunciar, ens sembla que és prou clara en el seu contingut. Però únicament volia reiterar el que vam dir l'altre dia, que nosaltres no podem acceptar de cap manera que el senyor Calviño, ni cap organisme de l'Estat, en una qüestió que és competència nostra, com és el tercer canal, encara que la titularitat sigui estatal, pretengui dir-nos que la nostra televisió ha de ser complementària de la de l'Estat —vaja!, dels altres canals—, que ha d'exposar exclusivament el fet cultural català, per a ballar sardanes i fer cosetes estranyes... En fi, això s'ha de fer, però no n'hi ha prou, amb això. Creiem que s'han de fer moltes més coses. S'han de fer programes que tinguin una universalitat i, naturalment, aquesta universalitat, l'hem de transmetre al nostre poble en la nostra llengua, que és el català, i no podem acceptar tampoc que es pretengui fer del nostre canal un reflex del fet antropològic, com va dir el senyor Calviño. Creiem que això és una intromissió intolerable, i per això vam presentar la interpel·lació, i ara presentem aquesta Moció, i és una més de les tantes intromissions que hi ha —perquè també hi ha hagut declaracions del senyor Barrionuevo sobre la policia autonòmica, que no ve, naturalment, al cas, però que tampoc no eren de la nostra satisfacció—, i, per tant, creiem que ens hi hem d'oposar fermament, i aquesta Cambra té l'obligació de secundar una Moció d'aquesta mena.

Res més, senyores i senyors Diputats, que demanar-los el vot favorable després d'haver discutit les esmenes que es presenten. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció han presentat esmenes el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat i el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Per a defensar la seva esmena, té la paraula la senyora Calvet, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

La Sra. CALVET : Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, en primer lloc, jo hauria de dir al senyor Alay que la seva Moció no és tan clara i tan evident com ell ens plantejava en aquesta primera intervenció. Diria fins i tot que la seva Moció no ens és indispensable, o no seria indispensable en aquest moment, per a tirar endavant el treball i el pressupost del tercer canal, amb el qual tots hem estat d'acord fins ara.

També li voldria recordar que, precisament, la Llei de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que en aquests moments és en Ponència —que ha acabat ja la Ponència— i entrarà en Comissió després de Setmana Santa, anuncia ja molts dels pressupostos que ell diu en alguns dels apartats d'aquesta Moció. Segurament, com que el senyor Alay no és qui és a la Ponència, potser no ha pogut conèixer aquests punts i per això alguns ens vénen per duplicat amb aquesta Moció.

Jo vull pensar que aquesta és la intenció del Grup d'Esquerra Republicana en presentar aquesta Moció, i que, per tant, en tots aquests punts que no són contradictoris, nosaltres no estem en contra, evidentment. És clar, seria pitjor si la intenció d'Esquerra Republicana en fer aquesta Moció fos totalment una altra i pretengués, mitjançant aquesta Moció, reprovar una sèrie d'intervencions, intentés que avui el Parlament fes unes concessions al Consell Executiu en matèria de compres de programes o en matèria de programació del tercer canal que, fins ara, no s'ha discutit en llei o no s'ha portat, mitjançant pressupost, a aquest Parlament. I dic això perquè no és casualitat que en aquests dies ha estat publicat en el *Butlletí del Parlament*, precisament, el pressupost de la Corporació Catala-

na de Ràdio-televisió, pressupost a què —jo ja ho anuncio des d'ara— nosaltres farem una esmena a la totalitat mentre, evidentment, no se'ns presenti una memòria explicativa o mentre no se'ns digui en quina direcció van algunes de les partides allà exposades.

Però la nostra intenció, fins ara, conseqüent amb la nostra posició des de sempre, és que nosaltres no volem paralitzar la posada en marxa del tercer canal de Ràdio-televisió a Catalunya, però sí que exigim constantment una tasca de control, i com a parlamentaris la continuarem fent, de quin és el treball del Consell Executiu en aquesta direcció. Conseqüents amb aquesta tasca de control, el nostre Grup parlamentari va demanar, ja fa mesos, la presentació a la Comissió de Política Cultural del senyor Casajoana perquè ens expliqués els plans de treball que ell tenia previstos en aquesta direcció, i, conseqüents amb aquesta tasca de control, fa pocs dies hem fet entrar al Parlament una pregunta precisament demanant a aquest Departament que dirigeix el senyor Casajoana quin és l'organigrama, quins són els sous i els tipus de contracte de les persones que estan treballant en aquest Departament. O sigui, que nosaltres reafirmem la nostra condició, fins ara, que no acceptarem cap mena de paralització en aquesta direcció, però exercirem en tot moment un control, i, evidentment, ens sabria greu que, mitjançant aquesta redacció, es pogués intentar donar una mena de possibilitat al Consell Executiu, que per llei no li ha estat donada fins ara.

Nosaltres estem d'acord a evitar les interferències. Pensem que són greus les declaracions del senyor Calviño en viatge oficial aquí a Catalunya, pel que ell representa, pel partit que l'ha nomenat i per la susceptibilitat, evidentment, que tots tenim respecte a una televisió que fins ara s'ha oblidat que Catalunya és un estat amb autonomies, que hi ha llengües diferenciades i que hi ha cultures diferents. Per totes aquestes qüestions, pensem que són especialment greus. I diríem més : pensem que el senyor Calviño, en aquestes declaracions, va perdre una magnífica oportunitat per a callar. Però també estem en contra de tota mena d'interferències, i també de les interferències del Consell Executiu dins de la ràdio i la televisió, i, precisament per això, nosaltres votaríem solament a favor d'aquesta Moció que ens presenta Esquerra Republicana si s'acceptessin quatre esmenes dirigides, les quatre, a les entrades de cada un dels punts de la Moció on, evidentment, el que fa és treure tota la tasca de mans del Consell Executiu i passa la tasca a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió des del moment de la seva fundació. Solament així nosaltres entenem que evitem tota interferència en una direcció o en una altra, i, al mateix temps, garantim el treball continuat d'aquest tercer canal; ja he dit jo i ja ho hem anat demostrant amb els fets que serem conseqüents per a la seva posada en funcionament. Però no esperi el Consell Executiu que farem deixament dels nostres drets de treball parlamentari de controlar la tasca que ells facin.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats i senyores Diputades.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari va veure amb preocupació les declaracions del senyor Calviño al seu moment i, amb posterioritat i amb una certa rapidesa, el President de la Generalitat va fer unes declaracions als mitjans de comunicació, que em sembla que van posar al dia quina era l'opinió del Govern de la Generalitat de Catalunya sobre aquesta matèria.

Posteriorment, després de la interpel·lació presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, s'ha presentat aquesta Moció, i nosaltres hem de dir que hi estem d'acord, en línies generals, que aquesta ens plau, i que creiem que pot ajudar a la creació d'aquest tercer canal, que ja està força avançat des del punt de vista legislatiu i que sembla que no trigarem pas massa a debatre en aquest Ple.Tot plegat fa que tinguem satisfacció per a poder votar aquesta Moció del Grup interpel·lant.

Amb tot, nosaltres voldríem demanar al Grup interpel·lant que acceptés una petita esmena de supressió a l'apartat tercer. En aquesta s'insta que «s'incorpori producció estrangera doblada al català a la televisió de la Generalitat, mentre la producció no pugui garantir una qualitat òptima i equiparable a la d'altres països». Aquesta darrera expressió em sembla que indica que la producció estrangera s'admetria a la nostra televisió de manera provisional i fins que no es pugui tenir una producció pròpia exclusivament. Hem d'indicar que totes les televisions donen producció pròpia i aliena de manera normal. Aquest és un tema debatut precisament en la discussió del Projecte de Llei de creació de la Corporació Catalana, i precisament l'article cinquè, punt 1, diu que el consell d'administració s'ocuparà de la justa proporció que hi ha d'haver. Hi ha en el mercat mundial, tant de cinema com de material específicament de televisió, uns productors. Resulta que les grans sèries, que no podem ignorar perquè atreuen l'audiència de l'ordre del 80% i que són un dels grans factors de competitivitat, tenen una audiència mundial i es troben en aquest mercat en el qual nosaltres hem de ser. Nosaltres som conscients, els que som més o menys seguidors de la televisió, de les grans produccions, d'un Fellini, d'un Ingmar Bergman, i aquestes realitzacions caldria que estiguessin a l'abast de les persones que vegin aquest tercer canal, el canal de la televisió, i que les vegin en català, que no es trobessin privats de veure-ho en català.

Qualsevulga gran cadena del món, per dir-ne una, la BBC, tinguda per molts com una de les millors televisions del món, importa produccions estrangeres de diferents països del món. Nosaltres no ens en podem pas estar i no podem oblidar això. Nosaltres sabem que la gent té aquest interès per aquestes produccions i no podríem caure en cap mancança d'aquesta mena de coses, i, precisament, creiem que interpretem el sentit de la Moció que no ens limitéssim i no quedéssim reduïts a allò que la premsa i que nosaltres mateixos hem debatut des d'aquesta mateixa tribuna i que feia referència al fet antropològic. Aleshores, la producció de programes és molt cara i sovint resulta interessant poder-ne comprar a fora. Tot plegat fa que, sense que nosaltres renunciem en cap moment, ni ara ni creiem que en un futur, a la producció pròpia, ni que aquesta arribi a tenir una qualitat òptima, no podem prescindir de la possibilitat de comprar-ne de fora.

Per tot plegat, nosaltres voldríem suprimir la part de l'apartat tercer, que fa referència a : «mentre la producció pròpia no pugui garantir una qualitat òptima i equiparable a la d'altres països».

Si el Grup que ha presentat la Moció es fes càrrec d'aquesta supressió que nosaltres presentem com a esmena, nosaltres, amb gust, podríem votar totalment la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Poden intervenir ara... el Grup de Centristes? Té la paraula el senyor Luna.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Señores Diputados, señoras Diputadas, nuestro Grupo quiere marcar su posición diciendo que está totalmente de acuerdo con el espíritu de la Moción presentada por el Grupo de Esquerra Republicana en función de unas preocupaciones que, por nuestra parte, igualmente compartimos. Quiero decir asimismo que, tanto la intervención de la Diputada señora Calvet, como la del Diputado señor Camps, nos han convencido de la bondad de la incorporación de las enmiendas presentadas por el Partido Socialista Unificado de Cataluña y por el Grupo parlamentario de Convergència i Unió. Y en este sentido nos agradaría que el Grupo proponente de Esquerra Republicana aceptase las enmiendas presentadas por escrito por estos dos Grupos parlamentarios.

Finalmente, yo quisiera hacer, si es posible que lo tuviera en cuenta el Grupo de Esquerra Republicana, una sugerencia. En el punto cuarto se dice : «que no accepti cap mena de suggeriment o pressió».

A nosotros nos parece perfecto que no acepte «cap mena de pressió», pero es que una sugerencia no puede ser buena, o podría bastar que se hiciera una sugerencia para que no se pudiera aceptar la sugerencia, de manera que, si se hiciera una sugerencia y se siguiera, se diría que estaba incumpliendo si ésta era buena. Pediríamos, si es posible, que el Grupo de Esquerra Republicana pudiera retirar, pudiera modificar el texto de la Proposición : «que no accepti cap mena de pressió», porque, como decía, una sugerencia admitida podría decirse que, entonces, aunque fuera buena la sugerencia, el Parlamento incumplía, o el Consell Executiu o la Corporación Catalana de Radio-televisión incumplía un acuerdo del Parlamento.

Muchísimas gracias, señor Presidente; muchísimas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup no ha presentat cap esmena a la sorprenent Moció del Grup d'Esquerra Republicana —sorprenent i, en certa manera, alarmant Moció del Grup d'Esquerra Republicana— sobre el tercer canal, per la raó que, a una moció, es presenten esmenes per a modificar-la, però si s'està totalment, rotundament, en contra de l'esperit d'aquesta Moció, no es pot presentar una esmena de rebuig, sinó que s'intervé en aquest sentit. I explicaré per què «rotundament en contra».

El principi bàsic del funcionament d'un organisme autònom com a servei públic com ha de ser l'ens Corporació Ràdio-televisió, de la mateixa manera que Ràdio-televisió Espanyola, com a ens públic, i de la mateixa manera que tots els països, és l'absoluta autonomia respecte al poder executiu del Govern de torn. Per què, això? Perquè ha de formular amb objectivitat, amb imparcialitat, amb veracitat, etcètera, tot el que, a través de la ràdio-televisió, es canalitza com a servei públic.

Aleshores, dic «sorprenent» perquè la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana no sintetitza tan breument com el senyor Diputat Albert Alay ens ha volgut presentar des d'aquesta tribuna fa uns moments. Aquesta Moció pretén el següent. Pretén que el Parlament insti el Consell Executiu perquè elabori tot un seguit de continguts en la programació. Paral·lelament —i això ho ha remarcat la Diputada senyora Dolors Calvet— creiem que el senyor Diputat que ha presentat la Moció potser ignora el contingut exacte de la llei que nosaltres estem preparant. Hi ha en Ponència una llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que entra en la primera Comissió de Cultura que es convoqui, en la qual, pràcticament, no hi queden ja esmenes. I aquest és un Projecte de Llei que contempla la creació, la direcció, el funcionament, el finançament i el control d'aquest organisme públic, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i en el qual s'estableix, en primer lloc, la definició, «les funcions que corresponen a la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de la gestió dels serveis públics de ràdio-televisió, s'exerciran a través de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» Per tant, definició de l'autonomia d'aquest ens. L'estructura de la seva direcció : Consell d'Administració, Consell Assessor, Director General. S'estableix de qui és la competència d'elaborar la programació : «Correspon al Consell d'Administració vetllar pel compliment en la programació del que estableix la present Llei i aprovar, a proposta del Director General, el pla d'activitats de l'ens públic i les línies generals de la programació, així com el pla d'actuació, les línies generals de la programació.» Qui elabora aquestes línies generals de programació? El Director General nomenat pel Consell Executiu. Previ què? «Escoltat el Consell Assessor» —Consell Assessor, no Consell d'Administració—, «el qual té com a funcions emetre opinió o dictamen respecte a les competències que, sobre programació, estan atribuïdes al Consell d'Administració en l'article 5.» I, al Director General, li compet : «l'ordenació de la programació, d'acord amb els principis bàsics aprovats pel Consell d'Administració.» És a dir, que el Consell d'Administració, a través dels principis inspiradors del que preveu una llei que avui és a punt d'entrar en Comissió de Cultura, que no està esmenada, aprova una proposta de programació del Director General. I la Moció que ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana pretén, ni més ni menys, que el Consell Executiu elabori un pla d'actuació en matèria de programes. Això, ni tan sols el Grup d'UCD ho va gosar introduir en l'Estatut Jurídic de Ràdio-televisió perquè tothom compartia el criteri de la plena, absoluta i rotunda separació entre la Corporació Ens Públic de Ràdio-televisió i l'Executiu. I, de tota manera, aquí hi ha previstes de quines maneres intervé l'Executiu en aquest organisme públic. Intervé d'una manera : article 15 d'aquest Projecte de Llei, que avui és a punt d'entrar en Comissió : «El Consell Executiu de la Generalitat podrà establir les obligacions que derivin de la naturalesa del servei públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb una cautela, prèvia consulta del Consell d'Administració.» És a dir, que el màxim organisme dirigent de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és el Consell d'Administració. I, a través d'aquesta Moció, que és molt més àmplia que el senyor Alay ens ha volgut presentar,

es pretén exactament el que he dit respecte al primer punt. Vull dir, per tant, la intervenció directa, no sols intervenció, atribuir-se d'elaborar la programació de la Corporació Catalana. Jo anunciaria, i em temo que tots els sectors professionals estaran en desacord amb el fet que sigui l'Executiu qui elabori la proposta de programació; per això es fa una llei de composició de tot un organisme autònom com a servei públic, amb els seus organismes de direcció.

Segon punt, que contemplin punts d'aquesta programació; punts que siguin sobre cultura universal a més de cultura catalana. En això, hi estem plenament d'acord, encara que també es veu recollit en els principis inspiradors de la programació que ha de realitzar el Consell d'Administració d'aquesta Corporació. Per tant, és reiteratiu. És únicament, també, que es pretén que sigui el Consell Executiu qui elabori aquest programa.

El tercer punt és que, a més, el Consell Executiu, per iniciativa pròpia, adquireixi ja un seguit de programes i pel·lícules realitzats a l'estranger i doblats en català. Això ja ens sembla absolutament caòtic. Vull dir, continua essent competència absoluta de tota aquesta sèrie d'organismes i de tota aquesta sèrie de procediments que he marcat i que estableix el Projecte de Llei que cap dels Grups, en aquests articles, no hem esmenat.

Per fi, el quart punt d'aquesta mateixa Moció, dividit en dues parts, diu : «que no accepti cap mena de suggeriment o pressió sobre el que ha de ser la programació del tercer canal. » Això, en certa manera, està en contradicció amb els tres primers punts, perquè, si han previst aquí unes formes de programació, si han previst aquí uns principis inspiradors i ara, a través d'una Moció, introduïm un complement dels principis inspiradors i una normativa ja fixa sobre una adquisició d'uns programes determinats, és que estem suggerint, estem fent pressió, estem condicionant el que ha de ser la Llei de l'Ens Públic de Corporació Catalana i les funcions del seu propi Consell d'Administració. I la segona part és que no accepti, «que refusi amb caràcter oficial qualsevol tipus d'interferència oficial o oficiosa en aquesta matèria, tot evitant la desorientació que poden produir en l'opinió pública declaracions de persones o organismes als quals no correspon de prejutjar quin és el tipus d'emissió que s'escau en la realitat catalana». Nosaltres hi estem plenament d'acord; nosaltres estem en contra de qualsevol intromissió de qualsevol persona, sigui l'actual Director General de Ràdio-televisió, sigui d'un altre tipus de persones, sigui de qualsevol tipus d'organisme que no sigui únicament el Parlament de Catalunya i el mateix Consell d'Administració de Ràdio-televisió, que pugui emetre opinió sobre quina és la programació o quins són els continguts que ha de fer la televisió catalana. Nosaltres hi estem absolutament d'acord. Creiem que únicament és el Consell d'Administració i, en tot cas, aquest Parlament.

Afortunadament, les esmenes que presenta el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya impedeixen que sigui el Consell Executiu qui s'atribueixi tot aquest seguit de competències, absolutament contradictòries, i buidant de contingut la Llei de Creació de l'Ens Públic de Corporació Catalana i les funcions que s'hi preveuen per al seu Consell d'Administració. Tot i així, ens semblen innecessàries; innecessàries perquè ens sembla innecessari, a part de la voluntat política que es pugui amagar darrera la presentació d'aquesta Moció, que el Consell Executiu encarregui a la Corporació, això ja ho preveu la mateixa llei. I, és més, el Consell Executiu té els seus propis instruments per a incidir en el tipus de programació que s'ha de fer. Quins instruments són aquests? És el Director General, que és nomenat pel mateix Consell Executiu i és l'encarregat d'establir les línies de la programació. Si, a més d'això, li donem competències perquè encarregui a la Corporació Catalana —Corporació Catalana que s'estructura, en la seva direcció, ho recordo, amb : el Consell d'Administració, el Consell Assessor i el Director General..., és a dir, que, a més del seu mecanisme natural de dirigir-se al Director General, permetrem que es dirigeixi al Consell d'Administració i, fins i tot, al Consell Assessor. Ens sembla innecessari. Jo hauria suggerit que la part del punt 4 es contemplés com una disposició transitòria al Projecte de Llei que tots estem treballant, i que cadascú utilitzés els mecanismes i els instruments que li són propis. Naturalment, el Diputat del Grup de Convergència i Unió deia : «Nosaltres ens sentim plenament satisfets amb aquesta Moció», perquè, és clar, ni en el mateix projecte inicial de llei no es contemplava la possibilitat que el Consell Executiu elaborés la programació, dictés les compres de programes que s'han de fer, etcètera.

És per aquest motiu que nosaltres ens abstindrem, si el Grup d'Esquerra admet les esmenes presentades pel Grup Comunista, a la votació pel senzill motiu que, si bé la llei no preveu que el Consell Executiu pugui dirigir-se a tota la Corporació per a dictar recomanacions, per a fer encàrrecs, la veritat és que tampoc no ho preveu en contra. Per tant, ens haurem d'abstenir, tot i dient que ens sembla que, cas d'aprovar-se aquesta Moció, haurà de rectificar-se també el contingut, quant a funcions i quant al que preveu que el Consell Executiu intervingui en la Corporació, del Projecte de Llei que estem treballant.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay té la paraula per a indicar la seva posició respecte a les esmenes presentades.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria dir al senyor Clotas que ni sorprenent ni alarmant ni res. He sintetitzat breument, perquè em penso que la intencionalitat és molt clara i no calia estendre-m'hi. Per tant, per a estalviar espai, en fi, horari, ho he fet així.

Vull dir-li, al senyor Clotas, que no ignoro res del que s'ha fet en Comissió —també ho dic a la senyora Calvet—, i l'única cosa que volia aclarir és que encara no s'ha creat l'ens de televisió, i, en canvi, ja hi ha un senyor que, en funció de cap de compres, està fent una mena de contractes, o, almenys, contactes per tal de comprar pel·lícules estrangeres. Per tant, ens sembla que no és injustificat que nosaltres presentéssim aquesta Moció.

El senyor Luna, molt amablement, ha indicat, sobre la paraula «suggeriment», que hi ha... Estic totalment d'acord amb el senyor Luna perquè penso que, els suggeriments, els hem d'acceptar tothom, i que no ens condicionen, i que, en canvi, el que sí que no hem d'acceptar és la pressió. I demanaríem, si procedimentalment no hi ha cap inconvenient, que es voti això amb la supressió de «suggeriments».

Al senyor Ferran Camps, he de dir-li que estic totalment

d'acord amb la seva esmena, ja que, encara que hi hagi una qualitat òptima i equiparable a Catalunya, a la nostra televisió, respecte a altres països, evidentment no hem de renunciar mai a tenir programes d'altres orígens. Per tant, també acceptem aquesta supressió.

Quant a les esmenes presentades pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, he de dir que les acceptarem totes, naturalment, però no perquè se'ns hagi dit que, si no s'accepten, no se'ns votarà. Això que quedi ben clar. *(Rialles.)* I també vull dir que quedi ben clar que les acceptarem perquè entenem que tenen tota la raó en aquestes esmenes perquè, tècnicament, reflecteixen, en realitat, el que ha de ser.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem, doncs, a votació el text de la Moció, incorporant totes les esmenes presentades, i, com que es tracta d'una supressió, crec que també es pot acceptar la supressió que ha indicat, respecte al text, el senyor Alay : de la paraula «suggeriment». Algun dels senyors Diputats desitja que es votin separadament o podem votar sencera tota la Moció? *(Pausa.)* Bé, doncs, votem sencera tota la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada amb el text indicat, per 53 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

I passem ara ja a les preguntes amb resposta oral. Però abans voldria informar els senyors i les senyores Diputades que els serveis de la Cambra han preparat ja el text refós de les resolucions que havíem aprovat sobre el debat de política agrària. En realitat, la refosa es tracta simplement de l'apartat primer, per a la resta és simplement una qüestió d'ordenació i potser d'alguna mínima correcció gramatical.

Aquest text ha estat distribuït entre els Grups parlamentaris, i jo demanaria que els representants dels Grups ens poguessin dir si els sembla que aquesta refosa recull fidelment els textos aprovats per la Cambra i si podem donar-la, doncs, com a satisfactòria o bé si creuen necessària una reunió de la Junta de Portaveus. *(Pausa.)* Senyor Luna?

El Sr. LUNA *(de l'escó estant)* : Por nuestra parte, señor Presidente, nos parece correcta la refundición.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)* : Senyor President, també ens sembla correcta.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. Correcta pel Grup...?

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)* : Correcta per part nostra.

El Sr. PRESIDENT : Correcta. Molt bé, aleshores, doncs, el text aquest serà el que definitivament constarà com a text aprovat pel Parlament i figurarà en el *Butlletí Oficial*.

Preguntes amb resposta oral

I passem, doncs, ara, al darrer punt de l'ordre del dia : preguntes amb resposta oral. La llista de les preguntes va ser distribuïda, com es fa normalment, entre les senyores i els senyors Diputats. No obstant això, cal introduir-hi una modificació : respecte a la pregunta número 3, hem rebut un escrit de l'Honorable senyor Conseller de Treball que era l'encarregat pel Consell Executiu de contestar aquesta pregunta en què ens demana que sigui posposada la resposta a la propera sessió. El Diputat preguntant, d'altra banda, el senyor Celestí Sánchez, també ens ha dit que no hi veia cap inconvenient i que hi estava perfectament d'acord.

Igualment, alterarem una mica l'ordre passant primerament la pregunta número 4, que portava el número d'ordre 4, perquè el membre del Consell Executiu encarregat de contestar-la, l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència, té unes obligacions d'aquí molt poca estona, i els senyors Diputats preguntants de les preguntes números 1 i 2, els senyors Delfí Robinat i Marià Lorca, crec que no tenen cap objecció a aquest canvi d'ordre que, d'altra banda, no impedeix que les seves preguntes siguin substanciades avui.

Pregunta al Consell Executiu sobre quins han estat els motius per a fer cessar el gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut

De manera que comencem, doncs, amb la pregunta del senyor Daniel Terradellas que pregunta al Consell Executiu sobre quins han estat els motius per a fer cessar el gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. El senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els mitjans de comunicació de Catalunya del dia 16 i dies posteriors d'aquest mes de març publiquen la notícia del cessament en el seu càrrec del gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Segons les informacions que aquest Diputat ha pogut tenir, el motiu d'aquest cessament són les divergències entre el cessat i el vice-president d'aquest Institut, i a la vegada Director General de la Joventut, senyor Enric Puig.

L'entitat citada, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, va ser creada per aquest Parlament de Catalunya fa un any i mig amb el vot afirmatiu de tots els Grups parlamentaris. En l'explicació de vot, quan es va votar aquesta Llei en aquesta Cambra, aquest Diputat que els parla, entre altres coses, va dir el següent : «Avui, que el Parlament de Catalunya aprova aquesta Llei, com dic, una eina al servei de la joventut, encara que petita, penso que tenim el deure moral de demanar a aquelles persones que tindran la responsabilitat en aquest Institut que siguin sensibles a la problemàtica juvenil i que intentin treure tot el suc possible que pugui donar. Si aquesta simbiosi es fa possible, el Parlament fent la Llei i els governants fent-la servir adequadament, els resultats per als ciutadans forçosament han de ser positius.»

Tal com deia, la Llei va ser aprovada amb el vot afirmatiu de tots els Grups parlamentaris, i creiem que era una esperança per a amplis sectors de la joventut a Catalunya, i fins ara la seva tasca no havia estat contestada ni pels seus mateixos òrgans. Donada la importància que per al jovent del nostre país té l'Institut Català de Serveis a la Joventut, la necessitat de saber quines són realment les línies bàsiques d'aquesta entitat, i les divergències que hi podia haver entre el cessat i l'actual Director General de la Joventut, aquest Diputat fa la pre-

gunta següent :

Quins han estat els motius del Consell Executiu per a cessar el gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula per a contestar l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, en primer lloc permetin-me que expressi el meu agraïment al senyor President i als Diputats que han permès que jo m'avancés en la contestació. Els agraeixo molt que m'hagin facilitat el compliment d'un deure que se'm presenta d'aquí a poca estona.

Anant, doncs, ja a la contestació de la pregunta formulada, haig de dir el següent : per a entendre els motius del cessament del gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, cal situar el procés en el qual s'inscriuen la creació i l'actuació de l'esmentat Institut.

El 29 d'agost del 1980 es publica, en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, el Decret 1667/1980, de traspassos en matèria de joventut. L'1 de setembre es presenta un programa de treball per als quatre anys de govern en el qual, entre d'altres coses, s'especifiquen les directrius generals i les orientacions de fons de la Direcció General de la Joventut, es fa una anàlisi del món juvenil i dels camps d'acció i el pla estratègic d'actuació de la Direcció General de Joventut.

A partir d'aquest moment, doncs, s'assumeixen els traspassos, entre els quals, evidentment, hi ha els corresponents a l'Instituto de la Juventud, i s'inicia la tasca de gestió de la Direcció General de Joventut, que assumeix també les funcions que més endavant seran les pròpies de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. En allò que pertoca a aquest darrer punt, va ésser absolutament necessari de conèixer el que va ser traspassat, avaluar la situació tant pel que fa referència a material i patrimoni com a personal, i iniciar ja una actuació de millores en allò que era més urgent, en funció de les possibilitats pressupostàries. Així mateix, s'amplia el nombre d'instal·lacions i s'inicien els tràmits per a la compra de l'alberg Verge de les Neus, a la Molina.

Això permet que no s'interrompi la possibilitat d'utilització de les instal·lacions transferides per estudiants i grups de jovent. El resultat és que el mateix any 1981, 3 322 joves utilitzen els albergs i residències i 1 417 nois i noies fan activitats de vacances en els terrenys d'acampada. Ultra això, i seguint el que estableix el programa de treball marcat, es preparen i es porten les activitats d'estiu pròpies, sota l'eslògan «Estiu 81, fem-lo nostre». Es duen a terme 22 camps de treball amb la participació de 768 joves. No és difícil d'imaginar l'esforç que van representar la preparació i la realització d'aquestes activitats, donada la complexitat que comporten recerca i preparació del personal dirigent, recerca del personal tècnic, recerca i adequació dels emplaçaments, etcètera.

Igualment, s'organitzen les primeres activitats de participació massiva, com és ara la Primera Mostra d'Arts Plàstiques «Memorial Picasso», amb la col·laboració de les Direccions Generals d'Activitats Literàries, d'Ensenyament Primari, d'Ensenyaments Professionals i Artístics, i la de Batxillerat.

I, finalment, i pel que pertoca a les tasques que després assumirà l'Institut, es coordina des de l'any 1980 la participació de la Generalitat en el Festival de la Infància i la Joventut.

El novembre del 1981 s'elaboren els pressupostos per al 1982, fent la previsió d'inversions per al futur Institut Català de Serveis a la Joventut; en el marc de la realització del programa de treball es presenta a aprovació la Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Continuant, doncs, amb aquest programa de treball, l'Institut Català de Serveis a la Joventut va començar a realitzar la seva gestió amb l'objectiu de continuar desenvolupant, a partir de la seva capacitat pressupostària, les línies d'actuació ja iniciades.

En aquest sentit, s'organitza el primer certamen literari «Sant Jordi», i el primer aplec de fotografia infantil i juvenil «Recull de les vostres vacances», així com les activitats de l'estiu del 1982 amb el següent balanç de conjunt : camps de treball organitzats, 51; participants, 1 590 joves; utilització de les instal·lacions, per a albergs i residències, 4 077 joves; per a terrenys d'acampada, 1 598 joves. Hi ha, cal dir-ho, una instal·lació tancada per litigi amb la propietat.

En aprovar-se el juny la Llei de Pressupostos, pot començar a funcionar, de fet, l'Institut Català de Serveis a la Joventut com a organisme autònom, de tal manera que al principi del mes de setembre del 1982 es nomena el gerent.

És evident que en aquest moment hi havia un programa de treball que s'anava desenrotllant; unes persones capacitades que feien els possibles per a tirar endavant aquest desenvolupament; un estil de treball coherent i unes perspectives clares. És per això que es continuen fent les activitats programades i, en poder disposar dels crèdits econòmics del Pressupost de l'any 1982, es continua l'obra de consolidació de la xarxa d'albergs i instal·lacions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, a partir de la definitiva adequació dels ja traspassats, l'acabament de les obres ja iniciades i l'adquisició de noves instal·lacions.

En aquest context, que era necessari que quedés ben clar i al més complet possible, el gerent havia anat desenvolupant un estil de treball que no s'adeia amb els criteris d'actuació que creiem desitjables en l'Administració, i, en concret, a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, tenint en compte, a més, que el gerent depèn orgànicament del President de l'Institut. Aquestes discrepàncies culminaren en la presentació pel gerent d'unes anomenades, literalment, «condicions mínimes necessàries per a continuar la tasca de gerència de l'Institut Català de Serveis a la Joventut», condicions que posen de manifest la no acceptació del procediment propi de l'Administració i les diferències de concepció sobre l'Institut Català de Serveis a la Joventut. En no ser-li acceptades aquestes condicions mínimes necessàries per a continuar la tasca de gerència a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i davant la conseqüent irreversibilitat de la situació creada, aquesta mateixa situació ha motivat el cessament del gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Terradellas desitja replicar o repreguntar? El senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, realment no he sabut entendre —jo no sé si les senyores i els senyors Diputats ho han pogut copsar—

quines eren les divergències tan importants per a cessar un gerent d'un organisme tan important com l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Se'ns han donat uns detalls; jo no vull aquí defensar el senyor Mas Sala, no és la meva obligació, ni m'ho ha demanat, ni és el lloc, però sí que vull constatar el que a mi em semblen una sèrie de deficiències de les funcions de la Direcció General, de l'Administració, envers aquest organisme.

Vostè ens ha dit una sèrie de balanços, de funcions que han fet la Direcció General de la Joventut i el mateix Institut Català de Serveis a la Joventut; jo, senyor Conseller, Honorable Conseller, n'hi donaré uns altres.

L'Institut és creat per aquest Parlament el 25 de novembre del 81, i el Consell Rector no es constitueix fins set mesos després. Aquesta constitució del Consell Rector es fa el mes de juliol del 82. Recordem què diu la Llei : «Les funcions del Consell Rector : aprovar les línies generals de l'Institut; aprovar el pla anual d'actuació de l'Institut —que ha de ser presentat pel President—, aprovar la memòria anual sobre la gestió i l'explotació de l'Institut; d), aprovar els avantprojectes de pressupostos de l'Institut, tant per a despeses corrents com per a les de capital; determinar que les accions concretes que pertoquen a la joventut puguin ser sol·licitades a l'Institut, d'acord amb les seves funcions.» Set mesos després de la seva creació es crea aquest organisme, Consell Rector de l'Institut. El Gerent es nomena el setembre de l'any passat, gairebé un any després de la creació de l'Institut. El Consell Rector, aquest organisme tan important, es va tornar a convocar el 18 de febrer passat, d'aquest any, i, a darrera hora, se suspèn per ordre del senyor Enric Puig, Vice-president de l'Institut i que fa funcions de president, i, a la vegada, és Director General de la Joventut.

Se suspèn a darrera hora, però el Consell Rector ni ha tingut balanç de l'informe de gestió del 82, ni ha passat balanç de la campanya d'estiu, tot i que la premsa n'ha anat plena, ni tampoc no ha conegut el Gerent, perquè va estar proposat, votat per unanimitat del Consell Rector, però ha estat cessat abans que hagués conegut el mateix Consell Rector.

Per les declaracions de la persona cessada, que ha sortit a la premsa i que concorden amb la informació que nosaltres tenim, el que passa és que el senyor Enric Puig vol una política de subvencions paternalista, de repartidora, el qual no és aliè a la política del Govern de Convergència i Unió. Vol tenir-ho tot collat a través d'ajuts i, evidentmment, qui discrepi queda sense diners, i, evidentment, qui no té diners s'ofega.

Aquest Parlament, quan va crear l'Institut Català de Serveis a la Joventut —senyores i senyors Diputats, llegeixin en el *Diari de Sessions* les intervencions dels representants dels Grups—, tenia la voluntat de crear una eina al servei de la joventut, per a tota la joventut de Catalunya, i no pas —creiem nosaltres— per a ser una capelleta de posicions personalistes i dirigistes de sectes religioses.

El Gerent cessat, pel que diu la premsa, és militant de Convergència i Unió, proposat pel Director General, votat per unanimitat del Consell Rector, i només dura mig any. Ens preocupen, senyores i senyors Diputats, les actituds que, de vegades, semblen inquisidores i dogmàtiques, de dirigents d'un organisme de serveis a la joventut, tant lluny d'aquesta joventut de Catalunya a la qual ha de servir, que és oberta, que és receptiva i, sobretot, que és necessitada.

Realment, vostès han actuat amb la legalitat, vostès tenien dret a fer el que han fet, però creiem que no és bo venir a demanar al Parlament eines per al servei de la joventut per a reproduir esquemes de funcionament dirigistes, que nosaltres ja els crèiem caducats. Evidentment, els símbols són diferents, però creguin que els mètodes, evidentment, els coneixem.

Quina confiança pot tenir el Consell Rector, que no ha estat informat de res de tot això? Això, evidentment, a nosaltres ens sembla que no és un servei a la joventut, i repeteixo que no és qüestió d'un cessament d'un càrrec de confiança, sinó perquè aquest fet és conseqüència d'una política habitual del Consell Executiu en matèria de joventut.

Senyor Conseller, jo li agrairia que, si fa ús del torn de rèplica, ens expliqui, certament, què és el que ha passat, quins han estat realment els motius pels quals s'ha cessat l'actual, o, fins ara, Gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Jo crec que a aquest Parlament, a la joventut de Catalunya, els cal saber-ho.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres de la Cambra, jo voldria, molt breument, replicar alguns dels conceptes que acaben de ser exposats, i, ni cal dir-ho, començant per protestar de l'acusació de sectarisme i de partidisme que, sense cap mena de demostració, ha estat formulada. Però, d'altre cantó, voldria afegir que, primer, com ha dit el mateix Diputat interrogant, es tracta d'un càrrec de confiança. Si es produeixen uns fets que —essent o no essent greus— impedeixen la continuació d'aquesta confiança, i la confiança és una cosa molt delicada, que es trenca amb facilitat —el mateix senyor Diputat ha reconegut que els membres de la Direcció General i del Consell Executiu estaven perfectament en el dret de disposar el cessament de la persona que ha fet perdre, per la seva actitud, la confiança que havia merescut, i que no havia estat discutida fins al moment de produir-se uns determinats fets...

I ja hem dit —sense voler enfondir en la nafra, perquè crec que no està bé de fer llenya de l'arbre caigut— que hi havia hagut, sobretot, com a determinant, una presentació d'unes titulades «Condicions mínimes necessàries per a continuar la tasca de Gerència», i fixeu-vos bé que és un títol que té tot l'aspecte d'un ultimàtum. Això, evidentment, no és una cosa comportable, però és que la primera condició per a aquesta continuació és només el següent : que mitjançant decret quedi fixat, d'una part, el caràcter comercial de l'organisme autònom. Vosaltres us imagineu què hauria passat si, realment, el Consell Executiu fa un decret modificant fonamentalment el que, segons llei, s'havia aprovat per unanimitat en aquest Parlament? Això és el que hauria passat si haguéssim fet cas d'aquesta primera i principal condició mínima imposada per aquest Gerent. Naturalment, això era transgredir aquesta Llei, i nosaltres no ho podíem fer, no per decret, com ens manava, en certa manera, el senyor Gerent, sinó a través d'una consulta i d'una modificació de la Llei feta en aquest Parlament.

Em sembla que després d'haver dit això, ja tota la resta sobra, i, ni cal dir-ho, podríem parlar de moltes altres coses, però sí que prego que, per elegància espiritual, no se'ns obligui a enfondir en la nafra d'una persona que ja, havent simplement cessat, ha acabat la seva missió i no ha de ser objecte de noves acusacions.

D'altre cantó, jo voldria que tinguéssim present que, no fa gaires dies, a la primeria de febrer, va ser aquí el Director General de la Joventut del Govern central, socialista, amb una part del seu estat major, que va estar en contacte amb els nostres dirigents i que va quedar molt satisfet d'aquests contactes i de la tasca de la nostra Direcció General de Joventut i també de l'Institut —que aleshores començava a funcionar—, i, si va començar a funcionar tardanament és per culpa dels pressupostos, que ja sabem que van ser aprovats pel juny, i, per tant, no vam poder disposar de diners per a fer-lo funcionar, i, després, aquesta satisfacció d'aquest senyor Director General de Madrid s'ha vist, fins i tot, reflectida en els diaris.

Em sembla a mi que això és prou per a justificar —si és que era necessari— aquesta decisió del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu
sobre la situació en què es troba l'Hospital de Tàrrega

El Sr. PRESIDENT : Passem a la segona pregunta, doncs, d'aquesta tarda, la pregunta al Consell Executiu sobre la situació en què es troba l'Hospital de Tàrrega, que formularà el Diputat senyor Delfí Robinat, del Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Robinat té la paraula.

El Sr. ROBINAT : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 3 de març es va produir una explosió a l'Hospital-residència de la tercera edat de Tàrrega, conseqüència d'una fuita de gas, amb el resultat que quatre persones van resultar-hi greument ferides, de les quals tres són defuncions, i es varen produir elevats danys materials.

Donat que aquest fet desgraciat ha provocat una certa inquietud en relació amb el bon funcionament de les instal·lacions, i que els danys afecten el bon funcionament del centre, és per això que formulo la següent pregunta : quines mesures pensa prendre el Consell Executiu per a pal·liar la situació en què es troba l'Hospital de Tàrrega?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, amb el mateix estil telegràfic i concís amb què ha formulat la pregunta l'Honorable Diputat senyor Delfí Robinat, intentaré de donar-li resposta.

Com molt bé sap el senyor Robinat, en tenir notícia del desgraciat accident que va produir, primer de tot, unes víctimes mortals i, d'altra banda, danys materials considerables en l'anomenat Hospital de Tàrrega, que, de fet, es tracta —com molt bé sap el senyor Robinat— d'una residència per a la tercera edat, el Director General de Serveis Socials del nostre Departament, acompanyat del cap d'administració, es va desplaçar, el dia 4, a la localitat de Tàrrega, per fer un primer inventari dels danys i dels problemes causats per la malaurada explosió.

Allí hi va haver una sèrie de reunions, i es va quedar que se'n faria una altra per a avaluar més concretament els danys. Aquesta segona reunió —és possible també que el senyor Robinat ho sàpiga— va tenir lloc abans-d'ahir, el dia 23, a la ciutat de Tàrrega, amb gent de l'Hospital, amb gent de l'alcaldia i amb cinc tècnics nostres que s'hi van desplaçar, i van fer, doncs, aquesta primera aproximació de la valoració dels danys. Aquesta valoració, en aquests moments encara no és feta, els danys tenen, realment, una relativa importància, i, en aquest sentit, jo, l'únic que puc assegurar al senyor Robinat és que els nostres tècnics han assegurat a l'Alcalde de Tàrrega i als dirigents de l'anomenat Hospital de Tàrrega que, per la nostra banda, farem tot el possible per tal de contribuir a reparar aquests danys, fins al final, en tot allò a què no pugui arribar l'Ajuntament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Robinat desitja replicar o repreguntar?

El Sr. ROBINAT *(de l'escó estant)* : No, senyor President. Agraït per la resposta del senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la tercera pregunta, la que el Diputat no adscrit, senyor Marià Lorca, adreça a l'Honorable senyor Conseller de Governació, sobre unes declaracions del Diputat Honorable senyor Joan Reventós a Castelló d'Empúries.

El Sr. PLANASDEMUNT *(de l'escó estant)* : Senyor President, li prego un moment, que busco el senyor Marià Lorca, que ha hagut de sortir, que no es trobava massa bé.

Modificació de l'ordre del dia

Pregunta al Consell Executiu
sobre les accions empreses per a impedir el tancament de Canigó

El Sr. PRESIDENT : Bé, podem, si de cas, passar a la pregunta següent, de manera de donar temps al senyor Lorca que... *(Pausa.)* Sí, donarem temps al senyor Lorca que es refaci, i passem, doncs, a la pregunta que adreça al Consell Executiu l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Folch, sobre quines accions ha emprès per impedir el tancament de *Canigó*.

El senyor Folch, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula.

El Sr. FOLCH : Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de la suspensió de la publicació del setmanari *El Món*, ens hem assabentat fa pocs dies que un altre setmanari en català, *Canigó*, l'últim que quedava d'abast nacional, deixa també de publicar-se. Sempre és lamentable que desaparegui una revista, un òrgan de comunicació; en aquest cas, ho és també, i ho és especialment; en primer lloc perquè *Canigó* és, ja ho he dit, l'últim setmanari que quedava —si no estic mal informat— d'àmbit nacional en llengua catalana. En segon lloc, perquè era una publicació que portava una existència de trenta anys, amb una llarga lluita al llarg d'aquests trenta anys, durant els quals *Canigó* ha estat sempre un instrument al servei de la llibertat i del poble català, al servei, com deia la mateixa revista, dels Països Catalans.

I, en tercer lloc, perquè, tot i les dificultats econòmiques que sempre havia patit, *Canigó* ha dut a terme, malgrat aquestes dificultats econòmiques, una tasca política i cultural molt notable. Alguns dels seus col·laboradors habituals són escriptors importants. Quan es parla de la funció dels diaris a l'escola, i la Conselleria d'Ensenyament intenta potenciar el paper del diari *Avui*, crec que el Govern hauria pogut estimular, també, la lectura de *Canigó*, encara que només fos per a recomanar la lectura de l'article setmanal de Pere Calders; jo, almenys, ho he fet, llegir setmanalment l'article de Pere Calders a *Canigó*, i no em dol de reconèixer que sempre hi he après coses.

Canigó, pel que sembla, no ha rebut subvencions. Només una, de set-centes mil pessetes, l'any 82, no ha rebut tampoc publicitat institucional, pel que sembla... El dia 4 d'aquest mes, la directora de *Canigó*, la senyora Isabel Clara Simó, va comunicar que la revista plegava al senyor Jaume Vilalta, que té un alt càrrec a la Presidència —si ho recordo bé, és assessor de premsa de la Presidència, no ho sé exactament—, el qual li va dir frases amables; des d'aleshores no hi ha hagut cap reacció del Govern, ningú des del Govern no s'ha adreçat a *Canigó*, ni tan sols per a intentar aclarir què havia passat.

Jo tinc una certa mala consciència respecte al tancament de *Canigó*, perquè he estat potser causant, evidentment involuntari, d'algunes de les seves desgràcies. Amb motiu d'unes declaracions meves fetes fa més de dos anys a *Canigó*, unes declaracions en què jo criticava la política cultural del Govern, va començar, precisament, l'actitud hostil del Departament de Cultura envers *Canigó* amb trucades freqüents, gairebé setmanals, pressionant la direcció del setmanari.

Amb motiu de la suspensió de la publicació del setmanari *El Món* el Consell Executiu va assegurar que faria tot el possible perquè no es repetís un cas semblant, i és per això que formulo la pregunta següent : Quines accions ha emprès el Consell Executiu per a impedir el tancament de *Canigó*?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, jo he de dir que lamento tant com el senyor Diputat interpel·lant que *Canigó* hagi dit que decidia de plegar. I ho lamento perquè, evidentment, *Canigó* ha estat una de les revistes testimoni d'una resistència llarga i una resistència tenaç, en contra de l'adversitat i a favor de la nostra presència a la premsa en català i pensant en català.

Però, jo he de fer unes explicacions perquè el senyor Diputat em pregunta què ha fet el Consell Executiu. Jo he de dir només que aquest tancament és un tancament especialment estrany, perquè, com tothom ha pogut llegir, no es tanca *Canigó*, no es vol tancar, per motius econòmics, sinó per un cansament. Aleshores, és clar, jo entraré ara a analitzar aquest cansament d'on ve. Precisament, el 29 de gener, amb motiu de la notícia que a tots ens va també colpir enormement que *El Món* havia de plegar, *Canigó* va fer un editorial en el qual deia, comentant aquest fet, el següent : «La greu responsabilitat de determinats senyors que juguen a salvadors de la premsa, sense saber-ne ni un borrall és gravíssima, i com dèiem no sols per als professionals del periodisme, alguns d'ells veritablement magnífics, sinó per tota la societat. No ens ha agradat l'actitud dels socialistes al Parlament acusant la Generalitat de discriminació a l'hora de les subvencions. No, senyors parlamentaris, no van per aquí les coses, la política de subvencions no pot salvar ni ensorrar cap publicació, demostració : *Canigó* ha rebut una subvenció bastant més petita que *El Món* i no ha mort. Abans que morís la publicació haurien fet molt bé d'intentar salvar aquest setmanari i no buscar culpables quan ja no hi ha remei. Tampoc no ens ha agradat l'actitud del diari *El País*, que comet la ingenuïtat, i això que ara tenen redacció a Barcelona, ai las!, d'ignorar reiteradament l'existència d'un altre setmanari en llengua catalana, *Canigó* i, ultra això, esperar que el públic sigui també prou ingenu per a empassar-se que hi ha una relació de causa i efecte entre l'incendi d'una fàbrica d'un dels promotors del setmanari i la seva davallada econòmica. Estem molt disgustats i ens sentim molt solidaris amb els companys que han vist com uns suposats experts han fet uns càlculs fantasmals i estem molt disgustats de tornar a ésser l'únic setmanari en llengua catalana d'abast nacional.» Això ho deien al final de gener en l'ocasió, desgraciada, que la revista *El Món* anunciés la seva desaparició.

Aquests fets —evidentment no aquest editorial, sinó que em refereixo a la revista *El Món*— van provocar un cert moviment entre la premsa en català i es va crear, hi va haver una iniciativa, que no va partir, evidentment, d'organismes oficials, sinó dels mateixos editors de premsa, de fer una associació de publicacions periòdiques en català d'abast nacional. Aquí van participar una sèrie de publicacions : *L'Avenç*, *El Món* —que tenia i té intenció, i sortirà ben segur altre cop a la llum—, *Catalunya Cristiana*, *Papers de Joventut*, *Rodamón*, *Guix*, *La Terra*, *Ciència*, *Crònica*, *Serra d'Or*, *Tretzevents*, *El Correu de la Unesco* i *Documents d'Església*. La revista *Canigó* no va voler participar en aquesta acció; és un fet significatiu. Primer, una lamentació que algú es preocupi d'*El Món*, quan *El Món* ja havia de morir perquè estava mal plantejat; en segon, no voler participar en una acció col·lectiva.

El dia 12 de març la revista *Canigó* és quan es replanteja el seu futur i, això, públicament ho llegim en unes declaracions que es publiquen, en primer lloc, a *l'Avui* i unes altres que llegim a *El Periódico*, que són les més significatives i de les quals vull llegir unes petites intervencions de la directora de la publicació. Diu, i ho diré en castellà que és tal com està publicat : «Los problemas económicos siguen siendo los mismos que hace dos, diez, quinze años. Lo que termina con *Canigó* es el cansancio de ver que es un producto que no despega.» I afegeix : «El tema político interesa cada vez menos, el suplemento cultural no ha logrado despegar la revista, el proyecto de transformarla en diario fracasó por cuanto solo logramos 2000 subscriptores y era preciso un mínimo de 5000, y constatamos también que el comprador de *Canigó* era el patriota que la leía porque estaba escrita en catalán, porque era nacionalista, porque..., por muchas cosas. Por la política de subvenciones» —afegeix; aquí sí que hi ha una crítica, que hem d'intentar lligar amb allò que deia quan nosaltres volíem ajudar amb subvencions *El Món*—, «por la política de subvenciones, por ejemplo, que en prensa es tan confusa como en cine o en teatro; política ejercida a ojo de buen cubero, sin duda. Qué quiere decir, si no, la subvención de tres pesetas por número vendido».

Es refereix, evidentment, al Decret que va publicar el *Diari*

Oficial de la Generalitat, en el qual nosaltres regulàvem de manera sistemàtica, automàtica, l'ajuda a la premsa escrita en català amb tres pessetes per número venut, sense cap mena d'altre necessari judici; tres pessetes que es paga de subvenció per número venut. «¿Cómo se controla esa venta? ¿Quién la controla? ¿Tal vez la fidelidad y el halago al poder?.» Em sembla que el decret és prou clar de dir que es fa a través de la OJD, una manera de controlar, generalment acceptada i utilitzada a l'Estat espanyol i que dóna exactament a un preu simbòlic de 50 000 pessetes l'any de cost per a qualsevol publicació, el control de tota premsa, i aquest número el Govern l'accepta com a bo i no el posa pas en dubte. Per tant, no es tracta de controlar la venda per una fidelitat i afalac al poder. Diu, per tant, ella, la directora que : «Está cansada hasta el hastío de decir que más que subvenciones lo que son precisas son herramientas, una distribuidora.» Això és un problema que sembla que és suficient, hem de d'ajudar que hi sigui, però no és la Generalitat qui ha de fer distribuïdores. «Una expansión de las nuevas revistas comarcales que se editan en Cataluña, ¡tantas cosas!».

Bé, aleshores això, després d'aquests fets, un editorial de *Canigó* ens anuncia d'una manera molt clara i ja definitiva que vol plegar. Però diu : «En el nostre cas, però, no es tracta de problemes econòmics, perquè si bé la nostra precarietat econòmica és crònica no és avui ni millor ni pitjor que fa dos anys o deu. Pleguem perquè no veiem clara la nostra funció com a setmanari.» Em sembla que una publicació que fa aquesta afirmació té el dret de plegar, que jo lamento, que crec que és un error, perquè *Canigó* feia una funció important, però no és pas la nostra missió de poder evitar, quan no se'ns ha comunicat mai oficialment aquests problemes, sempre se'ns ha dit que no hi havia problemes; oferim una ajuda igual per a tothom.

A més a més he de dir que les relacions amb la Conselleria, contra el que semblava dir el senyor Diputat interpel·lant, existien. Existien d'una manera ben clara fins al punt que, precisament el senyor Jaume Vilalta, que és Cap del Servei de Promoció de la Premsa, de la Direcció General de Patrimoni Escrit i Documental de la Conselleria de Cultura, va ser entrevistat, i en l'últim número de *Canigó* surt una entrevista amb aquest senyor, hi surt, per tant, si hi ha hagut una entrevista, si l'entrevistador, que era la mateixa senyora Isabel-Clara Simó, i el senyor Vilalta s'han vist per a fer una entrevista i publicar-la a *Canigó*, que no em diguin que no hi ha hagut relacions amb aquest senyor. I a més a més, doncs, l'únic que podem dir és que de trucades n'hi ha hagut, una de les quals hi ha estat, i això ho he de dir, perquè és veritat i és així, per protestar perquè nosaltres ajudàvem la revista *El Món* i perquè nosaltres havíem fet una gestió prop de la Caixa dient que, sobretot, si tenien —perquè ens ho va demanar la revista *El Món*—, si s'havia de fer publicitat que se'n recordessin també d'*El Món*. Van considerar que això era fer possible que persistís la competència a *Canigó*.

A mi em sembla que aquí hi ha un problema; potser sí que és de cansament, però no és un problema econòmic, no és un problema racional, és un problema que potser sigui una manera d'actuar que jo crec que és trista, però, que tothom té la llibertat de tenir. I nosaltres l'únic que hem de fer és assegurar que si la revista *Canigó*, com la revista *El Món*, ens demana ajuda, tindrà exactament la mateixa ajuda que totes les revistes que es trobin en dificultats, però, a més a més, hi ha una ajuda de tipus sistemàtic que tothom la rep, a partir d'ara, que és de tres pessetes, per a les revistes escrites en català, per número venut, que és una quantitat acceptable, l'Estat ajuda en una pesseta la difusió dels diaris de caràcter general, nosaltres en tres pessetes i, per tant, no està condicionat a cap mena de fidelitat ni a cap altra cosa que pugui condicionar la llibertat de la revista.

Creiem que és una llàstima que *Canigó* plegui, però també creiem que és una llàstima que s'acabi d'aquesta manera. Jo crec que és un rampell i esperem que d'aquí pocs dies tornarem a veure *Canigó*.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Xavier Folch desitjar replicar o repreguntar?

El Sr. FOLCH : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que de la intervenció del Conseller de Cultura dedueixo que a la pregunta que jo feia : quines accions ha emprès el Consell Executiu per a impedir el tancament de *Canigó*, la resposta és cap acció ha estat empresa pel Consell Executiu per a impedir el tancament de *Canigó*.

És clar, hi ha hagut un cansament i és cert, jo no sóc un incondicional de *Canigó*, òbviament, jo sempre havia pensat que *Canigó* estava més a prop del Govern que del meu partit, però, hi ha hagut un cansament i ells ho han dit : «ens hem cansat de perdre» —han dit—, i, evidentment, jo crec que una cosa que els ha dolgut és que tractant-se d'una revista nacionalista, un Govern que es diu nacionalista no hagi fet res per a impedir la vida difícil que tenia *Canigó*. Hi ha exemples, ells han intentat entrevistar repetidament el senyor Trias Fargas, candidat a l'alcaldia de Barcelona, i no han rebut cap resposta. Això no és el Govern, però és el partit que dóna suport al Govern. Ells, per exemple, en l'últim número fan una enquesta a tots els partits polítics, i aquesta enquesta és contestada per tots els partits polítics, grans i petits, excepte per un, per Convergència, fins i tot, el seu aliat, Unió Democràtica, contesta l'enquesta. I, després, s'han vist sotmesos —segons ells diuen també— a un boicot informatiu, han estat ignorats, no convocats a les conferències de premsa organitzades pel Consell Executiu, i, a més a més, hi ha les pressions que han rebut i que jo he explicat abans.

D'altra banda, és veritat que *Canigó* ha tingut una vida econòmica sempre difícil, tots sabem que s'ha mantingut de manera molt modesta, però, és clar, en una societat competitiva, com que *Canigó* no pagava els seus col·laboradors, és clar, difícilment tenia futur mantenir-se pels seus propis mitjans, tenint en compte les dificultats de les publicacions en català. Jo només voldria afegir que de cara a la història de la premsa en català, la història petita o gran, com vulguin, queda una cosa clara, almenys per a mi, que vostès han assistit a la mort de *Canigó* passivament.

Res més, senyor President i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Sí, jo voldria dir molt poques coses perquè ja és evident el resultat d'aquesta pregunta. Jo només voldria dir que nosaltres no ajudem les revistes nacionalistes amb major fervor que les que no ho són; nosaltres ajudem les revistes, totes les que es puguin publicar a Catalunya en llengua catalana a través d'una ajuda específica

i les altres a través de la nostra responsabilitat en matèria de premsa a Catalunya, no tenim preferències com a Administració, perquè crec que això seria en contra del que vostè mateix després em podria retreure.

Res més.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre unes declaracions del Diputat H. Sr. Joan Reventós a Castelló d'Empúries

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta que formula el Consell Executiu el Diputat no adscrit senyor Marià Lorca, sobre unes declaracions del Diputat Honorable senyor Joan Reventós a Castelló d'Empúries. El senyor Lorca té la paraula.

El Sr. LORCA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el fet que ha motivat la formulació de la meva pregunta ha estat unes declaracions efectuades pel Diputat d'aquesta Cambra, Honorable senyor Reventós, el proppassat 28 de gener al poble de Castelló d'Empúries, de les quals els mitjans informatius es varen fer ampli ressò al seu dia.

En les esmentades declaracions l'Honorable senyor Reventós denunciava un suposat cas de corrupció de caire político-administratiu, que afecta d'una forma directa la Conselleria de Governació —a la qual adreço la pregunta—, però que, a la meva manera de veure, també afecta per extensió el Consell Executiu, ja que en la seva denúncia l'Honorable senyor Reventós assenyala que «es volen invertir futurs recursos públics en benefici de representants de la coalició que avui governa Catalunya, ja que aquests, en determinats pobles de les comarques gironines, estan prometent als que els representin en el proper període de vida municipal una participació en el futur Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat». Donada la importància d'aquesta greu acusació, que afecta de ple l'honorabilitat del mateix Govern de la Generalitat, i en veure que, malgrat el temps que ha passat, quasi dos mesos, al marge d'unes notes de rèplica dels partits afectats per la denúncia que van aparèixer en determinats mitjans informatius, el tema no ha quedat degudament aclarit a nivell institucional.

Per això vaig presentar al Conseller de Governació la següent pregunta, per tal que la respongui oralment davant el Ple : què hi ha de cert a la denúncia de suposada corrupció político-administrativa, formulada pel Diputat Honorable senyor Joan Reventós, en la qual es refereix al fet que s'estan comprometent ajudes especials del Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat, per determinats ajuntaments de les comarques gironines, en el cas que en les properes eleccions municipals surtin guanyadors els representants locals de la coalició que avui governa Catalunya, i quines mesures pensa prendre el Conseller per deixar ben aclarida davant l'opinió pública aquesta denúncia que afecta l'honorabilitat del mateix Consell Executiu de la Generalitat.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller de Governació té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com saben les senyores i els senyors Diputats, perquè ho han votat aquí, l'execució del Pla d'Obres i Serveis ve condicionada d'una manera determinant per les normes de selecció aprovades per aquest Parlament. Les peticions rebudes al seu moment pels ajuntaments han estat puntuades d'acord amb aquestes normes i ordenades en sentit decreixent dins de cada comarca. Aquesta és una modificació, per cert, introduïda en les Bases de l'últim Pla d'Obres i Serveis.

L'assignació definitiva de les obres a realitzar ve determinada per aquest ordre, i la quantitat assignada a cada comarca s'estableix d'acord amb els criteris indicats pel Parlament i concretats en una fórmula que aprova el Consell Executiu de la Generalitat, ponderant els diversos factors que hi intervenen. Tots els alcaldes poden consultar en les Delegacions territorials de la Generalitat la puntuació assignada a llurs peticions, d'acord amb les normes aprovades per aquest Parlament, i conèixer l'ordre en què queda situat el seu municipi dins de la seva comarca.

Cal tenir present que abans de l'aprovació definitiva del Pla d'Obres i Serveis aquests llistats de peticions són posats a informació en les Diputacions provincials, i aquestes Diputacions provincials poden formular totes les objeccions que creguin convenients. Per tant, és un tema que s'aplica d'acord amb unes normes estrictes fixades pel Parlament, de coneixement dels municipis, a disposició dels municipis, i, a més a més, a informació a les Diputacions.

Per tant, jo crec que qualsevol susceptibilitat en relació amb la formació de plans és totalment infundada, perquè, com he dit, es fa una aplicació estricta de les normes del Parlament, i aquesta és una operació totalment reglada, sense el més petit marge de discrecionalitat del Consell Executiu.

Això, tot Diputat al Parlament de Catalunya ho sap, perquè això ho ha votat. No recordo, per altra banda, la més petita queixa en l'aplicació del Pla d'Obres i Serveis. Hi pot haver, i hi ha hagut, desacords sobre els criteris; això és lícit, és lògic, però una vegada debatuts i votats en aquest Parlament i publicats, en la seva aplicació, que és el que fa el Departament de Governació, no hi ha hagut absolutament cap queixa. No recordo cap queixa en aquest tema, ni cap denúncia de cap cas concret.

Per tant, les declaracions a les quals fa referència el Diputat interpellant, senyor Marià Lorca, no afecten, al meu entendre, l'honorabilitat del Consell Executiu, perquè, al meu entendre, són només paraules que no es basen en cap fet. Que consti que si un dia es basessin en un fet, l'aclariríem i actuaríem, això és evident. Però, en aquests moments, això són només paraules. Certament greus, certament preocupants, però no per al Consell Executiu, senyor Lorca, sinó preocupants per al clima polític a Catalunya. Detecten, aquestes paraules, un altíssim grau de violència verbal, de crispació, de nerviosisme.

Vostè pregunta, senyor Lorca : què pensa fer el Consell Executiu? Simplement : no deixar-se portar cap a aquest clima. Aquest clima no correspon a la nostra manera de fer, almenys a la meva, i crec que no correspon al que desitja la majoria del poble català ni correspon a l'estil tradicional de fer política a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lorca desitja replicar o repreguntar?

El Sr. LORCA *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, des

de l'escó mateix, molt breument. Solament per dir que em satisfà haver escoltat per boca del senyor Conseller de Governació que ni la seva Conselleria ni el Consell Executiu tenen res a veure amb aquesta suposada denúncia de corrupció de caire polítco-administratiu. També penso, per això, que seria bo que d'això es fes la deguda publicitat, a fi i efecte d'evitar cap malentès.

Per altra banda, i seguint en aquest sentit, penso que també seria bo que l'Honorable senyor Reventós o bé es retractés públicament de les seves declaracions, o bé, si és que no està d'acord amb les paraules que ha dit el senyor Conseller, presentés una interpel·lació en aquest sentit, perquè si no ho fa així serà la seva honorabilitat la que es posarà en entredit.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja afegir quelcom? Res. *(El senyor Armet demana per parlar.)* Senyor Armet?

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Senyor President, d'acord amb l'article 64, hi ha hagut al·lusions personals paleses, des del nostre punt de vista...

El Sr. PRESIDENT : Si el senyor Reventós desitja prendre la paraula per al·lusions, d'acord amb el Reglament, en els termes del Reglament, pot fer-ho.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President.

El Sr. REVENTÓS *(de l'escó estant)* : Des de l'escó i de manera molt breu, unes paraules per al·lusions. No vull dubtar de la bona voluntat del Diputat que ha formulat la pregunta al Conseller de Governació. Una pregunta sobre unes paraules meves, dites a Castelló d'Empúries el dia 28 de gener, pràcticament ara fa dos mesos, que, d'alguna manera, són citades fora de context i que van ser objecte, a més, de transcripcions diverses en els mitjans de comunicació.

Jo li vull suggerir al Diputat preguntant que, en primer lloc, busqui sempre una transcripció exacta de les paraules que un Diputat, un ciutadà, diu. Hem escoltat la resposta del senyor Conseller. Em sembla ajustada a criteris, i comparteixo els seus criteris.

Tinc la cinta enregistrada del que vaig dir en aquell moment a Castelló, i vull fer constar dues coses. La primera : que en cap moment no vaig fer cap al·lusió a cap institució política catalana, ni a la Generalitat, ni al Consell Executiu, ni a les diputacions ni als ajuntaments. I, en segon lloc, vull fer constar que les meves paraules es referien a alguns d'algun partit —hi ha a Catalunya molts partits—, a algú d'algun partit, que volia valer-se de procediments per a fer llistes municipals. Vaig cridar l'atenció, amb un acte de pedagogia política, sobre aquesta qüestió, que considerava que era una anomalia que, a més, podia haver significat que algú passava el llindar d'una porta que crec que a Catalunya mai ningú no hem de traspassar.

Vaig demanar llavors que qui volgués escoltar que escoltés. Si algú es va sentir al·ludit, jo no puc dir-hi res.

Gràcies.

(El senyor Lorca demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Marià Lorca, és que realment ha de dir alguna cosa, senyor Lorca?

El Sr. LORCA *(de l'escó estant)* : Sí, molt poca cosa, uns aclariments molt ràpidament. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : És que no és un debat, senyor Lorca.

El Sr. LORCA : No, no, no, només és aclarir, senyor President. Jo només voldria dir a l'Honorable senyor Reventós que ell té la cinta enregistrada, però un servidor té el que ha sortit publicat als mitjans informatius, i és sobre la base d'això que he formulat la pregunta. Jo estic molt satisfet que el que he demanat sobre que es retractés públicament, ja ho hagi fet en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor Reventós, i a vostè, senyor President.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Senyor President, en primer lloc, el Grup Socialista lamenta que s'hagi donat la paraula, no amb motiu d'una consideració d'ordre, sinó entrant en un debat que s'havia clos. En primer lloc...

El Sr. PRESIDENT : És cosa de la Presidència, senyor Armet.

El Sr. ARMET : I, per tant, nosaltres...

El Sr. PRESIDENT : Ho hem fet altres vegades, i sense absolutament cap preferència per a ningú.

El Sr. ARMET : Evidentment el Grup Socialista pot mostrar la seva disconformitat i que consti en acta aquesta disconformitat.

El Sr. PRESIDENT : Que consti en acta.

El Sr. ARMET : Segona consideració, que aquí no hi ha hagut retractació de res; simplement posar damunt de la taula que hi ha una cinta enregistrada i que es demana, evidentment, a un Diputat del Parlament de Catalunya que quan parli d'un altre Diputat del Parlament de Catalunya no es basi en aspectes que puguin sortir en els mitjans de comunicació, sinó en documentació real...

El Sr. PRESIDENT : Això ha quedat ben clar. Els aclariments del senyor Reventós han estat ben clars, i si el senyor Marià Lorca no els ha entès bé és una qüestió d'ell.

Pregunta al Consell Executiu sobre la contaminació de l'aire i de l'aigua a la ciutat de Tarragona

Bé, passem a una altra pregunta, que serà la darrera d'aquesta sessió, la pregunta al Consell Executiu sobre la contaminació de l'aire i de l'aigua a la ciutat de Tarragona, que formularan els Diputats senyors Francesc Subirà i Josep Maria Garreta, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El senyor Subirà formularà la pregunta.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en notícies arribades els últimes dies, ja fa uns mesos que aquesta pregunta és entrada, des del 3 de febrer, els mitjans de comunicació assenyalaven possibles perills a mitjà i llarg termini, tant en relació amb la contaminació creixent de l'aire de la ciutat de Tarragona com de les aigües de l'aqüífer del riu Francolí, no de l'aqüeducte, com diu el text publicat —que era un error evident—, sinó les aigües de l'aqüífer, de les quals se suposava que tenien augments del contingut de substàncies com plom, cadmi, mercuri i altres tòxics. A la creixent salinització i a la taxa d'imputabilitat de l'aigua per a ús domèstic de la ciutat de Tarragona, a causa de contaminacions industrials, químiques i la produïda per altres abocaments, s'afegeix ara un nou perill que, segons alguns tècnics, com és el doctor Navarro, en unes agosarades declaracions a la premsa, reiterades acusacions últimament, diu que té fins i tot una perillositat de potència cancerígena.

És, doncs, un perill i una alarma en una zona de gran con-

centració demogràfica, i fa que formulem al Consell Executiu la pregunta de quines mesures ha pres o pensa prendre en el control de la contaminació de l'aire de Tarragona i de l'aigua que abasta la seva ciutat.

Nosaltres pensem que aquesta pregunta s'ha de fer aquí al Parlament, perquè fins a cert punt en la xarxa de control que té la Generalitat sabem que hi ha un servei de sanejament ambiental, que depèn de la Direcció General de la Promoció de la Salut. És el que en les antigues capçaleres de província feia la «Jefatura» de Sanitat, les «Jefatures» provincials de Sanitat, competències traspassades ja, abans dependents d'altres ministeris, i avui dia del Consell Executiu. Sabem també de la xarxa que hi ha de control de la contaminació aèria, no totalment traspassada, perquè encara és el Ministeri d'Indústria qui marca les pautes, i sabem també de l'obligació que tenen els municipis en les ciutats de més de 50 000 habitants de tenir un laboratori municipal per a fer un control de les seves aigües i els aliments.

El problema, doncs, seria quins límits competencials hi ha i quins límits informatius hi ha, i, encara hi hauria una altra temàtica, que és que quan hi ha contaminació als rius, a les aigües, les denúncies s'han de fer —segons la llei d'aigües, encara no traspassada a casa nostra— a les comissaries corresponents dependents de les Confederacions hidrogràfiques. És una temàtica complexa. No sabem si hi ha una adequada coordinació entre els diferents estaments de l'Administració pública, que ara les dificultats que pateix la ciutat de Tarragona fan que ens preocupem d'aclarir-les. Voldríem demanar, doncs, un aclariment sobre aquests controls de l'Administració, com a mínim, a quatre nivells.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President abandona la Presidència; el substitueix el Sr. Vice-president Segon.)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Per a respondre té la paraula el senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré respondre breument la pregunta formulada, ja fa temps, pels Il·lustres senyors Diputats senyor Subirà i senyor Garreta.

El control de l'aigua d'abastament públic a Tarragona és rigorosíssim, i puc tranquil·litzar els Diputats que formulen la pregunta en el sentit que està absolutament controlat. No hi ha dubte que l'abastament públic d'aigua a Tarragona presenta molts problemes —el senyor Subirà s'hi ha referit—, i un dels problemes és l'elevat grau de salinitat que té l'aigua procedent de l'aqüífer que hi ha a l'entorn d'aquella ciutat. Això, en part, ha estat millorat —no resolt, però sí millorat— per l'aprofitament d'una part del cabal superficial del riu Francolí.

Evidentment, aprofitar el cabal superficial d'un riu com és el Francolí, que, com molt bé saben les senyores i els senyors Diputats, és un riu molt contaminat, tenia també les seves dificultats. És per això que, després d'unes converses prèvies, es va signar, finalment, el dia 21 de desembre, un protocol entre l'Ajuntament de Tarragona, per un part, i la nostra Direcció General de Promoció de la Salut, per l'altra, en virtut del qual s'ha establert un sistema de vigilància de la qualitat de les aigües de proveïment de la ciutat de Tarragona, que prové d'uns vint pous i, en part, com a màxim un 30% del cabal total, ara del riu Francolí.

Aquesta barreja, aquesta mescla d'aigües de diferents procedències, vull dir, de l'aqüífer i del riu, ha fet que disminuís d'una manera notable l'índex general de salinitat que sofria el subministrament anterior, ja que l'aigua superficial del riu Francolí, bé que pugui contenir altres productes, té un índex baixíssim de clorurs afortunadament, sense que, en cap moment, s'hagi afegit, a nivells no permesos, cap dels components no desitjables que hi ha a les aigües del riu Francolí.

Aquest sistema podrà continuar fins a unes setmanes, quan el cabal del riu Francolí baixi, i, aleshores, no podrà ésser aprofitada aquesta aigua superficial, i no hi ha dubte, en aquest sentit, que l'aigua de Tarragona tornarà a empitjorar des del punt de vista de la seva salinitat, fins que no s'hi trobi una solució definitiva, que, com tots els senyors Diputats saben, és l'aprofitament de les aigües sobrants del cantó esquerre de l'Ebre que, un dia o un altre, esperem que arribaran a aquelles contrades.

Per a la tranquil·litat dels Diputats interpel·lants, jo els voldria dir que la vigilància estricta que es fa d'acord amb el protocol signat que tinc aquí, a disposició dels interpel·lants i de qualsevol altre Diputat —no cal dir-ho— es fa a tres nivells : hi ha un servei de policia d'abocaments, la vigilància de la qualitat de les aigües del riu Francolí; hi ha un altre nivell de vigilància, que és la qualitat sanitària de les aigües, a la sortida de les instal·lacions de tractament de l'aigua del riu Francolí, i, finalment, hi ha un tercer nivell, a la sortida dels dipòsits de l'Oliva, a partir d'on van a la xarxa de distribució general per a Tarragona.

En aquest sentit, doncs, puc assegurar que en cap moment substàncies nocives no han entrat en nivells no permissibles a la xarxa, no ja a nivells que es dilueixen, sinó a nivells no permissibles a la sortida de l'assut del riu Francolí, atès que, d'acord amb el protocol que ja he esmentat diverses vegades, el subministrament, l'aprofitament de l'aigua del riu Francolí, quan les anàlisis, que es fan d'una manera constant, donen resultats que no són prou satisfactoris, se suspèn l'aprofitament de les aigües fins que tornen a ser aprofitables i, evidentment, permissibles des del punt de vista del seu aprofitament com a aigua de beure.

Pel que fa a la contaminació atmosfèrica, les immissions, la concentració de contaminants en l'aire que es respira a tota aquella zona, puc tranquil·lizar els senyors Diputats que han formulat la pregunta en el sentit que hi ha en aquella zona, efectivament —a la zona de Tarragona i els seus voltants—, dues xarxes complementàries de captació de mostres i dos centres d'anàlisi. Una de les xarxes pertany a l'Ajuntament de Tarragona i l'altra pertany al Departament de Sanitat i Seguretat Social. O sigui, que aquest aspecte també ha estat transferit, i no hi ha dubte que hi ha, d'altra banda, una estreta coordinació entre l'Ajuntament i el nostre servei territorial de promoció de la salut.

Hi ha un conjunt de vint-i-dos sensors, en aquella zona que mesuren actualment els següents paràmetres : diòxid de sofre; partícules en suspensió, o sigui, fums negres, dit d'una altra manera; partícules sedimentables i clor. Hi ha tota una sèrie d'especificacions tècniques de les anàlisis, de la manera com es fan, de les quals faig gràcia als senyors Diputats que

pregunten i als senyors Diputats aquí presents, però no cal dir que tinc tot el patracol aquí, a la disposició de tothom a qui interessi.

D'altra banda, hi ha prevista la imminent instal·lació d'aparells automàtics, de mesura instantània, ja adquirits, d'altres paràmetres fins ara no mesurats, com són el monòxid de carboni, els òxids de nitrogen i els hidrocarburs. Aquests tres tipus d'equips ja han estat objecte de proves, efectuades pels serveis tècnics del nostre Departament durant els darrers mesos, per tal de verificar la seva operativitat.

No puc dir que, fins ara, en cap d'aquests paràmetres que es determinen no han estat assolits nivells que, segons els nostres coneixements actuals, puguin ser jutjats com a perillosos.

D'altra banda, també puc assegurar a les senyores i als senyors Diputats que, fins ara, amb referència a les declaracions una mica agosarades, o un tros agosarades del doctor Navarro —jo també comparteixo les manifestacions que ha fet el Diputat senyor Subirà sobre les declaracions del doctor Navarro—, no hi ha cap motiu, jo crec, per a tenir una alarma i per a sembrar una alarma de cap mena a la població de la zona. No s'ha comprovat ni detectat fins ara cap increment de la incidència de cap dels eventuals càncers en aquella zona; estem fent, de tota manera, un estudi epidemiològic per poder parlar amb més coneixement de causa i per tenir dades objectives, i, d'altra banda, s'ha ordenat també al Servei Territorial de Promoció de la Salut, que treballa en connexió amb l'Ajuntament també en aquest estudi, que facin un estudi relatiu a la presència d'altres possibles contaminants, especialment d'hidrocarburs, i, tal com he dit fa un moment, els nous sensors que són a punt d'instal·lar-se també vigilaran el nivell d'hidrocarburs de la zona.

Això —a part de les especificacions tècniques, que, ho repeteixo, poso a la seva disposició— és tot el que jo puc dir sobre aquest tema, i espero que, en certa manera, els Diputats que han fet la pregunta hagin guanyat una certa tranquil·litat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Subirà vol replicar o repreguntar?

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA *(de l'escó estant)* : Bé, gràcies; des de l'escó mateix. En primer lloc, voldria dir que jo deduiria de les manifestacions del senyor Conseller que no s'ha detectat mercuri ni cadmi en quantitats perilloses. Jo diria, de tota manera, respecte al mercuri, que té dues entitats perilloses : l'una, immediata, evidentment, la tòxica; i una altra seria que el mercuri és acumulable, com és acumulable a través del filtrat dels peixos o dels musclos, i que la ingestió d'aigües, a petites dosis, podria arribar a ser perillosa per acumulació en el cos humà.

Una altra cosa també seria dir-li que em sembla molt més fonamental encara un altre control sobre les aigües, que és quan surt de l'aixeta, quan surt dels terminals. De manera que la possibilitat d'altres contaminacions, després de passar per la depuradora, fa exigible també un control terminal. Suposo que aquest es compleix.

Finalment, voldria dir-li també si, d'alguna manera, els controls sobre l'aire es fan exclusivament en hores laborals, o si es fan a la nit, perquè és quan les fumeres de la petroleoquímica aboquen al cel la major part dels seus productes.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Conseller vol intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL *(de l'escó estant)* : Sí, des de l'escó, senyor President. Evidentment, no hi ha hagut cap dels productes, ni cadmi ni plom ni cap altra matèria o cap altre producte, mai en quantitats perilloses a l'aigua de Tarragona, per un motiu molt clar, que a mi em sembla que ja, més o menys, he explicat : s'interromp el subministrament o l'aprofitament de les aigües del cabal superficial del riu Francolí en el moment que els nivells de qualsevol dels components analitzats constantment són superiors al màxim de les quantitats tolerables per la normativa internacional.

Tingui en compte, a més, el senyor Subirà que això és una mesura molt precautòria perquè encara aquest cabal després es dilueix amb l'aigua que ve dels pous dels aqüífers. O sigui que, a la xarxa general, som lluny, en el pitjor dels casos, lluny dels nivells màxims tolerats. Evidentment, es fan d'altres comprovacions, que no he esmentat; comprovacions microbiològiques, la qualitat sanitària de l'aigua en tots els aspectes, i això es fa a tots els nivells. Em sembla que ja no cal que hi insisteixi més.

I, pel que fa als sensors que hi ha a la zona de la indústria petroleoquímica, li puc assegurar que aquests sensors tenen una activitat constant, o sigui, que es fan tant durant el dia com durant la nit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Hem arribat ja al final d'aquesta sessió plenària. Els senyors Diputats rebran la convocatòria per a la propera sessió plenària, que, en principi, està pensada per al dia 6 d'abril, a dos quarts d'onze del matí.

S'aixeca la sessió.

(Falten cinc minuts per a les set de la tarda.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.

4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia .....de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de..... de 198 ..... envia

per..... (gir / taló al portador) núm. ..... la quantitat de..... pessetes

....., ... de .....de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 3.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 5.800 pessetes. Número solt: 70 pessetes.
Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15. Dip. Leg. B-27.966-80.